

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚੰਗਾ ਹੈ।

... ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਮਤਲਬ ਚੰਗਾ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚੰਗਾ ਹੈ।

... ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਮਤਲਬ ਚੰਗਾ ਹੈ।

ਡੈਨੀ ਕਨੇਡੀ

ਟੂ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਪ੍ਰੈਸ

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚੰਗਾ ਹੈ ... ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਮਤਲਬ ਚੰਗਾ ਹੈ।

ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 2012 ਡੈਨੀ ਕਨੇਡੀ ਦੁਆਰਾ।

ਕਵਰ ਡਿਜ਼ਾਇਨ: ਗੀਨੇ ਮੋਰੇ ਦੁਆਰਾ।

ਸਾਰੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਆਇਤ, ਜਦ ਤੱਕ ਹੋਰ ਥਾਂ ਉੱਤੇ ਉਲੇਖ ਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਪਵਿੱਤਰ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਕਿੰਗ ਜੇਮਜ਼ ਵਰਜਨ ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ।

(NASB) ਨਾਲ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਬਾਈਬਲ ਹਵਾਲੇ ਨਿਊ ਅਮਰੀਕਨ ਸਟੈਂਡਰਡ ਬਾਈਬਲ® ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ,

ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 1960, 1962, 1963, 1968, 1971, 1972, 1973, 1975, 1977, 1995 ਦ ਲਾਕਮੈਨ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ। ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਗਏ।

www.Lockman.org

(The Message) ਨਾਲ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਬਾਈਬਲ ਹਵਾਲੇ THE MESSAGE ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ।

ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 1993, 1994, 1995, 1996, 2000, 2001, 2002।

NavPress Publishing Group ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਗਏ।

(YLT) ਨਾਲ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਬਾਈਬਲ ਹਵਾਲੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਾਈਬਲ, ਯੰਗਜ਼ ਲਿਟਰਲ ਟ੍ਰਾਂਸਲੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ। (NLT) ਨਾਲ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਬਾਈਬਲ ਹਵਾਲੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਾਈਬਲ, ਨਿਊ ਲਿਵਿੰਗ ਟ੍ਰਾਂਸਲੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ। ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 1996, 2004, 2007 ਟਿੰਡੇਲ ਹਾਊਸ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ।

ਟਿੰਡੇਲ ਹਾਊਸ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, ਇੰਕ., ਕੈਰੋਲ ਸਟ੍ਰੀਮ, ਇਲਿਨੋਇਸ 60188 ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਗਏ।

ਸਰਵਾਧਿਕਾਰ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ।

(TLB) ਨਾਲ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਬਾਈਬਲ ਹਵਾਲੇ ਦ ਲਿਵਿੰਗ ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ,

ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 1971।

ਟਿੰਡੇਲ ਹਾਊਸ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, ਇੰਕ., ਕੈਰੋਲ ਸਟ੍ਰੀਮ, ਇਲਿਨੋਇਸ 60188 ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਗਏ।

ਸਰਵਾਧਿਕਾਰ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ।

(NIV) ਨਾਲ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਬਾਈਬਲ ਹਵਾਲੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਾਈਬਲ, ਨਿਊ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਵਰਜਨ® (NIV®) ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ।

ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 1973, 1978, 1984, 2011 Biblica, Inc.™ ਦੁਆਰਾ।

Zondervan ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਗਏ।

ਸਰਵਾਧਿਕਾਰ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹਨ।

www.zondervan.com

(AMP) ਨਾਲ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਬਾਈਬਲ ਹਵਾਲੇ ਐਂਪਲੀਫਾਈਡ ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ,

ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 1954, 1958, 1962, 1964, 1965, 1987 ਦ ਲਾਕਮੈਨ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ।

ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਗਏ।

(J.B. Phillips) ਨਾਲ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਬਾਈਬਲ ਹਵਾਲੇ ਸਕ੍ਰਿਬਨਰ,

ਸਾਇਮਨ ਐਂਡ ਸੂਸਟਰ, ਇੰਕ. ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਛਾਪੇ ਗਏ ਹਨ —

THE NEW TESTAMENT IN MODERN ENGLISH — REVISED EDITION,

ਜੇ. ਬੀ. ਫਿਲਿਪਸ ਦੁਆਰਾ।

ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 1958, 1960, 1972 ਜੇ. ਬੀ. ਫਿਲਿਪਸ ਦੁਆਰਾ।

ਸਰਵਾਧਿਕਾਰ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ।

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ: TruConnections Press।

ISBN 13: 978-0-9846967-0-3

ਸਮਰਪਣ

ਇਹ ਪੁਸਤਕ “ਰਿਚੇਜ਼ ਇਨ ਕ੍ਰਾਇਸਟ” ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਹੈ।

ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਆਰ, ਮਿੱਤਰਤਾ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਨਵਾਦ।

ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਦੌੜ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੌੜਦੇ ਰਹੀਏ

ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਮੰਜਿਲ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੂਰੀ ਕਰੀਏ

ਕਿ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਸਰਵੋੱਚ ਮਹਿਮਾ ਮਿਲੇ

ਅਤੇ ਜਿੰਨੇ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ,

ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਕਤਮ ਭਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ।

ਸੂਚੀ

ਪਰਿਚਯ		9
ਅਧਿਆਇ 1	ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚੰਗਾ ਹੈ... ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਮਤਲਬ ਚੰਗਾ ਹੈ।	11
ਅਧਿਆਇ 2	ਯਿਸੂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚੰਗਾ ਹੈ — ਅਤੇ “ਚੰਗਾ” ਮਤਲਬ ਚੰਗਾ ਹੈ।... ..	16
ਅਧਿਆਇ 3	ਪਰਖਾਂ ਅਤੇ ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਕਿੱਥੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ?	19
ਅਧਿਆਇ 4	ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਕਲੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਕਿਉਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ?	23
ਅਧਿਆਇ 5	ਹਾਂ, ਪਰ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਬਾਰੇ ਕੀ?	32
ਅਧਿਆਇ 6	ਹਾਂ, ਪਰ ਅਯੂਬ ਬਾਰੇ ਕੀ?	47
ਅਧਿਆਇ 7	ਹਾਂ, ਪਰ ਮਸੀਹੀ ਕਲੇਸ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ?	80
ਅਧਿਆਇ 8	ਹਾਂ, ਪਰ ਤਾੜਨਾ, ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਜਾਂ ਸੁਧਾਰ ਬਾਰੇ ਕੀ?	100
ਅਧਿਆਇ 9	ਹਾਂ, ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ?	107
ਅਧਿਆਇ 10	ਕਲੇਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਨ	114
ਨਿਸ਼ਕਰਸ਼		119
ਨੋਟਸ		120

ਪ੍ਰਾਕਕਥਨ

“ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰ ਕਿ ਤੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਐਸਾ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੇਵਕ ਬਣੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੱਜਿਤ ਹੋਣਾ ਨਾ ਪਵੇ, ਅਤੇ ਜੋ ਸੱਚ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਠੀਕ ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੋਵੇ।” (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:15)

ਮੈਂ ਡੈਨੀ ਕੈਨੇਡੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਉਪਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਪ੍ਰਾਕਕਥਨ ਲਿਖਣ ਲਈ ਇਸ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਡੈਨੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਸਮਰਪਿਤ ਅਤੇ ਅਭਿਸ਼ਿਕਤ ਸਿਖਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਤੀਹ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਠੀਕ ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਵੰਡਣ ਪ੍ਰਤੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਲਗਨ ਲਗਾਤਾਰ ਸਪਸ਼ਟ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਡੈਨੀ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਲਿਖ ਰਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮਾਲੂਮ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹ ਲਈ ਬਹੁਤ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋਵੇਗੀ। “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚੰਗਾ ਹੈ... ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਮਤਲਬ ਚੰਗਾ ਹੈ” ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਆਤਮਿਕ ਸੱਚਾਈਆਂ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹੇਗੀ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਸੇਵਕਾਈ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨਗੀਆਂ।

ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਡੈਨੀ ਨਾਲ 20 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਾਡੇ ਚਰਚ “ਟ੍ਰਿਨਿਟੀ” ਵਿੱਚ ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਆਈ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੁਲਾਹਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਡੈਨੀ ਨਾਲ ਸਾਡੀ ਪਹਿਲੀ ਗੱਲਬਾਤ ਤੋਂ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਹੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ।

ਪਿਛਲੇ 20 ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਡੈਨੀ ਨੇ ਸਾਡੇ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸੈਂਟ ਲੂਈਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਕਈ ਹੋਰ ਚਰਚਾਂ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਅਤੇ ਕਈ ਹੋਰਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਕਤਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਅਚੰਭਿਤ ਰਹੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਵੰਡਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਿਖਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਸੰਚਾਰਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਸੇਵਕਾਈ “ਰਿਚੇਜ਼ ਇਨ ਕ੍ਰਾਇਸਟ” ਵਿੱਚ 6 ਮਾਰਚ 1992 ਤੋਂ ਹਰ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਟ੍ਰਿਨਿਟੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।

ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਡੈਨੀ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਸੰਭਵਤ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਚਮਕਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਸਾਡੇ “ਸਿਟੀ ਬਾਈਬਲ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ (ਸੀ.ਬੀ.ਆਈ.)” ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਵਿਆਖਿਆਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਸਰਵੋਤਮ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲੇ। ਸਾਡੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ-ਵਸਤੂ ਦੇਵੇਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਉਸ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸੀ.ਬੀ.ਆਈ. ਦੇ ਪਾਠਕ੍ਰਮ “ਦ ਕੈਰੈਕਟਰ ਆਫ ਗਾਡ” ਵਿੱਚ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ।

ਤਾਂ ਆਸ਼ੀਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਓ। “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚੰਗਾ ਹੈ... ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਮਤਲਬ ਚੰਗਾ ਹੈ” ਪੜ੍ਹਨ, ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਯੋਗ ਪੁਸਤਕ ਹੈ।

ਰੇਵ. ਡਾ. ਜੇਏਲ ਏ. ਓਲਿਵਰ

ਸੀਨੀਅਰ ਪਾਦਰੀ, ਟ੍ਰਿਨਿਟੀ ਅਸੈਂਬਲੀ ਆਫ ਗਾਡ ਚਰਚ

ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ, ਸਿਟੀ ਬਾਈਬਲ ਇੰਸਟੀਟਿਊਟ

ਪਰਿਚਯ

ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ, ਪਰਖਾਂ, ਪਰਖਿਆ ਜਾਣਾ, ਕਲੇਸ਼ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਮੈਂ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਸਾਹਸੀ ਬਿਆਨ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੀ ਗੱਲ ਯਿਸੂ ਨੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਹੀ ਸੀ: “ਚੋਰ (ਸ਼ੈਤਾਨ) ਸਿਰਫ਼ ਚੋਰੀ ਕਰਨ, ਮਾਰਣ ਅਤੇ ਨਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ; ਮੈਂ (ਯਿਸੂ) ਇਸ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ (ਮੇਰੇ ਲੋਕ) ਜੀਵਨ ਪਾਉਣ, ਅਤੇ ਉਹ ਜੀਵਨ ਪੂਰੀ ਭਰਪੂਰੀ ਨਾਲ ਪਾਉਣ” (ਯੂਹੰਨਾ 10:10)।

ਯਿਸੂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਲਾਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬੁਰਾਈ ਸ਼ੈਤਾਨ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਬੁਰੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਮੈਂ ਸਮਝਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਬਿਆਨ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਸਹਿਮਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹਾਂ, “ਹਾਂ, ਪਰ ਕਿਵੇਂ? ਅਤੇ ਅਯੂਬ ਬਾਰੇ ਕੀ?” ਇਹ ਸਵਾਲ ਖੜੇ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਰਬਭੋਮਤਾ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਹਾਂ, ਪਰ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਅਗਲੇ ਪੰਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਵਾਲਾਂ ਨਾਲ ਨਿਪਟਾਂਗੇ।

ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਉੱਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਕਿਉਂ ਹੈ?

- ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਆਈਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਤੋਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ: “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਜੇ ਇਹ ਪਰਖ ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਉਸ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਹਾਂ। ਸ਼ੈਤਾਨ, ਜੇ ਇਹ ਤੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਤੇਰਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।” ਇਹ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਹੈ, ਤਾਕਤ ਦੀ ਨਹੀਂ।
- ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਨ, ਤਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰਤੀ ਕ੍ਰੋਧੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
- ਮਸੀਹੀਆਂ ਵਜੋਂ, ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਜੀਣ ਅਤੇ ਚੱਲਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਜੀਣ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਉਹ ਹਾਲਤ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤੇ ਹਨ— ਇੱਕ ਅਜੇਹੇ ਸਰੂਪ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਸਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਭਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਭਜਨ 9:10 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤੈਥੋਂ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਗੇ।” ਇੱਥੇ “ਨਾਮ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਚਰਿੱਤਰ ਹੈ। ਜੇ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਗੇ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਸਹੀ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰਤੀ ਅਟੱਲ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੈਦਾ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ, ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਖੋਗੇ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚੰਗਾ ਹੈ... ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਦਾ ਅਰਥ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਚੰਗਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚੰਗਾ ਹੈ... ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਮਤਲਬ ਚੰਗਾ ਹੈ।

ਅਧਿਕਤਰ ਮਸੀਹੀ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚੰਗੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਨ,” ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਭ ਸਹਿਮਤੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ “ਆਮੀਨ!” ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਅਗਲੇ ਹੀ ਪਲ ਅਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਰ ਦੁਰਘਟਨਾ ਹੋਣ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਸਬਕ ਸਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨੂੰ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਨਿਮਰ ਬਣੇ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ, “ਕੀ ਇੱਕ ਕਾਰ ਦੁਰਘਟਨਾ ਚੰਗੀ ਹੈ?” “ਕੀ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰੀ ਚੰਗੀ ਹੈ?”

ਜਦੋਂ ਰੋਜ਼ਮਰਾ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ “ਚੰਗਾ” ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਅਨੁਭਵ ਜੋ ਲਾਭਕਾਰੀ, ਸਹਾਇਕ ਜਾਂ ਸੁਖਦ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਜਦੋਂ “ਚੰਗਾ” ਸ਼ਬਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਸੋਚ ਅਕਸਰ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਬੁਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਨਾ ਮੰਨਦੇ ਹੋਈਏ, ਅਸੀਂ ਤਰਕ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੱਥ ਤੋਂ ਆਈ ਹੈ, ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ ਤੇ ਚੰਗੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਜਾਣਦਾ ਹੈ।

ਪਰ ਇੱਥੇ ਉਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਸਾਨੂੰ ਉੱਤਰ ਲੱਭਣਾ ਹੈ: ਜਦੋਂ ਬਾਈਬਲ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚੰਗੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ? ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ “ਚੰਗਾ” ਸ਼ਬਦ 655 ਆਯਤਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਹਰ ਆਯਤ ਪੜ੍ਹੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਦਭੁਤ ਖੋਜ ਕੀਤੀ। ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ “ਚੰਗਾ” ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਚੰਗਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ।

ਅਸੀਂ ਗੁੰਝਲ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਹਾਂ?

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ “ਚੰਗਾ” ਸ਼ਬਦ ਬਾਰੇ ਜੋ ਕੁਝ ਅਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਹਿੱਸਾ ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਜਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਅਤੇ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਕੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਉਂ ਹੋਏ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਆਂਟੀ ਮੈਰੀ ਦੀ ਕਾਰ ਦੁਰਘਟਨਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਲੋਕ ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਹ ਦੁਰਘਟਨਾ ਇਸ ਲਈ ਹੋਣ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਰੀ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਐਂਬੂਲੈਂਸ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਸੁਣਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਲਈ ਕਾਰ ਦੁਰਘਟਨਾ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਕਾਰ ਦੀ ਬ੍ਰੇਕ ਲਾਈਨ ਕੱਟ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪੈਰਾਮੈਡਿਕਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਸਕੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਕਹਾਂਗੇ—ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਠੀਕ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਫਿਰ ਵੀ ਲੋਕ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ ਤੇ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦਾ ਸ੍ਰੇਯ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਹੋਰ ਲੋਕ ਆਂਟੀ ਮੈਰੀ ਦੀ ਕਾਰ ਦੁਰਘਟਨਾ ਨੂੰ “ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ” ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਭਲਾ ਹੋਇਆ—ਇੱਕ ਪੈਰਾਮੈਡਿਕ ਨੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬੁਰਾਈ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਤੋਂ ਭਲਾਈ ਨਿਕਲੇ। ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇੱਕ ਅੰਨ੍ਹੇ ਅਤੇ ਗੂੰਗੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਕੱਢਿਆ, ਤਾਂ ਫਰੀਸੀਆਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਉੱਤੇ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਯਿਸੂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਕੱਢਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਰਾਜ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਜਾਵੇਗਾ (ਮੱਤੀ 12:24-26)। ਯਿਸੂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਆਪਣੇ ਹੀ ਵਿਰੁੱਧ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਠੀਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਡੀਆਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਜੋ ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇ।

ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਬਾਈਬਲ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੀਆਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਸੰਤੋਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। “ਉਹੀ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੀਆਂ ਸਭ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੰਤੋਖ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਵੀ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਸੰਤੋਖ ਦੇ ਸਕੀਏ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ” (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 1:4)। ਬਾਈਬਲ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸਭ ਸੰਕਟਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਹਨ। “ਧਰਮੀ ਲਈ ਅਨੇਕ ਸੰਕਟ ਹਨ; ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਛੁਡਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ” (ਭਜਨ 34:19)। ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸੰਕਟ ਭੇਜਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਤੋਖ ਮਿਲੇ, ਜਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਕਲੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦੇ ਸਕਣ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਘਰ ਵੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੀ ਵਿਰੁੱਧ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।

ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਭੇਜਦੇ, ਬਾਈਬਲ ਇਹ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਬੁਰਾਈ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਤੋਂ ਅਸਲ ਭਲਾਈ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਰੋਮੀਆਂ 8:28 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਭਲਾਈ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਨੁਸਾਰ ਬੁਲਾਏ ਗਏ ਹਨ।” ਇਹੀ ਆਂਟੀ ਮੈਰੀ ਨਾਲ ਹੋਇਆ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਕਾਰ ਦੁਰਘਟਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਾਈ, ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਬੁਰਾਈ ਤੋਂ ਅਸਲ ਭਲਾਈ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੋਵੇਗਾ

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ “ਚੰਗਾ” ਸ਼ਬਦ ਬਾਰੇ ਕਈ ਗਲਤ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਉਹਨਾਂ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਆਇਤਾਂ ਅਤੇ ਵਾਕਾਂ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪੂਰਾ ਪੱਤਰ ਪੜ੍ਹਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪੰਕਤੀ ਜਾਂ ਵਾਕ ਪੜ੍ਹ ਲਿਆ। ਮੈਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਗਲਤ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲੈ ਲਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪੰਕਤੀ ਜਾਂ ਵਾਕ ਕੱਢ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਨਿੱਜੀ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਸਾਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਬੁਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਜਾਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤਾੜਦੇ ਹਨ। “ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਤਾੜਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਰ ਪੁੱਤਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਦਾ ਹੈ” (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 12:6)।

ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਤੀ ਤਾੜਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 12:6 ਨੂੰ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹੀਏ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਾਣੀ (ਬਚਨ) ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਤਾੜਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਅਤੇ ਪਰਖਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਆਇਤ ਉੱਤੇ ਅਗਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕਰਾਂਗੇ।

ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਬਿਆਨ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇ, “ਉਹ ਧਰਮੀਆਂ ਅਤੇ ਅਧਰਮੀਆਂ ਉੱਤੇ ਵਰਸਦਾ ਹੈ।” ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਇਸ ਵਾਕ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਅਰਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਭ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ—ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਬੁਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ—ਇਕਸਾਰ ਵਰਖਾ (ਜਾਂ ਬੁਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ) ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ

ਲਿਆਉਣ ਜਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ: “ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਵੈਰੀਆਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੋ, ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਪ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿਓ, ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘ੍ਰਿਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਭਲਾਈ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਅਤਿਆਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਉਤਪੀੜਨ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪਿਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣੋ: ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਸੂਰਜ ਬੁਰਿਆਂ ਅਤੇ ਚੰਗਿਆਂ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਰਮੀਆਂ ਅਤੇ ਅਧਰਮੀਆਂ ਉੱਤੇ ਵਰਖਾ ਭੇਜਦਾ ਹੈ” (ਮੱਤੀ 5:44-45)।

ਇਸ ਆਇਤ ਦਾ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਦਇਆਲੂ ਹੋਣਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਅਨਿਆਇ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਸਵਰਗੀ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸੁਭਾਉ ਹੈ। ਉਹ ਬੁਰਿਆਂ ਅਤੇ ਚੰਗਿਆਂ ਦੋਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਦਇਆਲੂ ਹੈ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਵਰਖਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਯਾਪਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਫਸਲਾਂ ਉਗਾ ਸਕਣ। ਇਸ ਆਇਤ ਦਾ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਬਿਲਕੁਲ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਕਸਰ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, “ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਸਮਰੱਥਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ।” ਪਰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਵੀ ਇੱਕ ਆਇਤ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ: “ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਹਨ; ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਰਖ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪੈਣ ਦੇਣਗੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਸਹਾਰ ਸਕੋ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪਰਖ ਵਿੱਚ ਪਵੇਗੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਰਾਹ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕੋ” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 10:13)।

ਇਸ ਆਇਤ ਦਾ ਧਿਆਨ ਪਾਪ ਉੱਤੇ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵੱਲੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਉੱਤੇ। ਆਓ ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵੇਖੀਏ। 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 10:7-11 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਰੀ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਚਾਰ ਮੁੱਖ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੇ ਮਿਸਰ ਛੱਡਦੇ ਸਮੇਂ ਕੀਤੇ: ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ, ਵਿਵਚਾਰ, ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਣਾ, ਅਤੇ ਬੜਬੜਾਉਣਾ। ਪੌਲੁਸ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਉਹੀ ਪਾਪ ਨਾ ਕਰਨ (ਆਇਤ 12)। ਉਹ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਪਰਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਆਇਤ 13)। ਪੌਲੁਸ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਰਖ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪੈਣ ਦਿੰਦਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸਹਾਰ ਨਾ ਸਕੀਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਅਸੀਂ ਚਾਹੀਏ ਤਾਂ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਸਾਨੂੰ ਪਾਪ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਾ ਰਾਹ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਇਤ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਅਤੇ ਕਲੇਸ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੁਆਰਾ “ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੀ ਸਹਿਨਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਨਾ ਦੇਣ” ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਨ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਇਹ ਹੈ: “ਚੰਗਾ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ? ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ “ਚੰਗਾ” ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ “ਚੰਗਾ” ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਕਰਨ ਦੇਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ—ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵਾਂ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ, ਜਾਂ ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲਏ ਗਏ ਆਇਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ‘ਤੇ ਨਹੀਂ।

ਯਿਸੂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚੰਗਾ ਹੈ... ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਮਤਲਬ ਚੰਗਾ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੁਭਾਉ ਦੀ ਇੱਕ ਸਹੀ ਤਸਵੀਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇ। ਬਾਈਬਲ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਾਰੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਦੱਸਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਅਧਿਐਨ ਇਹ ਵੇਖ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਵਰਤਾਵ ਕਰਦੇ ਹਨ—ਜਿਵੇਂ ਅਯੂਬ ਨਾਲ, ਜਾਂ ਨੂਹ ਨਬੀ ਦੇ ਹੜ੍ਹ ਨਾਲ, ਜਾਂ ਉਸ ਇਸਤਰੀ ਨਾਲ ਜੋ ਮਰ ਗਈ ਜਦੋਂ ਪੂਰੀ ਕਲੀਸਿਆ ਉਸ ਦੀ ਚੰਗਿਆਈ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਅਧਿਐਨ ਯਿਸੂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਬਰਾਨੀਆਂ 1:1-2 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ, “ਪੁਰਾਤਨ ਸਮੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਬਾਪ-ਦਾਦਿਆਂ ਨਾਲ ਭਵਿੱਖ ਵਕਤਾਵਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਅਤੇ ਅਨੇਕ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।” ਯਿਸੂ, ਜੋ ਬਚਨ ਦੇਹਧਾਰੀ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਚੇਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਜਿਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਉਸ ਨੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ” (ਯੂਹੰਨਾ 14:9)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਿਤਾ ਦਿਖਾਇਆ—ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਯਿਸੂ ਹੀ ਪਿਤਾ ਹਨ—ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਬਚਨ ਬੋਲੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕੰਮ ਕੀਤੇ। ਦਰਅਸਲ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਕੇਵਲ ਉਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। “ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚ ਸੱਚ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਪੁੱਤਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ; ਉਹ ਉਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਕੁਝ ਪਿਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹੀ ਪੁੱਤਰ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ” (ਯੂਹੰਨਾ 5:19)। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਵਰਤਾਵ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਾਰੇ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ, ਸੁੱਧ ਕਰਨ, ਸਿੱਧ ਕਰਨ, ਪਰਖਣ ਅਤੇ ਤਾੜਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਅਤੇ ਕਲੇਸ਼ ਭੇਜਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਹੋਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਾਰੇ ਸਾਡੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਇਕੱਲਾ ਸਰੋਤ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਯਿਸੂ ਸਾਨੂੰ ਪਿਤਾ ਬਾਰੇ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਕਿ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਹੱਥ ਹੈ। ਸੋਚੋ ਕਿ ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਇਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕੀਤਾ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਸਿਖਾਇਆ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਰੇਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਗਾਇਆ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਕਰਵਾਇਆ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਦਇਆ ਕੀਤੀ।

ਧਿਆਨ ਕਰੋ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੀਮਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਆਇਆ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨ ਲਈ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈਆਂ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਪਰਖਾਂ ਨਹੀਂ ਭੇਜੀਆਂ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਹਨੇਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਭੇਜੀਆਂ, ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਗੱਡੀਆਂ ਦੀਆਂ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਭੇਜਿਆ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਅਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ: ਜਦੋਂ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ “ਭਲਾ” ਸ਼ਬਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ? “ਭਲਾ” ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਉਹੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕੰਮ ਹਨ ਜੋ ਯਿਸੂ ਨੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕੀਤੇ। ਪ੍ਰੋਤਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 10:38 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਕਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਨਾਸਰੀ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਅਭਿਸ਼ੇਕ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਭਲਾਈ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਫਿਰਦਾ ਰਿਹਾ ਜੋ ਸ਼ੈਤਾਨ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ।”

ਆਪਣੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਰਾਹੀਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭਲੇ ਸੰਸਾਰੀ ਪਿਤਾ ਵਾਂਗ ਸਮਝਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ। “ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਣ ਮਨੁੱਖ ਐਸਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਉਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਉਸ ਤੋਂ ਰੋਟੀ ਮੰਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਦੇਵੇ? ਜਾਂ ਜੇ ਉਹ ਮੱਛੀ ਮੰਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਸੱਪ ਦੇਵੇ? ਸੋ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬੁਰੇ ਹੋ ਕੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਦੇਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸਵਰਗੀ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਮੰਗਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਦੇਵੇ?” (ਮੱਤੀ 7:9-11)। ਯਿਸੂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡਾ ਸਵਰਗੀ ਪਿਤਾ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਸੰਸਾਰੀ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਤਮ ਹੈ। ਕਿਹੜਾ ਚੰਗਾ ਸੰਸਾਰੀ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇਵੇਗਾ? ਕਿਹੜਾ ਚੰਗਾ ਸੰਸਾਰੀ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਘਰ ਉਸ ਨੂੰ ਸਬਕ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਸੜਨ ਦੇਵੇਗਾ? ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਯਿਸੂ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਾਰੇ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਅਸੀਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ ਤੇ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇ

ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਹੀ ਬੱਚੇ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਜੇਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਵਿਪਤੀ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦੇ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦਾ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਯਿਸੂ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਪਿਤਾ ਵੀ ਉਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਇਹ ਵੀ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਯਿਸੂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੀ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਯਿਸੂ ਸਾਨੂੰ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਅਤੇ ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚੰਗੇ ਹਨ... ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਦਾ ਮਤਲਬ ਚੰਗਾ ਹੀ ਹੈ।

ਪਰਖਾਂ ਅਤੇ ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਕਿੱਥੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ?

ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਕਈ “ਹਾਂ, ਪਰ...” ਸਵਾਲਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠੀਏ ਜੋ ਅਕਸਰ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਅਤੇ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਦੌਰਾਨ ਉੱਠਦੇ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਜਾਂਚਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਕਿ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਕਲੇਸ਼ ਅਤੇ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਕਿਉਂ ਹਨ।

ਪਾਪ ਨਾਲ ਸ਼ਾਪਿਤ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ

ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸ੍ਰਿਜਨ ਕਾਰਜ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਸਭ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਸੀ” (ਉਤਪੱਤੀ 1:31)। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ “ਚੰਗਾ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਚੰਗਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮੂਲ ਸ੍ਰਿਜਨਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰੀ ਜਾਂ ਮੌਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੋਈ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਤੂਫ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੋਈ ਕ੍ਰਿਸਟਾਚਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪੌਧਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ਹਿਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੋਈ ਭੂਚਾਲ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਿਸਮ ਦਾ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਭ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਵਾ ਨੇ ਅਦਨ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਅਵਗਿਆ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ੍ਰਿਜਨਾ ਉੱਤੇ—ਮਨੁੱਖਤਾ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇਵਾਂ ਉੱਤੇ—ਗੰਭੀਰ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ। ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਰਾਹੀਂ ਮੌਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆਈ: “ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਰਾਹੀਂ ਪਾਪ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਪਾਪ ਰਾਹੀਂ ਮੌਤ ਆਈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੌਤ ਸਭ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਈ” (ਰੋਮੀਆਂ 5:12)। ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਕਾਰਨ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸ਼ਾਪ ਆਇਆ। “ਤੇਰੇ ਕਾਰਨ ਧਰਤੀ ਸ਼ਾਪਿਤ ਹੈ; ਜੀਵਨ ਭਰ ਤੂੰ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਉਸ ਤੋਂ ਭੋਜਨ ਖਾਏਗਾ” (ਉਤਪੱਤੀ

3:17)। “ਉਹ ਤੇਰੇ ਲਈ ਕੰਢੇ ਅਤੇ ਝਾੜੀਆਂ ਉਗਾਏਗੀ... ਤੇਰੇ ਮੂੰਹ ਦੇ ਪਸੀਨੇ ਨਾਲ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਰੋਟੀ ਖਾਏਗਾ ਜਦ ਤੱਕ ਤੂੰ ਮੁੜ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਰਤਦਾ” (ਉਤਪੱਤੀ 3:18-19)।

ਅੱਜ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਯਮ ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸ੍ਰਿਜਨ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹਨ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ: “ਆਪਣੇ ਲਈ ਧਨ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਇਕੱਠਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਜਿੱਥੇ ਕੀੜੇ ਅਤੇ ਜੰਗ ਉਸ ਨੂੰ ਖਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਚੋਰ ਸੰਨ੍ਹ ਲਾ ਕੇ ਚੋਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ” (ਮੱਤੀ 6:19)। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੀ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਕੀੜੇ ਕੱਪੜੇ ਖਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੰਗ ਧਾਤ ਨੂੰ ਖਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਰਸੋਈ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਟਮਾਟਰ ਰੱਖ ਦਿਓ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਛੱਡ ਦਿਓ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੜ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਟਮਾਟਰ ਨੂੰ ਸੜਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ, ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਮੌਤ ਅਤੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਰਾਹੀਂ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।

ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸਾਨੂੰ ਪਾਪ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਨਾਲ ਨਿਪਟਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਤੂਫ਼ਾਨ, ਕੀੜੇ, ਜੰਗ, ਸੜਨ ਅਤੇ ਮੌਤ ਹੁਣ ਧਰਤੀ ਦੀ ਬਣਤਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਅਜਿਹੇ ਸਰੀਰ ਹਨ ਜੋ ਨਾਸਵੰਤ ਹਨ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰੀ, ਬੁਢਾਪੇ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਪਾਲਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੂਰਖ ਅਤੇ ਗਲਤ ਫੈਸਲੇ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਸਿੱਧੇ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ, ਸ਼ੈਤਾਨ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਤੱਤ ਮਿਲ ਕੇ ਉਸ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਅਤੇ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸੀਂ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਹਾਂ, ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਇਹ ਉਸ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਾਪ ਨੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਸ਼ੈਤਾਨ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ... ਮਿੱਤਰ?

ਕੁਝ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, “ਠੀਕ ਹੈ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਪਰ ਉਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਖ਼ਿਰਕਾਰ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਹੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਪੀੜਤ ਕਰਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪਰਖੇ, ਸਿਖਾਏ ਅਤੇ ਸਿੱਧ ਕਰੇ।” ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਇੱਕੋ ਪਾਸੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ। ਬਾਈਬਲ ਕਦੇ ਵੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸਾਥੀ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸਾਧਨ, ਜਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਉਪਕਰਣ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ “ਵੈਰੀ” ਜਾਂ “ਵਿਰੋਧੀ” ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਨਾਮ ਦਾ ਅਰਥ ਹੀ “ਵਿਰੋਧੀ” ਹੈ। ਸਟਰਾਂਗ ਦੀ ਕਨਕੋਰਡੈਂਸ ਉਸ ਨੂੰ “ਭਲਾਈ ਦਾ ਮੁੱਖ ਦੁਸ਼ਮਣ” ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਯਾਕੂਬ 4:7 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰੋ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਭੱਜ ਜਾਵੇਗਾ।” ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਅਤੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਚਨ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ, ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। “ਹਾਂ,” ਕੁਝ ਲੋਕ ਕਹਿਣਗੇ, “ਪਰ ਅਯੂਬ ਦਾ ਕੀ? ਕੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਅਯੂਬ ਉੱਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ?” ਨਹੀਂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਯੂਬ ਉੱਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ। ਅਸੀਂ ਅਯੂਬ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਉੱਤੇ ਅਗਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਕਰਾਂਗੇ।

ਪਰਖਾਂ, ਸੰਕਟ, ਉਤਪੀੜਨ, ਕਲੇਸ਼, ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਬੀਜ ਬੋਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸੁਣਾਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਪਰਖਾਂ, ਕਲੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਤਪੀੜਨ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਚੁਰਾ ਲਵੇ: “ਬੀਜ ਬੋਣ ਵਾਲਾ ਬਚਨ ਬੋਦਾ ਹੈ... ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਤੁਰੰਤ ਸ਼ੈਤਾਨ ਆ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਬੇਇਆ ਬਚਨ ਖੋ ਲੈਂਦਾ ਹੈ... ਜਦੋਂ ਬਚਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਲੇਸ਼ ਜਾਂ ਉਤਪੀੜਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤੁਰੰਤ ਉਹ ਠੇਕਰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ” (ਮਰਕੁਸ 4:14-17)। ਮੱਤੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ: “ਜਦੋਂ ਬਚਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੰਕਟ ਜਾਂ ਉਤਪੀੜਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਠੇਕਰ ਖਾਂਦਾ ਹੈ” (ਮੱਤੀ 13:21)।

ਸ਼ੈਤਾਨ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਰਾਹੀਂ ਸਾਡੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਚੁਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਅਸੀਂ ਸਭ ਅਜਿਹੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜੋ ਇਹ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਸਾਡੇ ਸਭ ਕੋਲ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਆਏ ਹਨ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੁਲਾਇਆ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਤੱਕ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰੇਗਾ। ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਲਾਲਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਜਾਈਏ, ਬਜਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕਹੇ ਉੱਤੇ ਟਿਕੇ ਰਹੀਏ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਪਰਲੇਭਕ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ (1 ਥੋਮਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 3:5), ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸੰਕਟਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ—ਸੰਦੇਹ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਰਾਹੀਂ—ਉਹ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਦਬਾਅ ਪਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਛੱਡ ਦਈਏ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਵਾਂ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਉਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਸਾਡੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਚਨ ਚੁਰਾ ਲਿਆ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ। ਕਠਿਨਾਈਆਂ, ਸੰਕਟ, ਮੁਸ਼ੀਬਤਾਂ ਅਤੇ ਪਰਖਾਂ ਉਸ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ ਜੋ ਪਾਪ ਨਾਲ ਸ਼ਾਪਿਤ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ। ਬੁਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਇਸ ਲਈ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਾਪ ਨਾਲ ਸ਼ਾਪਿਤ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦੀ ਹਕੀਕਤ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਕਲੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਕਿਉਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ?

ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸੱਚਾਈ ਮੰਨ ਵੀ ਲਈਏ ਕਿ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਾ ਦੀ ਅਵਗਿਆ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਭਲਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ “ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ” ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਕੀ ਅਰਥ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ,” ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਉਹ ਅਰਥ ਛੁਪਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ। ਉਹ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਰਿਸਥਿਤੀ—ਚਾਹੇ ਚੰਗੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਬੁਰੀ—ਦੇ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਣ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਹੋਣੀ ਹੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦੇਂਦਾ। ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੋਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਾਪ ਕਰਨ ਦੀ “ਇਜਾਜ਼ਤ” ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪਾਪ ਨਾਲ ਘ੍ਰਿਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਰਕ ਜਾਣ ਦੀ “ਇਜਾਜ਼ਤ” ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ 2 ਪਤਰਸ 3:9 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਕੋਈ ਨਾਸ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਮਨ ਫੇਰਣ।

ਮਸੀਹੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਮ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲੁਕਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਖ਼ਿਰਕਾਰ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੈ ਜੋ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਇਸ ਲਈ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਚੋਰੀ ਕਰਨ, ਮਾਰਣ ਅਤੇ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬੁਰਾਈ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਾਪੀ ਫ਼ੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ—ਜੋ ਆਦਮ ਤੱਕ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਹੀ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਮੌਜੂਦਾ ਪਰਖ ਤੁਹਾਡੇ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਵਧੇਰੇ ਸੰਭਾਵਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਪਾਪ ਨਾਲ ਸ਼ਾਪਿਤ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ।

ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਜੂਝੇ ਹੋਵੋਗੇ:

“ਇੱਕ ਭਲਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ?”

“ਇੱਕ ਭਲਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ?”

ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੁੱਖ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਰਹੱਸ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਇਸ ਮੌਜੂਦਾ ਅਸਤਿਤਵ ਵਿੱਚ ਹਰ ਘਟਨਾ ਦਾ ਪੂਰਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ। ਪਰ ਜੇ ਕੁਝ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਉਹ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟ ਸਿੱਖਿਆ—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਭਲਾਈ—ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਦੇਵੇ।

ਇੱਕ ਭਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਕੀ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ:

- ਦੁੱਖ ਪਾਪ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸਦਾ ਲਈ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਵਾਪਸ ਆਉਣਗੇ, ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਦੁੱਖ ਸਦੀਵੀ ਤੌਰ ਤੇ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ (ਪਰਕਾਸ਼ਿਤ ਵਾਕਯ 21:4)।

- ਮਨੁੱਖੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਾਲ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਦੁੱਖ ਅਨੰਤ ਕਾਲ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਛੋਟਾ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਦੁੱਖ ਉੱਤੇ ਰੋ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਆਂਕ ਰਹੀ, ਪਰ ਅਨੰਤਤਾ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਭਾਰ ਹਲਕਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 4:17-18)।

- ਇਹ ਪਾਪ-ਭਰੀ ਧਰਤੀ ਇੱਕ ਸਮਾਰਕ ਬਣੇਗੀ ਕਿ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦ ਮਨੁੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਅਜ਼ਾਦੀ ਚੁਣਦਾ ਹੈ (ਉਤਪੱਤੀ 2:17; ਰੋਮੀਆਂ 6:23)।

- ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਰਬਜਾਣੀ ਅਤੇ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹੈ; ਉਹ ਬੁਰਾਈ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਭਲਾਈ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ 8:28; ਇਫ਼ਸੀਆਂ 1:11)।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਰਵੋਚ ਅਧਿਕਾਰ ਵਾਲੇ ਹਨ

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਰਵੇਚਤਾ ਬਾਰੇ ਗਲਤ ਸਮਝ ਬਹੁਤ ਗਲਤ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ: “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਰਵੇਚ ਹੈ,” ਅਤੇ ਮਤਲਬ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹਰ ਕਲੇਸ਼ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਆਇਆ ਹੈ। ਪਰ “ਸਰਵੇਚ” ਦਾ ਅਰਥ ਮਨਮਾਨੀ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ, ਸਰਬਜਾਣੀ ਅਤੇ ਸਰਬਵਿਆਪੀ ਹੈ।

ਇਸ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਰ ਚੀਜ਼—ਚੰਗੀ ਜਾਂ ਬੁਰੀ—ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਫ਼ਸੀਆਂ 1:11 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ “ਸਭ ਕੁਝ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।” ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਲੇਸ਼ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਉਸ ਦੀ ਸਰਵੇਚਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ। ਬਾਈਬਲ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਉਹ ਕਰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ

ਮਲਾਕੀ 3:6 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਯਹੋਵਾਹ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ।” ਯਾਕੂਬ 1:17 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਹਰ ਚੰਗੀ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਣ ਦਾਤ ਉੱਪਰੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਆਕਾਸ਼ੀ ਜੇਤਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਵਲੋਂ, ਜੋ ਛਾਵਾਂ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ।” ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੱਥ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਭਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦੀ। “ਸਰਬੋੱਚ” ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਬਦਲਣਯੋਗ ਨਾ ਹੋਣਾ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਮਰੇ ਅਤੇ ਸਦਾ ਲਈ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਫਿਰ ਵੀ ਲੋਕ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਚੁਣਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੁਤਵ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੋਣ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਯਿਸੂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਦਿਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਸਨ, ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਇਕ ਕਰਮ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਨਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। “ਹੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ, ਯਰੂਸ਼ਲਮ, ਤੂੰ ਜੋ ਨਬੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਦਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਭੇਜੇ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਮਾਰਦਾ ਹੈਂ, ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਮੁਰਗੀ ਆਪਣੇ ਚੂੜਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੰਖਾਂ ਹੇਠ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ” (ਮੱਤੀ 23:37)। ਯਿਸੂ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੋਣ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ

ਧਰਮਸ਼ਾਸਤਰ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਰਬੋੱਚ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਵੱਲੋਂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਵਰਤਣ ਦੇ ਯੋਗ ਰਹੇ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਰਾਹੀਂ, ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਉਧਾਰ ਦੀ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਈ ਗਈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਸਕਦਾ

ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੀ ਸੱਚੇ ਬਚਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 6:18; ਤੀਤੁਸ 1:2; ਯੂਹੰਨਾ 17:17)। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:13 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਉਹ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ” ਅਤੇ; “ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਝੂਠਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।” ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਭਲੇ ਹਨ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਭਲਾਈ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਸਰਬੋੱਚ ਦਾ ਅਰਥ “ਮਨਮਾਨਾ” (ਆਕਸਮਿਕ) ਜਾਂ “ਚਰਿੱਤਰਹੀਣ” (ਫੇਰਬਦਲ) ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ

ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਇਹ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜੋ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਰਵੋੱਚ ਹਨ। ਆਓ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਇਸ ਕਥਨ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ। ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਰਵੋੱਚ ਹਨ ਅਤੇ ਜੋ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਕੁਦਰਤੀ ਸਵਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ: “ਆਖਿਰ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਕੀ ਹਨ?” ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਧਰਤੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਸੀ ਅਤੇ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਹੋਵੇ ਜੋ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੂਰਤ ਵਿੱਚ ਢਲੇ ਹੋਏ ਹੋਣ (ਇਫ਼ਸੀਆਂ 1:4-5; ਰੋਮੀਆਂ 8:29)। ਬਾਈਬਲ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇਸ ਪਰਿਵਾਰਕ ਇੱਛਾ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੌਤ, ਦਫ਼ਨ ਅਤੇ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਰਾਹੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕਦਮ ਚੁੱਕਿਆ।

ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਵਿਸ਼ਾ ਉਤਪੱਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਵਾਕਯ ਤੱਕ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ—ਜਿੰਨਾ ਇੱਕ ਸ੍ਰਿਜਨਾ ਆਪਣੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਵਰਗੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ—ਤਾਂ ਜੋ ਸੰਬੰਧ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ। ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਦਮ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ, ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਬਣਾਇਆ (ਲੂਕਾ 3:38)। ਜਦੋਂ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਵਾ ਨੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਕੀਤਾ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਿਆ—ਕ੍ਰੋਧ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ। ਉਸ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਾਪ

ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਲਈ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ ਤੇ ਚਮੜੀ ਦੇ ਵਸਤੂ ਦਿੱਤੇ (ਉਤਪੱਤੀ 3:21) ਅਤੇ ਸਥਾਈ ਮਦਦ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ—ਇੱਕ ਉਧਾਰਕ ਜੋ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਾਪ ਦੂਰ ਕਰੇਗਾ (ਉਤਪੱਤੀ 3:15)।

ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣਾ ਨਿਯਮ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਦੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦੇ ਹਨ: ਹਨੇਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੱਲਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਭਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਲੈ ਗਿਆ (ਉਤਪੱਤੀ 5:21-24; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 11:5)। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਬਰਾਹਮ ਕੋਲ ਆਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਸੇਦੋਮ ਅਤੇ ਗੋਮੋਰਾ ਬਾਰੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੇ (ਉਤਪੱਤੀ 18:17)। ਬਾਈਬਲ ਤਿੰਨ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਅਬਰਾਹਮ ਨੂੰ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਮਿੱਤਰ” ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ (ਯਾਕੂਬ 2:23; 2 ਇਤਿਹਾਸ 20:7; ਯਸਾਯਾਹ 41:8)। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੂਸਾ ਨਾਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਨਿਰਗਮ 33:11)।

ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ—ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ—ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਮਿੱਤਰ ਹੋ” (ਯੂਹੰਨਾ 15:14)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ, “ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਮੇਰਾ ਭਰਾ, ਭੈਣ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਹੈ” (ਮੱਤੀ 12:50)।

ਬਾਈਬਲ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਇਸ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਮੁੜ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਪ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ, ਤਦ ਵੀ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਹਾਂਗੇ। “ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਵੇਖੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਆਕਾਸ਼ ਲੰਘ ਗਏ ਸਨ। ਅਤੇ ਮੈਂ, ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ, ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਹਿਰ, ਨਵੀਂ ਯਰੂਸ਼ਲੇਮ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਆਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਉਤਰਦੀ ਹੋਈ ਵੇਖੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੀ, ਦੂਲਹਨ ਵਾਂਗ ਸੁੰਦਰ। ਮੈਂ ਸਿੰਘਾਸਨ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ‘ਵੇਖੋ, ਹੁਣ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦੇ ਲੋਕ ਹੋਣਗੇ; ਹਾਂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅੰਸੂ ਪੁੰਝ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੁਣ ਮੌਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਨਾ ਦੁੱਖ, ਨਾ ਰੋਣਾ, ਨਾ ਪੀੜਾ। ਇਹ ਸਭ ਸਦਾ ਲਈ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।’ ਅਤੇ ਸਿੰਘਾਸਨ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਕਿਹਾ... ‘ਜੇ ਕੋਈ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗਾ, ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਸ਼ੀਸ਼ਾਂ ਦਾ ਵਾਰਿਸ ਬਣੇਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਣਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਹੋਵੇਗਾ’” (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 21:1-5,7)।

ਭਵਿੱਖਵਾਦੀ ਯਸਾਯਾਹ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਯਸਾਯਾਹ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਉਤਸਵ ਵੱਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। “ਇੱਥੇ ਯਰੂਸ਼ਲੇਮ ਦੇ ਸਿਓਨ ਪਹਾੜ 'ਤੇ, ਸੈਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਰ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਅਦਭੁੱਤ ਭੋਜ ਤਿਆਰ ਕਰਨਗੇ—ਇੱਕ ਸੁਆਦਿਸ਼ਟ ਭੋਜ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਮ ਭੋਜਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਉਹ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਛਾਇਆ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨੇਰੇ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਬੱਦਲ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦੇਣਗੇ; ਉਹ ਮੌਤ ਨੂੰ ਸਦਾ ਲਈ ਨਿਗਲ ਜਾਣਗੇ। ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਰੇ

ਹੰਝੂ ਪੁੰਝ ਦੇਣਗੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੰਸਾਰ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਰੇ ਅਪਮਾਨ ਅਤੇ ਉਪਹਾਸ ਨੂੰ ਸਦਾ ਲਈ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ—ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਕਰੇਗਾ!” (ਯਸ਼ਾਯਾਹ 25:6-8)।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਹੋ ਸਕੇ। ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ, ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਦਇਆਲਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਵਜੋਂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਪਾਪਾਂ ਲਈ ਮਰਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਰਬੋਚਤਾ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਲੋੜ—ਸਾਡੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰੇ—ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ, ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੌਤ, ਦਫ਼ਨ ਅਤੇ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਦੇ ਰਾਹੀਂ। “ਪਰ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਜੋ ਦਇਆ ਵਿੱਚ ਧਨਵਾਨ ਹਨ, ਉਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਜੀਉਂਦਾ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ—ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਵਿੱਚ ਮਰੇ ਹੋਏ ਸਾਂ—ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਨਾਲ ਛੁਟਕਾਰਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਉਠਾਇਆ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿੱਚ ਆਕਾਸ਼ੀ ਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਇਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਯੁਗਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਨਮੋਲ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਦੀ ਧਨ-ਸੰਪੱਤੀ ਦਿਖਾ ਸਕਣ, ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਹੈ” (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 2:4-7)।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਰਬੋਚ ਹਨ, ਉਹ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਸਕਦੇ ਹਨ—ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉਹ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਅਫ਼ਸੀਆਂ 1:9-11 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਭੇਦ ਜਾਣਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇਹ ਹੈ: ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਰਬੋਚ ਇੱਛਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਨਿਰਣੇ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਾਰਾ ਮਨੁੱਖੀ ਇਤਿਹਾਸ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ; ਕਿ ਆਕਾਸ਼ ਜਾਂ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਉਹ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪੂਰਨਤਾ ਅਤੇ ਪਰਿਪੂਰਨਤਾ ਪਾਏ। ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਰਾਸਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੀ, ਉਸ ਇੱਕ ਵੱਲੋਂ ਜੋ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।”

ਸਲੀਬ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਰਬੋਚਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਆਪਣੀ ਸਰਵਜਾਣਤਾ ਵਿੱਚ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਬੁਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਕਸਾਏਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਸਲੀਬ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਾ ਦੇਣ (ਲੂਕਾ 22:3; ਪ੍ਰੀਤਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:23)। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਸ਼ਟ ਕੰਮ ਨੂੰ ਵਰਤ ਕੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਭਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਲਏ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦਾ ਉਧਾਰ ਖਰੀਦਿਆ। ਮਸੀਹ ਦੀ ਸਲੀਬ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਵਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 2:8 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਲੀਬ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਕੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਸਲੀਬ 'ਤੇ ਨਾ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦਾ।

ਸਲੀਬ ਸਿਰਫ਼ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਰਵਜਾਣਤਾ ਦਾ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨਤਾ ਦਾ ਵੀ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਹਨੇਰੇ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੇ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਅਤਿਅਧਿਕ ਵਿਰੋਧ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਅੱਜ ਤੱਕ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਪਾਪ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਅਤੇ ਮੌਤ 'ਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 1:19; ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 2:15)। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਹਰਾਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਰਬੋਚ ਹਨ।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਰਬੋਚ ਹਨ, ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਸੱਚ ਇਸਦਾ ਉਲਟ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੀ ਸਰਬੋਚਤਾ ਦਾ ਵਰਤੋਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਸ਼ੀਸ਼ ਦੇਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਦਇਆ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਰਬੋਚਤਾ ਦਾ ਵਰਤੋਂ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਅਤੇ ਭਲਾਈ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਜੋ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਸਰਬੋਚ ਪ੍ਰਭੂ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਦਇਆ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। “ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮੂਸਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ‘ਜੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ’ਤੇ ਦਇਆ ਕਰਨਾ ਚਾਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਜਿਸ ’ਤੇ ਮੈਂ ਕਰੁਣਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹਾਂ, ਉਸ ’ਤੇ ਕਰਾਂਗਾ।’” (ਰੋਮੀਆਂ 9:15)। ਇਸ ਵੇਲੇ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਜੋ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਅਤੇ ਸਰਬੋਚ ਅਧਿਕਾਰ ਹਨ, ਸਭ ਕੁਝ—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖੀ ਚੋਣਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ—ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਰਹੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਧਿਕਤਮ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਸਕਣ ਅਤੇ ਅਧਿਕਤਮ ਭਲਾਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਣ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣਾ ਪਰਿਵਾਰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੁੰਭਾਰ ਹਨ

ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦੇ ਸਰੋਤ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਭਰਮ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਣ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਰਬੋਚਤਾ ਬਾਰੇ ਧਰਮਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਗਲਤ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਉਦਾਹਰਨ ਰੋਮੀਆਂ 9:20-22 ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ:

“ਪਰ ਹੇ ਮਨੁੱਖ, ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈਂ? ਕੀ ਉਹ ਜੋ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ, ‘ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਐਸਾ ਕਿਉਂ ਬਣਾਇਆ?’ ਕੀ ਕੁੰਭਾਰ ਕੋਲ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਢੇਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਭਵੇਂ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਬਰਤਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਧਾਰਣ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਬਣਾਏ? ਕੀ ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਆਪਣਾ ਕ੍ਰੋਧ ਦਿਖਾਉਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ, ਆਪਣੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਪਾਤਰਾਂ ਨਾਲ ਵੱਡੀ ਧੀਰਜ ਰੱਖਦਾ ਹੈ—ਜੋ ਨਾਸ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ?”

ਇਨ੍ਹਾਂ ਧਰਮਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਐਸੇ ਕਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ: “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਹਾਦਸਾ ਜਾਂ ਕੈਸਰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਢਾਲ ਸਕਣ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਰਬੋਚਤਾ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉਠਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੁੰਭਾਰ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਮਿੱਟੀ ਹਾਂ। ਉਹ ਜੋ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।” ਰੋਮੀਆਂ 9 ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਧਰਮਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਕੱਢਣਾ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਰਮਸ਼ਾਸਤਰ ਨੂੰ ਧਰਮਸ਼ਾਸਤਰ ਨਾਲ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੇਰੀਤ ਪੌਲਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਕੁੰਭਾਰ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਸੀ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਧਰਮਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਕੁਝ ਹੀ ਵਾਰ ਕੁੰਭਾਰ ਵਜੋਂ ਉਲੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ (ਯਸ਼ਾਯਾਹ 29:15-16; 45:9; 64:8; ਯਿਰਮਿਯਾਹ 18:1-10)। ਹਰ ਉਦਾਹਰਨ ਵਿੱਚ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਰਾਸ਼ਟਰਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ। ਇਹ ਧਰਮਸ਼ਾਸਤਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਕੁੰਭਾਰ ਵਜੋਂ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਰਾਸ਼ਟਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਗ਼ਾਵਤ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਛੂਠੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਤਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਪਰਕ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਧਰਮਸ਼ਾਸਤਰ ਇਸਰਾਏਲ ਵੱਲੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕੁੰਭਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਇਸਰਾਏਲ ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਅਡੋਲ ਰਹੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਹਾਵੀ ਹੋ ਜਾਣ। ਇਹ ਆਇਤਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਅਸਪਸ਼ਟ ਕਾਰਣਾਂ ਕਰਕੇ ਕਠਿਨਾਈ, ਹਾਨੀ, ਜਾਂ ਬਿਮਾਰੀ ਸਹਿਣ ਦਾ ਉਲੇਖ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਸਰਬੋਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਕੁੰਭਾਰ ਵਜੋਂ ਸੰਦਰਭਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਦੀ ਆਇਤ ਰੋਮੀਆਂ 9:20-22 ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਯਿਰਮਿਯਾਹ 18 ਤੋਂ ਉਧਰਿਤ ਹੈ। ਪੌਲਸ ਇਸ ਉਧਰਣ ਦਾ ਵਰਤੋਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਸੀਹਾ ਵਜੋਂ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਯਹੂਦੀ ਰਾਸ਼ਟਰ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਨਿਆਇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਰੋਮੀਆਂ 9 ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਇਸਰਾਏਲ ਰਾਸ਼ਟਰ ਨਾਲ ਵਿਹਾਰ ਹੈ—ਨਾ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਨਚਰਿਆ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨਾਲ। ਇਹ ਆਇਤਾਂ ਸਾਡੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬੁਰਾਈ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ। ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਕੁੰਭਾਰ ਵਜੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਤਸਵੀਰ, ਜੋ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਬਰਤਨ ਢਾਲਦਾ ਹੈ, ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਵਜੋਂ ਚੁਣਨ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਚੁਣਨ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪੌਲਸ ਦਾ ਤਰਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸਰਾਏਲ ਅਤੇ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਚੋਣ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ, ਸਰਬੋਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਜੋਂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਿਸ 'ਤੇ ਚਾਹੇ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕੇ (ਰੋਮੀਆਂ 9:15)।

ਕੀ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੁੰਭਾਰ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਮਿੱਟੀ ਹਾਂ? ਨਹੀਂ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਮੁੱਖ ਬਿੰਦੂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਹਾਂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੁੰਭਾਰ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਮਿੱਟੀ ਹਾਂ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਵੇਖਿਆ, ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੀ ਸਰਬੋਚਤਾ ਦੇ ਕਾਰਣ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਕਰਨਗੇ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਾਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਕਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। “ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਭ, ਬਿਨਾ ਪਰਦੇ ਵਾਲੇ ਚਿਹਰੇ ਨਾਲ, [ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ] ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਦਰਪਣ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਲਗਾਤਾਰ ਉਸੇ ਛਵੀ ਵਿੱਚ ਵਧਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਦਰਜੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਦਰਜੇ ਤੱਕ ਰੂਪਾਂਤਰਿਤ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ; [ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਆਉਂਦਾ ਹੈ] ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ [ਜੋ] ਆਤਮਾ ਹਨ” (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 3:18)। ਕੁੰਭਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਵੀ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਵਾਂਗ—ਪਿਆਰ ਨਾਲ—ਢਾਲਣਗੇ ਅਤੇ ਆਕਾਰ ਦੇਣਗੇ। “ਪਰ ਹੁਣ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਤੂੰ ਸਾਡਾ ਪਿਤਾ ਹੈਂ; ਅਸੀਂ ਮਿੱਟੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੂੰ ਸਾਡਾ ਕੁੰਭਾਰ ਹੈਂ; ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਦਾ ਕੰਮ ਹਾਂ” (ਯਸ਼ਾਯਾਹ 64:8)।

ਬੁਰਾਈ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੌਜੂਦ ਹਨ, ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਤੋਂ ਹੋਈ। ਪਰ ਇਹ ਸਦਾ ਲਈ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਆਪਣੀ ਸਰਬੋਚਤਾ ਵਿੱਚ, ਅਸਲ ਬੁਰਾਈ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਤੋਂ ਅਸਲ ਭਲਾਈ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ। ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਹਰਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਉਹ ਆਪਣਾ ਪਰਿਵਾਰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਭਲਾਈ ਲਿਆਉਣ।

ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਲਈ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨੀਂਹ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚੰਗੇ ਹਨ—ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੱਚਮੁੱਚ ਚੰਗਾ ਹੀ ਹੈ—ਆਓ ਕੁਝ ਆਮ “ਹਾਂ, ਪਰ... ਇਸ ਜਾਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕੀ?” ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਉੱਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰੀਏ।

ਹਾਂ, ਪਰ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਬਾਰੇ ਕੀ?

ਹੁਣ ਤੱਕ ਮੈਂ ਜੋ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੁੱਛੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪਹਿਲੇ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਹੈ: “ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚੰਗੇ ਹਨ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੱਚਮੁੱਚ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਉਹ ਸਾਰੇ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ, ਬਿਮਾਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਨਾਸ ਰਾਹੀਂ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ?” ਅਸੀਂ ਇਸ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਹਰ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੇ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਅਜੇਹੇ ਸਿਧਾਂਤ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਪਹਿਲੇ “ਹਾਂ, ਪਰ... ਇਸ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਕੀ?” ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣਗੇ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣਾ ਨਿਯਮ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਮੇਂ ਸਾਨੂੰ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣਗੇ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਭਲਾਈ, ਦਇਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। “ਦਇਆ” ਸ਼ਬਦ ਕਿੰਗ ਜੇਮਜ਼ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ 261 ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ 72 ਫੀਸਦੀ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਹਨ। “ਪ੍ਰੇਮ” ਸ਼ਬਦ 322 ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਅੱਧੇ ਉਲੇਖ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਦਇਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਡੂੰਘਾ ਵੇਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਇੱਕ ਪ੍ਰਗਤੀਸ਼ੀਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਹੈ—ਅਰਥਾਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ। ਕਈ ਗੱਲਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਭਲਾਈ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਵਾਂਗ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ’ਤੇ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦੇ।

ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਹ ਪੂਰਾ ਚਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਜੋ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਰਾਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਬਰਾਨੀਆਂ 1:3 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟ ਛਵੀ ਹਨ—ਪਿਤਾ ਦਾ ਸਹੀ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਵਰਤਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਵੇਖੋ। ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਅਧਿਐਨ

ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਤੋਂ ਨਹੀਂ, ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਯਿਸੂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟ ਤਸਵੀਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਉਸ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣਾ ਨਿਯਮ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ।

ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਮਝਣ ਦਾ ਅਰਥ ਦੇ ਮੁੱਖ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ, ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਦੇ 10 ਆਇਤ ਹਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਸਪਸ਼ਟ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਦਾ ਇੱਕ ਆਇਤ ਐਸਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ 10 ਆਇਤਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ 10 ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਦੇ ਆਇਤਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਬਾਈਬਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਇਹ ਸੱਚਾਈ ਕਿ ਕੋਈ ਆਇਤ ਹੋਰ ਧਰਮਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਆਇਤ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਮਝ ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਆਇਤ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿਓ ਜਦ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਸਮਝ ਲਓ। ਦੂਜੀ ਗੱਲ, ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਮਝਣ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਦੀਆਂ ਖਾਸ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਨ ਵਜੋਂ, ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਬਹੁਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਕੀ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਯਾਕੂਬ 5:11 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਯੂਬ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਇਆਲੂ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਤੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇਹ ਛਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਹੀ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ। ਅਸੀਂ ਅਗਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਹੋਰ ਵਧੇਰੇ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਾਂਗੇ।

ਪੁਰਾਣਾ ਨਿਯਮ ਪੜ੍ਹਣ ਦੀ ਕੁੰਜੀ: ਸੰਦਰਭ ਸਮਝੋ

ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਣਾ ਸਿੱਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਹਰ ਗੱਲ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਸੇ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਲਿਖੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਬਾਈਬਲ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੌਣ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਸੁਨੇਹਾ ਕਿਸ ਨੂੰ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਚਰਚਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਕੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਆਇਤ ਦਾ ਅਰਥ ਠੀਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਸੇ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਲਿਖੀ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ ਬਜਾਏ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੇ। ਇਸਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕੁਝ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਹੋਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਖਾਸ ਮਸਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਲਿਖਣ। ਉਦਾਹਰਨ ਵਜੋਂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਪ੍ਰੇਰੀਤ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨਾਮਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੋ ਪੱਤਰ ਲਿਖਵਾਏ ਤਾਂ ਜੋ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਸਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਿਵੇਂ ਕਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਹ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੋ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਮਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਜਾਣਨੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ।

ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਣ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕੁੰਜੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਅਤੇ ਸਭਿਆਚਾਰਕ ਸੰਦਰਭ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇ। ਪੁਰਾਣਾ ਨਿਯਮ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਰਾਸ਼ਟਰ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਅਕਸਰ ਦੁਖਦਾਈ ਅਤੇ ਹਨੇਰਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਨੈਤਿਕ ਜੀਵਨ-ਸ਼ੈਲੀ ਅਤੇ ਰਸਮਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ। ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮਿਆਂ 'ਤੇ, ਇਬਰਾਨੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਈ ਗੰਭੀਰ ਪਾਪ ਕੀਤੇ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਯਰੂਸ਼ਲੇਮ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਮੂਰਤੀਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ (ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 8), ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਮੂਰਤੀਆਂ ਲਈ ਬਲੀ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ (ਜ਼ਬੂਰ 106:37-38), ਅਤੇ ਲੱਕੜ ਅਤੇ ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਵਜੋਂ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਥਾਂ (ਯਿਰਮਿਯਾਹ 2:27)। ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਕੋਲ ਭਵਿੱਖਵਕਤਿਆਂ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ, ਅਤੇ ਇਬਰਾਨੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਤੇਬਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨਾਸ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਗੇ। ਇਸਰਾਏਲ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀਆਂ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਆਪਣੇ ਭਿਆਨਕ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਪਰਿਨਾਮ ਭੁਗਤੇ।

ਸੰਦਰਭ ਦੀ ਘਾਟ ਕਰਕੇ, ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਦੀਆਂ ਉਹ ਆਇਤਾਂ, ਜੋ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰਾਸ਼ਟਰ ਲਈ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਅੱਜ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਰੋਜ਼ਮਰਾ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਚੁੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਕਈ ਮਸੀਹੀ ਐਸੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਦੇ ਗਲਤ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਬੇਲੋੜੇ ਡਰ ਵਿੱਚ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ।

ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ

ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਮਾਰੀ ਲਿਆਈ,” ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਮੂਲ ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਅੱਜ ਸਾਡੇ ਲਈ ਹੈ। ਪੁਰਾਣਾ ਨਿਯਮ ਮੁੱਢਲੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਬਰਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਬਰਾਨੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਮ ਗੱਲ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦਾ ਅਰਥ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਦ ਕਾਰਨ ਦੱਸਣ ਵਾਲੀ ਕਿਰਿਆ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਇਹ ਕਰਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਦਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਪਾਠ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ “ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਮਾਰੀ ਭੇਜੀ,” ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਲਈ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਸੀ ਕਿ “ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਮਾਰੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ।”

ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਬਰਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਆਇਤ “ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਕੀਤਾ” ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਜਾਂ “ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ”? ਕਈ ਵਾਰ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਪਾਠ ਤੋਂ

ਹੀ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 1 ਇਤਿਹਾਸ 10:14 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਰਾਜਾ ਸ਼ਾਊਲ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਜੇ ਅਸੀਂ ਪੂਰਾ ਅਧਿਆਇ ਪੜ੍ਹੀਏ, ਤਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਊਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਵਚਧਾਰੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵੇ। ਜਦ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਊਲ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸ਼ਾਊਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸ਼ਾਊਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਰਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ।

ਨਿਰਗਮ 15:26 ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਉਸਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਗੇ, “ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਉੱਤੇ ਲਿਆਂਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਿਮਾਰੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਾਵਾਂਗਾ: ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹਾਂ।” ਇਸ ਧਰਮਸ਼ਾਸਤਰ ਦੀ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਹ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ “ਮੈਂ ਮਿਸਰ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਿਮਾਰੀ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਆਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗਾ।” “ਤੁਹਾਡਾ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ” ਇਬਰਾਨੀ ਵਿੱਚ ਯਹੋਵਾਹ ਰਾਫਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਹਾਡਾ ਚਿਕਿਤਸਕ।” ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਿਮਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਕਿ ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਸਕੇ। ਇਹ ਇਕ ਵੰਡੇ ਹੋਏ ਘਰ ਵਰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ। (ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਮੱਤੀ 12:24-26 ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਵੰਡੇ ਹੋਏ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ।)

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਾਠ ਤੋਂ ਹੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ “ਕੀਤਾ” ਜਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ “ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ,” ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਆਇਤ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਆਇਤ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ “ਕੀਤਾ,” ਪਰ ਇਹ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਆਇਤ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ “ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ।”

ਇਕਮਾਤ੍ਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ

ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮੂਸਾ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਹੁਦੇਵਵਾਦੀ ਸੀ—ਅਨੇਕਾਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸਰਾਏਲ ਇਕੈਸ਼ਵਰਵਾਦੀ ਸੀ—ਇੱਕ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ—ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ। ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਇਬਰਾਨੀ ਲੋਕ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਦ ਉਹ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵੱਲ ਉਜਾੜ ਵਿੱਚ ਭਟਕਦੇ ਰਹੇ, ਤਾਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਉਸੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਮੁੜਦੇ ਰਹੇ (ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 20:6-10; ਨਿਰਗਮ 32:1-6)। ਜਦੋਂ ਇਸਰਾਏਲ ਆਖ਼ਿਰਕਾਰ ਕਨਾਨ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਉਹ ਮੁੜ ਮੁੜ ਭੂਠੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਰਾਸ਼ਟਰਾਂ ਕੋਲ ਰੈਸ਼ਨੀ ਦਾ ਦੇਵਤਾ, ਹਨੇਰੇ ਦਾ ਦੇਵਤਾ, ਦਿਨ ਦਾ ਦੇਵਤਾ, ਰਾਤ ਦਾ ਦੇਵਤਾ, ਭਲਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦੇਵਤਾ, ਬੁਰਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦੇਵਤਾ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਈ ਦੇਵਤੇ ਸਨ। ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ, ਇਕੱਲਾ ਸੱਚਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ। ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਇੰਨੇ ਭਿਆਨਕ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ।

ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ, ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਹੇਠ, ਕਈ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ। ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਨਾਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੀ, ਪਰ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਸਮਝ ਸਕੇ ਕਿ ਆਫ਼ਤ ਇਸ ਲਈ ਆਈ—ਨਾ ਕਿ ਅੱਗ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਗੁੱਸੇ ਸੀ ਜਾਂ ਫਸਲ ਦੇ ਦੇਵਤੇ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣਾ ਸੀ—ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਕਰਕੇ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਸਹੀ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਚੇਤਨਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲ ਪੱਕੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਸੱਚੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਠੀਕ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ—ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਵਸਥਾ ਅਤੇ ਬਲਿਦਾਨਾਂ ਰਾਹੀਂ, ਅਤੇ ਆਖ਼ਿਰਕਾਰ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਰਾਹੀਂ।

ਬਾਈਬਲ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚੰਗਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਬਹੁਦੇਵਵਾਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਿਤਾ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਸਰਾਏਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਰਾਸ਼ਟਰ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਨੂੰ “ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਦੇਵਤਾ”—ਕਈ ਦੇਵਤਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੋਰ—ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ। ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਤ੍ਰਿਏਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ (ਪਿਤਾ, ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ) ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੈ।

ਆਓ ਕੁਝ ਉਦਾਹਰਨਾਂ ਵੇਖੀਏ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪਿੱਠਭੂਮੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਸਾਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਆਯਤਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉੱਪਰੋਂ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਐਸਾ ਲੱਗਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉੱਤੇ ਬੁਰਾਈ ਜਾਂ ਕਠੋਰਤਾ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਂਦੀਆਂ ਹੋਣ।

ਨਿਰਗਮ 20:5 ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:

“ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੰਡਵਤ ਨਾ ਕਰੀਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰੀਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਯਹੋਵਾ ਜਲਨ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਘ੍ਰਿਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਰਾਂ ਦੇ ਅਧਰਮ ਦਾ ਦੰਡ ਪੁੱਤਰਾਂ, ਪੋਤਿਆਂ ਅਤੇ ਪਰਪੋਤਿਆਂ ਤੱਕ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।”

ਕਈ ਲੋਕ ਇਸ ਆਯਤ ਨੂੰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤਾਂ ਪਿਤਿਆਂ ਦੇ ਪਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਉੱਤੇ ਪਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।” ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ।

ਇਹ ਬਚਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਕਹੇ ਜਦ ਇਸਰਾਏਲ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵੱਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦਸ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ਹੁਕਮ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਦੇਵਤਾ ਨਾ ਮੰਨਣਾ ਅਤੇ ਕੋਈ ਮੂਰਤੀ ਨਾ ਬਣਾਉਣਾ। ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਪੀੜੀਆਂ ਤੱਕ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਕਨਾਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਚੇਤਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਹੇਠ ਆ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਉਖਾੜੇ ਜਾਣਗੇ (ਵਿਵਸਥਾ ਵਿਵਰਣ 4:25-28)। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਗਿਆ ਨਾ ਮੰਨੀ। ਅਸੂਰੀਆਂ ਅਤੇ ਬਾਬਲੀਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਂਦਿਆ। 586 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਬਾਬਲ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰ ਲਿਆ। ਬੱਚੇ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ—ਤੀਜੀ ਅਤੇ ਚੌਥੀ ਪੀੜੀ ਤੱਕ। ਨਿਰਗਮ 20:5 ਧਮਕੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਹ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਸੀ।

ਹੁਣ ਯਸਾਯਾਹ 45:7:

“ਮੈਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਹਨੇਰਾ ਰਚਦਾ ਹਾਂ; ਮੈਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਵਿਪਤੀ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹਾਂ; ਮੈਂ ਯਹੋਵਾ ਇਹ ਸਭ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।”

ਕਈ ਲੋਕ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, “ਵੇਖੋ! ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬੁਰਾਈ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।” ਪਰ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪਿੱਠਭੂਮੀ ਸਮਝੋ।

539 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਫਾਰਸ ਦੇ ਰਾਜਾ ਕੁਰਸ (ਸਾਇਰਸ) ਨੇ ਬਾਬਲ ਨੂੰ ਜਿੱਤਿਆ ਅਤੇ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ। ਯਸਾਯਾਹ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਉਸ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਲਗਭਗ 150 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਸੀ

(ਯਸਾਯਾਹ 44:28–45:4)। ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ: “ਮੇਰੇ ਸਿਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਹੀਂ” (ਯਸਾਯਾਹ 45:5-6)।

ਕੁਰਸ ਅਤੇ ਫਾਰਸੀ ਲੋਕ ਮੰਨਦੇ ਸਨ ਕਿ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਬੁਰੇ ਵੱਖਰੇ ਦੇਵਤੇ ਹਨ—ਰੋਸ਼ਨੀ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਦਾ ਦੇਵਤਾ। ਆਯਤ 7 ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ:

“ਰੋਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਹਨੇਰਾ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਵਿਪਤੀ—ਕੋਈ ਵੱਖਰੇ ਦੇਵਤੇ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਉੱਤੇ ਅੰਤਿਮ ਅਧਿਕਾਰ ਮੇਰਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੀ ਇਕੱਲਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਾਂ।”

ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਰ ਬੁਰਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਕਾਬੂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ। ਕੁਝ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਉਹ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉਸੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:

“ਮੇਰੇ ਸਿਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਹੀਂ—ਧਰਮੀ ਅਤੇ ਉਧਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ... ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਭ ਛੋਰੇ, ਮੇਰੀ ਵੱਲ ਫਿਰੇ ਅਤੇ ਉਧਾਰ ਪਾਓ” (ਯਸਾਯਾਹ 45:21-22)।

ਇਸ ਲਈ ਯਸਾਯਾਹ 45:7 ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਿਪਤੀ ਭੇਜਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨਤਾ ਦਾ ਐਲਾਨ ਹੈ—ਤਾਂ ਜੋ ਕੁਰਸ ਅਤੇ ਫਾਰਸੀ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਝੂਠੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁੜਣ।

ਜਦ ਅਸੀਂ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ: ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਭਲਾਈ ਦਾ ਬਿਆਨ ਹੈ—ਬੁਰਾਈ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਸੱਚੇ, ਉਧਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਭਲਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਮਹਾਮਾਰੀਆਂ

ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਮ ਸਵਾਲ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਅਕਸਰ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ:

“ਇੱਕ ਭਲਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਿਸਰੀਆਂ ਉੱਤੇ ਮਹਾਮਾਰੀਆਂ ਕਿਵੇਂ ਭੇਜ ਸਕਦਾ ਹੈ?”

ਮਿਸਰ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਚਾਰ ਸੌ ਸਾਲ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਜਕੜਿਆ ਰੱਖਿਆ। ਇਸ ਬੰਧਨ ਦੇ ਅੰਤ ਵੱਲ, ਮੂਸਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਫਿਰਉਨ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ:

“ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ।”

ਫਿਰਉਨ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮਿਸਰ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਮਹਾਮਾਰੀਆਂ ਆਈਆਂ—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ। ਹਰ ਮਹਾਮਾਰੀ ਮਿਸਰ ਦੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਚੁਣੌਤੀ ਸੀ।

ਉਦਾਹਰਨ ਵਜੋਂ, ਮਿਸਰੀ ਨੀਲ ਦਰਿਆ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਰੋਤ ਮੰਨਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਲਈ ਬਲੀਆਂ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਜਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਨੀਲ ਦਾ ਪਾਣੀ ਲਹੂ ਬਣਾਇਆ, ਉਸ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਨੀਲ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੈ—ਉਹੀ ਅਸਲੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਰੋਤ ਹੈ ਅਤੇ ਨੀਲ ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਮਿਸਰ ਦੀ ਦੇਵੀ ਹੇਕੇਤ ਨੂੰ ਮੈਂਡਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਂਡਕਾਂ ਦੀ ਮਹਾਮਾਰੀ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਮੈਂਡਕ ਕੋਈ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਸਭ ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਹਾਮਾਰੀਆਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣਾ ਸੀ ਕਿ ਯਹੋਵਾ ਹੀ ਸੱਚਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਮਿਸਰੀ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ।

ਇਹ ਮਹਾਮਾਰੀਆਂ ਲਗਭਗ ਨੌਂ ਮਹੀਨੇ ਚੱਲੀਆਂ। ਆਖਰੀ ਮਹਾਮਾਰੀ ਤੱਕ ਇਹ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪੀੜਾਦਾਇਕ ਸਨ, ਮਾਰੂ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਫਿਰਉਨ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਰੁਕ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੀ ਮਿਸਰੀ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ ਜੁੜ ਕੇ ਬਚ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਰਾਏਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਰਿਹਾ (ਨਿਰਗਮ 8:22-23; 9:4, 26)।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਅਸਰ ਹੋਇਆ—ਕਈ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੇ ਮੰਨ ਲਿਆ ਕਿ ਯਹੋਵਾ ਹੀ ਸੱਚਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ (ਨਿਰਗਮ 8:19; 9:19-21)। ਜਦ ਇਸਰਾਏਲ ਨਿਕਲਿਆ, ਤਾਂ ਇੱਕ “ਮਿਲੀ-ਜੁਲੀ ਭੀੜ” ਵੀ ਨਾਲ ਗਈ (ਨਿਰਗਮ 12:38)—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਸਰੀ ਵੀ ਸਨ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਸਨ।

ਹੁਣ ਆਖਰੀ ਮਹਾਮਾਰੀ—ਪਹਿਲੇਠਿਆਂ ਦੀ ਮੌਤ—ਬਾਰੇ ਕੀ?

ਨਿਰਗਮ 12:12 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:

“ਮੈਂ ਮਿਸਰ ਦੇ ਸਭ ਪਹਿਲੇਠਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਾਂਗਾ... ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਸਭ ਦੇਵਤਿਆਂ ਉੱਤੇ ਨਿਆਂ ਕਰਾਂਗਾ।”

ਇੱਕ ਭਲਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਉਸ ਰਾਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੇਮਨੇ ਦਾ ਲਹੂ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਉੱਤੇ ਲਗਾਉਣ— ਅਤੇ ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹਿਣਗੇ (ਨਿਰਗਮ 12:23)। ਆਯਤ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨਾਸ “ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ” ਵੱਲੋਂ ਸੀ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਉਹ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਮਾਰਦਾ ਅਤੇ ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਨਿਯਮ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਕੋਲ ਸੀ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 2:14)। ਉਸ ਰਾਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੇਮਨੇ ਦੇ ਲਹੂ ਨਾਲ ਬਚਾਇਆ—ਪਰ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਿੱਥੇ ਇਨਕਾਰ ਸੀ।

ਨਿਰਗਮ 9:15-16 ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਿਟਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿਖਾ ਸਕੇ। ਅਰਥ: ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਨਾਸ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ—ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਮੁੜਣ।

ਫਿਰ ਵੀ ਮਿਸਰ ਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਆਖ਼ਿਰ ਉਸ ਰਾਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਇਨਕਾਰ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਭੁਗਤਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ।

ਮੂਸਾ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇਠੇ ਮਰਣਗੇ (ਨਿਰਗਮ 4:22-23)। ਨੌਂ ਮਹੀਨੇ ਤੱਕ ਫਿਰਉਨ ਕੋਲ ਮੌਕਾ ਸੀ—ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਰਾਤ ਵੀ ਆਖਰੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਮਿਲੀ (ਨਿਰਗਮ 11:4-7)।

ਉਸ ਰਾਤ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਉਧਾਰਕਾਰੀ ਹਨ

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਸਦਾ ਉਧਾਰਕਾਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਲਕਸ਼ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨਾ।

ਆਓ ਨੂਹ ਅਤੇ ਜਲ-ਪ੍ਰਲੈ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਉਧਾਰਕਾਰੀ ਸੁਭਾਵ ਨੂੰ ਵੇਖੀਏ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਨੂਹ ਜੀਵਿਤ ਸੀ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਦੁਰਚਾਰ ਫੈਲ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਬਾਈਬਲ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਿਰਫ਼ ਨੂਹ ਹੀ ਐਸਾ ਮਨੁੱਖ ਸੀ ਜੋ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਪੂਰੀ ਅਬਾਦੀ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੈ—ਇੱਕ ਭਲਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਐਸਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਅਦਨ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਘਟੀ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਵੱਲ ਮੁੜਣਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਵਾ ਦੇ ਪਾਪ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਨਾਲ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਭੇਜੇਗਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸੱਪ (ਸ਼ੈਤਾਨ) ਨਾਲ ਕਿਹਾ:

“ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਵੰਸ਼ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵੰਸ਼ (ਯਿਸੂ) ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵੈਰ ਪੈਦਾ ਕਰਾਂਗਾ; ਉਹ ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਕੁਚਲ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਉਸਦੀ ਏੜੀ ਨੂੰ ਡੰਗ ਮਾਰੇਂਗਾ” (ਉਤਪੱਤੀ 3:15)।

ਇਹ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਲੀਬ 'ਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਕਰੋ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਇਸਤਰੀ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਉਹ ਵੰਸ਼ ਆਉਣਾ ਸੀ (ਮਰਿਆਮ)। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਹਿਲਾਂ

ਹੀ ਉਸ ਪਰਿਵਾਰਕ ਵੰਸ਼ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦਾ ਉਧਾਰਕ ਜਨਮ ਲੈਣਾ ਸੀ। ਲੂਕਾ 3:38 ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਧਰਮੀ ਵੰਸ਼, ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਯਿਸੂ ਆਉਣਾ ਸੀ, ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਵਾ ਦੇ ਤੀਜੇ ਪੁੱਤਰ ਸੇਥ ਰਾਹੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਸੀ।

ਨੂਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਸੇਥ ਦੇ ਵੰਸ਼ਜ ਪਾਪ ਕਾਰਨ ਮਿਟਣ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਉਹ ਕਾਇਨ ਦੇ ਵੰਸ਼ਜਾਂ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। (ਕਾਇਨ, ਆਦਮ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਹਾਬਲ—ਆਦਮ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪੁੱਤਰ—ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।) ਸਿਰਫ਼ ਨੂਹ, ਜੋ ਸੇਥ ਦਾ ਵੰਸ਼ਜ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ।

ਜੇ ਸੇਥ ਦੀ ਪੂਰੀ ਵੰਸ਼-ਰੇਖਾ ਪਾਪ ਅਤੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਰਾਹੀਂ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਉਹ ਵਾਅਦਾ—ਕਿ ਇੱਕ ਵੰਸ਼ (ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ) ਆਵੇਗਾ ਜੋ ਸੱਪ ਦੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਕੁਚਲ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਰਥਾਤ ਉਸਦੀ ਤਾਕਤ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦੇਵੇਗਾ—ਪੂਰਾ ਨਾ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਧਰਮੀ ਵੰਸ਼ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖੇ, ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਉਧਾਰਕ ਆਉਣਾ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਉਹ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਹਟਾਉਣੀ ਪਈ, ਜੋ ਆਖ਼ਿਰਕਾਰ ਨੂਹ—ਸੇਥ ਦੀ ਵੰਸ਼-ਰੇਖਾ ਵਿੱਚ ਬਚਿਆ ਇਕੱਲਾ ਧਰਮੀ ਮਨੁੱਖ—ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਜਦੋਂ ਜਲ-ਪ੍ਰਲੈ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲੇ, ਅਸਥਿਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਝੱਲਾਹਟ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਪਰ ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਇਸ ਹਾਲਤ ਦਾ ਦੁੱਖ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਇਸ ਦਯਨੀਅ ਹਾਲਤ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।

“ਜਦ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਦੁਰਚਾਰ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਵੱਧ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਸਦਾ ਬੁਰਾਈ ਵੱਲ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਦ ਯਹੋਵਾਹ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਪੀੜਤ ਹੋਇਆ” (ਉਤਪੱਤੀ 6:5-6)।

ਜਦ ਅਸੀਂ ਜਲ-ਪ੍ਰਲੈ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਮਹਾਨ ਧੀਰਜ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਪੂਰੀ ਧਰਤੀ ਦੀ ਅਬਾਦੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਮੁੜ ਆਉਣ ਲਈ 120 ਸਾਲ ਦਿੱਤੇ।

“ਮੇਰਾ ਆਤਮਾ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲ ਸਦਾ ਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤਾਂ ਮਾਸ ਹੀ ਹੈ; ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ 120 ਸਾਲ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦੇਵਾਂਗਾ” (ਉਤਪੱਤੀ 6:3)।

ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤੇਬਾ ਵੱਲ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਭਵਿੱਖਵਕਤਿਆਂ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਪਾਪ ਤੋਂ ਮੁੜ ਕੇ ਉਸ ਵੱਲ ਆ ਜਾਣ। ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਵਕਤਾ ਹਨੇਕ ਨੇ ਇਸ ਦੌਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਆਉਣ ਅਤੇ ਪਾਪ ਨਾਲ ਨਿਪਟਣ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ (ਯਹੂਦਾ 14)। ਹਨੇਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਨਾਮ ਮਥੁਸ਼ੇਲਹ ਰੱਖਿਆ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ—“ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਲ-ਪ੍ਰਲੈ”—ਜੋ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਵਿਪੱਤੀ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਸੀ, ਜੋ ਲੋਕ ਤੇਬਾ ਨਾ ਕਰਨ।

ਮਥੁਸ਼ੇਲਹ 969 ਸਾਲ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ—ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਵੱਧ—ਜੋ ਇਹ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੁਰਾਈ ਤੋਂ ਮੁੜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਉਤਸੁਕ ਸੀ।

ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਨੂਹ ਨੂੰ 120 ਸਾਲ ਤੱਕ ਕਸ਼ਤੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਪੂਰੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਨੂਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾਲ ਠੀਕ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ (2 ਪਤਰਸ 2:5)। ਨੂਹ ਦੇ ਜੀਵਨਕਾਲ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਐਸੇ ਲੋਕ ਵੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਵਾ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਸੀ। ਨੂਹ ਦਾ ਦਾਦਾ ਮਥੁਸ਼ੇਲਹ, ਆਦਮ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਆਖਰੀ 243 ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਨੂਹ ਦਾ ਪਿਤਾ ਲੇਮਕ, ਆਦਮ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਆਖਰੀ 50 ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਆਦਮ ਦਾ ਪੋਤਾ ਏਨੋਸ਼ ਉਸ ਵੇਲੇ ਮਰਿਆ ਜਦ ਨੂਹ 98 ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨੇ ਆਦਮ ਤੋਂ ਖੁਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਤੇ ਅਦਨ ਦੇ ਬਾਗ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਜਲ-ਪ੍ਰਲੈ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੀਉਂਦੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ—ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਵਾ—ਦੀ ਜੀਵੰਤ ਗਵਾਹੀ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਜਲ-ਪ੍ਰਲੈ ਦਾ ਧਿਆਨਪੂਰਵਕ ਅਧਿਐਨ ਸਾਨੂੰ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਉਧਾਰਕਾਰੀ ਸਨ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਤੱਕ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।

ਰਾਹਬ ਦਾ ਉਧਾਰ

ਆਓ ਹੁਣ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਉਧਾਰਕਾਰੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਦਭੁੱਤ ਉਦਾਹਰਨ ਵੇਖੀਏ—ਇਸ ਵਾਰ ਯਰੀਹੋ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਨਾਸ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ। ਯਰੀਹੋ ਉਹ ਪਹਿਲਾ ਸ਼ਹਿਰ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇਸਰਾਏਲੀ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹੁੰਚੇ। ਇਸਰਾਏਲ ਵੱਲੋਂ ਯਰੀਹੋ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਨਵੇਂ ਅਗੂ

ਯਹੋਸੂ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਜਾਣਨ ਲਈ ਦੋ ਭੇਦੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਯਹੀਹੋ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋਏ ਹਨ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਵੇਸ਼ਵਾ ਰਹਾਬ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਭੇਦੀਆਂ ਨੂੰ ਲੁਕਾਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਿਕਲਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇ।

ਜਦੋਂ ਇਬਰਾਨੀ ਭੇਦੀਆਂ ਨੇ ਰਹਾਬ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਉਂ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ:

“ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਇਹ ਦੇਸ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਐਸਾ ਡਰ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਛਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਸਨੀਕ ਤੁਹਾਡੇ ਕਾਰਨ ਕੰਬ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਰਹੇ ਸੀ, ਤਦ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਲਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਦਾ ਪਾਣੀ ਕਿਵੇਂ ਸੁੱਕਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ... ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਡੇ ਦਿਲ ਪਿਘਲ ਗਏ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੌਸਲਾ ਨਾ ਰਿਹਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਯਹੋਵਾਹ ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉੱਪਰ ਆਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ” (ਯਹੋਸੂ 2:9-11)।

ਰਹਾਬ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਵੇਲੇ ਕਹੇ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਛੁਡਾਏ ਹੋਏ ਪੂਰੇ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ—ਜਦ ਉਸ ਨੇ ਲਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ ਚੀਰ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਬਚ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਪੀੜ੍ਹੀ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲੀ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋਏ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਾਖ਼ਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਤੱਕ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਭਟਕਦੇ ਰਹੇ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਯਹੋਸੂ ਅਗਲੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋਏ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ। ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਬੀਤ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵੀ ਲੋਕ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਿਸਰ ਨਾਲ ਕੀ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਰਹਾਬ ਵਰਗੇ ਲੋਕ ਇਹ ਮੰਨ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਯਹੋਵਾਹ ਹੀ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ।

ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸ਼ਕਤੀ-ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਉਹੀ ਅਸਰ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਾਤੀ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹੀ ਇੱਕੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ।

ਰਹਾਬ ਨੇ ਭੇਦੀਆਂ ਕੋਲ ਦਇਆ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲਾਲ ਡੇਰੀ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹਣਾ ਸੀ। ਭੇਦੀਆਂ ਨੇ ਰਹਾਬ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਸਰਾਏਲੀ ਯਹੀਹੋ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਗੇ, ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਘਰ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ

ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਬਚਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਆਪਣੇ ਵਾਅਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੇ ਰਹਾਬ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਬਚਾ ਲਿਆ (ਯਹੋਸੂ 2:18-21; 6:22-23)।

ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ: “ਕੇਵਲ ਰਹਾਬ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਹੀ ਕਿਉਂ ਬਚਾਇਆ ਗਿਆ? ਯਰੀਹੋ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ?”

ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ: ਯਰੀਹੋ ਦੇ ਨਾਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਰਾਏਲੀ ਸੱਤ ਦਿਨ ਤੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹੇ। ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕੇ ਕੋਈ ਵੀ ਯਹੋਵਾਹ ਕੋਲ ਦਇਆ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਕੋਲ ਦਇਆ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਦਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੱਚੇ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਉਸ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਇੱਕ ਆਖਰੀ ਵਿਚਾਰ

ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਹਰ ਇੱਕ ਉਲਝਣ ਭਰੀ ਘਟਨਾ ਦੀ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਅਜੇਹੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਪਸ਼ਟਤਾ, ਡੂੰਘਾਈ ਅਤੇ ਸਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨਗੇ:

- ਸੰਦਰਭ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪਿੱਠਭੂਮੀ ਸਹੀ ਸਮਝ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ।
- ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕੀਤਾ,” ਤਾਂ ਮੂਲ ਪਾਠਕ ਇਸ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਕਿ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ।”
- ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਦਿਖਾਏ ਕਿ ਉਹ ਹੀ ਇਕੱਲਾ, ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ।

ਜੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਘਟਨਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਚੈਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਯਿਸੂ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਭਲਾਈ ਬਾਰੇ ਜੋ ਕੁਝ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਉਸ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਤਿਆਗ ਨਾ ਦਿਓ। ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਉਸ ਖਾਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝੇ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ

ਅੱਗੋਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਅੰਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਭਲਾਈ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਸਦਾ ਉਧਾਰਕਾਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ। ਗੱਲ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਸਮਝਣ ਦਾ ਢੰਗ ਸਿੱਖੀਏ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚੰਗਾ ਹੈ... ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਮਤਲਬ ਚੰਗਾ ਹੈ... ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਵੀ।

ਹਾਂ, ਪਰ ਅਯੂਬ ਬਾਰੇ ਕੀ?

“ਹਾਂ, ਪਰ ਅਯੂਬ ਬਾਰੇ ਕੀ?”

ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਮ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹੈ ਜੋ ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਹ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹਾਨੀ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ। ਲੋਕ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ:

“ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਭਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਲੇ ਦਾ ਅਰਥ ਸੱਚਮੁੱਚ ਭਲਾ ਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਅਯੂਬ ਨਾਲ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਇਆ, ਉਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ?”

ਉਹ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ:

“ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਯੂਬ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਨਾ ਛੂਹਿਆ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਅਯੂਬ ‘ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਅਯੂਬ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਧਰਤੀ ‘ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵਰਤਾਅ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਇਸ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵਿਰੋਧ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਸੁਲਝਾਈਏ?”

ਕਿਉਂਕਿ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕੁਝ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਨੂੰ ਅਯੂਬ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਯਿਸੂ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ

ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਕਿਸ ਨੇ ਲਿਖੀ, ਲੇਖਕ ਨੇ ਇਹ ਕਿਉਂ ਲਿਖੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਕਿਹੜੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ।

ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਵਰਤਾਂਗੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੇਖਾਂਗੇ ਕਿ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਇਸ ਸੱਚ ਦਾ ਖੰਡਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਭਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਲੇ ਦਾ ਅਰਥ ਭਲਾ ਹੀ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਭਲਾਈ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਆਓ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਅਯੂਬ ਦੀ ਕਹਾਣੀ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀਏ।

ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਅਯੂਬ ਦਾ ਪਰਿਚਯ ਇੱਕ ਸਿੱਧ, ਖਰਾਪਨ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬੁਰਾਈ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਵੱਧ ਭੌਤਿਕ ਸੰਪਤੀ ਸੀ। ਅਯੂਬ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬਾਈਬਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅਯੂਬ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੋਈਆਂ ਦੋ ਗੱਲਬਾਤਾਂ ਨੂੰ ਦਰਜ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਗੱਲਬਾਤਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਅਯੂਬ ਦੀ ਸੰਪਤੀ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਉਸ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਚਮੜੀ ਦੇ ਰੋਗ ਨਾਲ ਪੀੜਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਾਠ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਅਯੂਬ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਉਸ ਤੋਂ ਉਹ ਚੰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖੋਹ ਲਈਆਂ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦੇਵੇਗਾ।

ਅਯੂਬ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮਿੱਤਰ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਤੋਖ ਦੇਣ ਲਈ ਆਏ। ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਭਾਗ ਅਯੂਬ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ਸੰਵਾਦ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਯੂਬ 'ਤੇ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਬਿਪਤਾ ਕਿਉਂ ਆਈ। ਉਸ ਦੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦਾ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਭਿਆਨਕ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਦ ਹੀ ਉਸ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਦੁੱਖ ਆਇਆ ਹੈ। ਪਰ ਅਯੂਬ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਡਟਿਆ ਰਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤ੍ਰਾਸਦੀਆਂ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣੇ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਐਲੀਹੂ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਦਇਆ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਨੇਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਅਯੂਬ ਨਾਲ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਯੂਬ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਡਾਂਟਦਾ ਹੈ।

ਅਖੀਰਕਾਰ, ਅਯੂਬ ਉਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਲਈ ਤੋਬਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਸਮਝੇ ਬੋਲ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਵਾਪਸ ਦੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ — ਬਲਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਦੁੱਗਣਾ — ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਸੀ।

ਅਯੂਬ ਦਾ ਉਦੇਸ਼

ਲੋਕ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਠੀਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ, ਅਤੇ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਉਹ ਅਯੂਬ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਗਲਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਆਮ ਵਿਆਖਿਆ ਇਹ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਵੱਧ ਅਨੁਚਿਤ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੁੱਖ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਲੋਕ ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਦੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੋਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ—ਕਿ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਸਰਬਭੋਮ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ‘ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਪਰ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਯੂਬ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਤਿੰਨਾਂ ਮਿੱਤਰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ਕਿ ਅਯੂਬ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਦੁੱਖ ਕਿਉਂ ਸਹਿਣਾ ਪਿਆ। ਖੁਦ ਅਯੂਬ ਨੇ “ਕਿਉਂ” ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਵੀਹ ਵਾਰ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਗਲਤ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਡਾਂਟਿਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਕਿ ਅਯੂਬ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸੰਕਟ ਕਿਉਂ ਆਏ—ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਸਰੋਤ ਸ਼ੈਤਾਨ ਸੀ।

ਤਾਂ ਫਿਰ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕੀ ਹੈ?

ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਯੂਬ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਅਰਥ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਕੀ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੱਲੋਂ, ਕਿਸੇ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਬੇਅਰਥ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ।

ਅਧਿਕਤਰ ਬਾਈਬਲ ਵਿਦਵਾਨ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਯੂਬ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਲਿਖੀ ਗਈ ਪੁਸਤਕ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਮੂਸਾ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਲਿਖਿਆ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਿਦਯਾਨ ਦੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ—ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਭੱਜ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਮਿਸਰੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮਿਦਯਾਨ, ਉੱਜ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਜੋ ਅਯੂਬ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਸੀ।

ਜਦਕਿ ਅਯੂਬ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਮੂਸਾ ਦੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ (ਸੰਭਵ ਹੈ ਅਬਰਾਹਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ), ਫਿਰ ਵੀ ਮੂਸਾ ਨੇ ਅਯੂਬ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਲਿਖਿਤ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਮੂਸਾ ਨੇ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਲਿਖੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸਰਾਏਲੀ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਸਨ—ਚਾਰ ਸੌ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਹੋਏ—ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੂਸਾ ਨੇ ਅਯੂਬ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਆਸ ਦੇਣ ਲਈ ਲਿਖੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਹੌਸਲਾ ਮਿਲੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਪੀੜਾਦਾਇਕ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਦਬੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ। ਰੋਮੀਆਂ 15:4 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੁਰਾਣਾ ਨਿਯਮ ਅੰਸ਼ਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਆਸ—ਅਰਥਾਤ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਭਲਾਈ ਦੀ ਉਮੀਦ—ਦੇਵੇ।

“ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਗੱਲਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਸਾਡੀ ਸਿੱਖਿਆ ਲਈ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਸਾਂਤਵਨਾ ਰਾਹੀਂ ਆਸ ਰੱਖੀਏ।”

ਯਾਕੂਬ 5:11—ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਦਾ ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਆਇਤ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਯੂਬ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਜ਼ਿਕਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ—ਅਯੂਬ ਦੇ ਧੀਰਜ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ:

“ਤੁਸੀਂ ਅਯੂਬ ਦੇ ਧੀਰਜ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣ ਲਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਬਹੁਤ ਕਰੁਣਾਮਈ ਅਤੇ ਦਇਆ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੈ।”

ਅਸੀਂ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪੁੱਛਦੇ ਹਾਂ, “ਇਹ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ?”

ਪਰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ, ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਰਾਹੀਂ, ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਯੂਬ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਕੀ ਹੋਇਆ।

“ਅਤੇ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਅਯੂਬ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ, ਜਦ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ; ਅਤੇ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਅਯੂਬ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਦੁੱਗਣਾ ਦਿੱਤਾ” (ਅਯੂਬ 42:10)।

ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇੱਕ ਅਜੇਹੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਛੁਡਾਇਆ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਲਿਖਤੀ ਪ੍ਰਗਟਤਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਸ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਇਹ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੀ ਭਲਾਈ ਅਤੇ ਕਰੁਣਾ ਰਾਹੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਅਯੂਬ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਬਚਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਛੁਡਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਧਰਤੀ ‘ਤੇ ਇੱਕ ਵਿਰੋਧੀ (ਦੁਸ਼ਮਣ) ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਗ਼ਾਵਤ ਵਿੱਚ ਫਸਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ “ਸ਼ੈਤਾਨ” ਨਾਮ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੁੱਲ 19 ਵਾਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ 14 ਵਾਰ ਕੇਵਲ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ “ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ” ਜਾਂ “ਸ਼ੱਦੈ” 31 ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ—ਜੋ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਇਸ ਨਾਮ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਹੈ। “ਸ਼ੱਦੈ” ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ—ਬਲਵਾਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਸਰਬਭੋਮ ਅਧਿਕਾਰ ‘ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਯੂਬ ਦੀਆਂ ਹਾਲਾਤ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਰਬਭੋਮ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਖਾਸ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣੀ ਸੀ, ਉਹ ਇਸਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਸਨ।

ਆਓ ਉਸ ਸੰਦਰਭ ‘ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸਰਾਏਲ ਨੇ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਤੱਕ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਗਟਤਾਵਾਂ ਉਸਦੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਸਿੱਧੀ ਵਾਣੀ ਅਤੇ ਪੀੜ੍ਹੀ-ਦਰ-ਪੀੜ੍ਹੀ ਚੱਲਦੀਆਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਮੌਖਿਕ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਰਾਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸਨ।

ਜਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਬਰਾਹਮ ਨੂੰ ਕਨਾਨ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ, ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਸਿੱਧਾ ਅਬਰਾਹਮ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸੰਤਾਨ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਜਾ ਕੀਤੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਬਰਾਹਮ ਨਾਲ ਕਿਹਾ:

“ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਜਾਣ ਰੱਖ ਕਿ ਤੇਰੀ ਸੰਤਾਨ ਇੱਕ ਪਰਦੇਸ ਵਿੱਚ ਪਰਦੇਸੀ ਹੋ ਕੇ ਰਹੇਗੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਚਾਰ ਸੌ ਸਾਲ ਤੱਕ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣਗੇ। ਪਰ ਜਿਸ ਕੌਮ ਦੀ ਉਹ ਗੁਲਾਮੀ ਕਰਨਗੇ, ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਨਿਆਂ ਕਰਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਵੱਡੀ ਸੰਪਤੀ ਲੈ ਕੇ ਨਿਕਲਣਗੇ” (ਉਤਪੱਤੀ 15:13-14)।

ਅਬਰਾਹਮ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸੰਤਾਨਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੀਆਂ। ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਜਦ ਅਬਰਾਹਮ ਦਾ ਪੋਤਾ ਯਾਕੂਬ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਗਿਆ, ਤਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਫਿਰ ਕਨਾਨ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਵੇਗਾ (ਉਤਪੱਤੀ 46:2-4)। ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜਦ ਉਹ ਕਨਾਨ ਵਾਪਸ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ (ਉਤਪੱਤੀ 48:21; 50:24-26)।

ਪਰ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਿਸਰ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾ ਲਿਆ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਗੁਲਾਮੀ ਦੇ ਸਾਲ ਲੰਮੇ ਹੁੰਦੇ ਗਏ, ਇਬਰਾਨੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੀ ਇਹ ਸੋਚਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਫਸ ਗਏ, ਅਤੇ ਕੀ ਉਹ ਕਦੇ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ ਕੇ ਵਾਪਸ ਪਰਤ ਸਕਣਗੇ, ਜਿਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਜਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਅਬਰਾਹਮ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅਯੂਬ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਰੋਧੀ ਹੈ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਅਨਯਯਾਤੀ ਲੋਕ—ਜੋ ਈਰਖਾ ਅਤੇ ਡਰ ਤੋਂ ਚਲਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ—ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਅਯੂਬ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋਲ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਦੀ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾ ਹੈ, ਠੀਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਅਯੂਬ ਨੂੰ ਛੁਡਾਇਆ ਸੀ।

ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਕੰਮ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਅਜਿਹੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ—ਜੋ ਕੇਵਲ ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਪਤਾ ਹਨ—ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਲਈ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬਲਕਿ ਇਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਦੇਣਾ ਸੀ:

“ਸ਼ੈਤਾਨ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦੇਵੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕਾਬੂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਵੇ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਕਾਰਨ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਆਵੇ, ਉਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਂਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਤੁਸੀਂ ਗੁਆ ਲਿਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਦੇਵਾਂਗਾ।”

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸਰਾਏਲ ਨੇ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਸਰਬਭੋਮਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ “ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ” ਕਿ ਉਹ ਅਯੂਬ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਵੇ, ਬਲਕਿ ਇਸ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਸ ਸਾਰੀ ਬੁਰਾਈ ‘ਤੇ ਜਿੱਤ

ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਅਯੂਬ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਈ ਸੀ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਹਥਿਆਰ—ਚੋਰੀ, ਵਿਨਾਸ਼ ਅਤੇ ਮੌਤ (ਜੋ ਸਭ ਪਾਪ ਨਾਲ ਸ਼ਾਪਿਤ ਧਰਤੀ ‘ਤੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ)—ਅਯੂਬ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਲਟੇ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਇਹੀ ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਹੈ, ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਅਯੂਬ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮੂਲ ਪਾਠਕਾਂ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।

ਅਯੂਬ: ਉੱਧਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ

ਬਾਈਬਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ, ਅਸੰਬੰਧਤ ਆਯਤਾਂ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇ ਵਾਲੀ ਪੁਸਤਕ ਹੈ—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਲਾਲਸਾ ਅਤੇ ਉਸ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਕਿੰਨੀ ਦੂਰ ਤੱਕ ਜਾਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਹਰ ਗੱਲ, ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਸਮੇਤ, ਉਸੇ ਕਹਾਣੀ-ਰੇਖਾ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਯੂਬ ਦੀ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸਮਝਣ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਧਰਤੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ—ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਇੱਕ ਘਰ ਵਜੋਂ। ਜਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਦਮ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ, ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਆਦਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਜਾਤ ਬਣਾਈ (ਯਸ਼ਾਇਆਹ 45:18; ਲੂਕਾ 3:38; ਉਤਪੱਤੀ 5:1)।

ਪਰ ਜਦ ਆਦਮ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ, ਤਦ ਪੂਰੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਅਤੇ ਖੁਦ ਧਰਤੀ ਪਾਪ, ਮੌਤ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ—ਇੱਕ ਅਜੇਹੇ ਮਨੁੱਖ (ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ) ਦੇ ਆਉਣ ਦਾ, ਜੋ ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਨਾਲ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਛੁਡਾ ਕੇ ਉੱਧਾਰ ਕਰੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਰਿਵਾਰ ਮੁੜ ਮਿਲ ਸਕੇ (ਉਤਪੱਤੀ 3:15)।

ਇਹ ਉੱਧਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿਗਿਆ ਮੂਸਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮੌਖਿਕ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਪੀੜੀ-ਦਰ-ਪੀੜੀ ਚੱਲਦੀ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੂਸਾ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਲਿਖਿਤ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ—ਜੋ ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਕੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣੀ—ਉਸ ਵੇਲੇ ਜਦ ਇਸਰਾਏਲ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਭਟਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇੱਕ ਉੱਧਾਰਕਰਤਾ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਾਪ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਛੁਡਾਏਗਾ। ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀ, ਦੇਵੇਂ—ਮਸੀਹ ਦੇ ਵਿਅਕਤਿਤਵ (ਉੱਧਾਰਕਰਤਾ) ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਕੰਮ (ਉੱਧਾਰ) ਦੀ ਛਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਪਰਮੇਸੁਰ ਵੱਲੋਂ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਛੁਡਾ ਕੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਆਸ਼ੀਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣਾ, ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਰ-ਵਾਰ “ਉੱਧਾਰ” ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਉੱਧਾਰ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਹੈ (ਨਿਰਗਮ 6:6; 15:13; ਭਜਨ 106:10)।

ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਉੱਧਾਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉੱਧਾਰ ਦੀ ਇੱਕ “ਛੇਟੀ” ਕਹਾਣੀ ਹੈ—ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਇੱਕ ਅਜੇਹੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਛੁਡਾਇਆ, ਜੋ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮਹਾਨ ਉੱਧਾਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਵੀ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ਸਥਾਨ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ “ਉੱਧਾਰਕਰਤਾ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਉਲੇਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ:

“ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਯ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਉੱਧਾਰਕਰਤਾ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਇਹ ਦੇਹ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਵੇਖਾਂਗਾ”

(ਅਯੂਬ 19:25-26)।

ਪੂਰੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਅਯੂਬ ਇਹ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਉੱਤੇ ਇੰਨੀਆਂ ਭਿਆਨਕ ਵਿਪਤੀਆਂ ਆਈਆਂ ਹੋਣ। ਭਾਵੇਂ ਅਯੂਬ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੇਦੋਸ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ ਕਿ ਪਾਪ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬਿਲਕੁਲ ਅਸਹਾਇ ਹੈ। ਅਯੂਬ ਕਿਸੇ ਅਜੇਹੇ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਠਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਹੱਲ ਕਰ ਸਕੇ। ਐਸਾ ਕਰਦਿਆਂ, ਅਯੂਬ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਉੱਧਾਰ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਯਤਾਂ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ।

“ਹੇ ਸਮੂਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਵੇਖਣ ਵਾਲੇ, ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਕੀ ਬਿਗਾੜਿਆ ਹੈ?”

ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਕਿਉਂ ਬਣਾ ਲਿਆ ਹੈ? ...

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪਾਪ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੰਦਾ,

ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਦੇਸ਼ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਉਠਾ ਲੈਂਦਾ?”

(ਅਯੂਬ 7:20-21)

“ਪਰ ਮਨੁੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਧਰਮੀ ਕਿਵੇਂ ਠਹਿਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਕਾਸ਼, ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵਿਚੋਲੀਆ ਹੁੰਦਾ,

ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਦੇਹਾਂ ਉੱਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਮਿਲਾਂਦਾ।

ਪਰ ਐਸਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਜੇ ਕੋਈ ਵਿਚੋਲੀਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ,

ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਦੰਡ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਨਾ ਰਹਿੰਦਾ।

ਤਦ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਬਿਨਾ ਡਰ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ,

ਪਰ ਆਪਣੀ ਸਮਰਥਾ ਨਾਲ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।”

(ਅਯੂਬ 9:2, 33-35)

“ਹੁਣ ਵੀ ਮੇਰਾ ਸਾਕਸ਼ੀ ਸੁਰਗ ਵਿੱਚ ਹੈ,

ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪੱਖ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਉੱਚੇ ਸਥਾਨ ਉੱਤੇ ਹੈ।

ਮੇਰਾ ਵਿਚੋਲੀਆ ਮੇਰਾ ਮਿੱਤਰ ਹੈ,

ਜਦ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅੰਸੂ ਵਗਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ;

ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ,

ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।”

(ਅਯੂਬ 16:19-21)

ਅਯੂਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਦੁੱਖ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਹ ਇੱਕ ਪਾਪੀ ਵਜੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਹਾਇ ਹੈ। ਅਯੂਬ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੱਕ ਕੋਈ ਸਿੱਧਾ ਪਹੁੰਚ ਮਾਰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਮਦਦ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਵਿੱਚ, ਅਯੂਬ ਨੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪੂਰਵ-ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਚੋਲੀਆ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪਾਪ ਦਾ ਦੰਡ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਲਏ, ਪਾਪ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਇਕ ਕਰ ਦੇਵੇ।

(1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:5; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 9:26; 1 ਪਤਰਸ 3:18)।

ਅੱਜ ਯਿਸੂ ਸੁਰਗ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਪੱਖ ਲੈਣ ਵਾਲਾ (ਵਕੀਲ) ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਦਾ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਰਹੇ (1 ਯੂਹੰਨਾ 2:1; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 7:25)।

ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਏਲੀਹੂ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਉਹ ਚੁੱਪਚਾਪ ਸੁਣਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦ ਅਯੂਬ ਕਿਸੇ ਅਜੇਹੇ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਪੁਕਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਓਰੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋਲ ਜਾ ਸਕੇ।

ਏਲੀਹੂ ਨੇ ਅਯੂਬ ਨੂੰ ਕਿਹਾ— ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਵੀ ਤੇਰੇ ਵਰਗਾ ਹੀ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਬਣਿਆ ਮਨੁੱਖ ਹਾਂ,

“ਵੇਖ, ਮੈਂ ਹੀ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਹਾਂ ਜਿਸ ਦੀ ਤੂੰ ਇੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ— ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਤੇਰੇ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਵੀ।”

(ਅਯੂਬ 33:6)

ਏਲੀਹੂ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਬੀਮਾਰੀ ਅਤੇ ਪੀੜਾ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵਿਚੋਲੀਆ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਛੁਡਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ:

“ਜੇ ਉਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਦੂਤ ਹੋਵੇ, ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿਚੋਲੀਆ, ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੱਸੇ ਕਿ ਉਸ ਲਈ ਕੀ ਠੀਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਕਰੇ—

‘ਇਸ ਨੂੰ ਖੱਡ ਵਿੱਚ ਉਤਰਣ ਤੋਂ ਬਚਾ ਲੈ; ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੀ ਕੀਮਤ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ,’

ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਸਰੀਰ ਬਾਲਕ ਵਰਗਾ ਨਵਾਂ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ; ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਵਾਨੀ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਰਗਾ ਫਿਰ ਤੋਂ ਬਹਾਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ...

ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀ ਧਾਰਮਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਇਆ ਜਾਵੇਗਾ...

ਅਤੇ ਖੱਡ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਛੁਡਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।”

(ਅਯੂਬ 33:23-26, 28)

ਐਮਪਲੀਫਾਇਡ ਬਾਈਬਲ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ:

“ਤਦ [ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ] ਉਸ ਉੱਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਖੱਡ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਚਾ ਲਵੋ; ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੀ ਕੀਮਤ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ— ਇੱਕ ਉੱਧਾਰ ਦੀ ਕੀਮਤ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਇਸਚਿੱਤ!” (ਪਦ 24)

ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਰਾਹੀਂ, ਏਲੀਹੂ ਨੇ ਵੀ ਮਸੀਹ—ਸਾਡੇ ਉੱਧਾਰਕਰਤਾ—ਦੇ ਵਿਅਕਤਿਤਵ ਅਤੇ ਕੰਮ ਦਾ ਪੂਰਵ-ਚਿੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ।

ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਇੱਕ ਅਜੇਹੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਵਿਪਤੀਆਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਇਆ— ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਉਸ ਮਹਾਨ ਉੱਧਾਰ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸਲੀਬ ਰਾਹੀਂ ਪਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਣ ਵਾਲਾ ਸੀ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦਿਆਂ, ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਭਲਾਈ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਅਯੂਬ ਕੋਲ ਘੱਟ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ (ਘੱਟ ਪ੍ਰਗਟਤਾ) ਸੀ।

ਅਯੂਬ ਨਾਲ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਇਆ, ਉਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸਾਡੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗਲਤ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਖੁਦ ਅਯੂਬ ਦੇ ਕਹੇ ਹੋਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਉਤਪੰਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਉਦਾਹਰਨ ਵਜੋਂ:

“ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਲਿਆ; ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਨਾਮ ਧੰਨ ਹੋਵੇ” (ਅਯੂਬ 1:21)।

“ਕੀ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਭਲਾਈ ਲਵਾਂ, ਅਤੇ ਬੁਰਾਈ ਨਾ ਲਵਾਂ?” (ਅਯੂਬ 2:10)।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਯੂਬ ਦੇ ਹੋਰ ਕਥਨਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਕੱਢ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਦੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਉੱਚੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖੋ ਵੀ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਅਯੂਬ ਦੇ ਇਹ ਕਥਨ ਠੀਕ ਜਿਹੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ—ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸੁਣਦੇ ਆਏ ਹਾਂ—ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਠੀਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਹਰ ਗੱਲ ਸੱਚਾ ਕਥਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਉਦਾਹਰਨ ਵਜੋਂ, ਫਰੀਸੀਆਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਪਾਪੀ ਹੈ:

“ਉਹ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਜੋ ਅੰਨ੍ਹਾ ਸੀ ਫਰੀਸੀਆਂ ਕੋਲ ਲੈ ਗਏ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕੀਚ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ, ਉਹ ਸਬਤ ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਫਰੀਸੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਨਜ਼ਰ ਮਿਲੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਉਸ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ’ਤੇ ਕੀਚ ਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਧੋਇਆ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ।’ ਇਸ ’ਤੇ ਕੁਝ ਫਰੀਸੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, ‘ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਬਤ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ।’ ਪਰ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਪਾਪੀ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਅਜੇਹੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?’... ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜੋ ਅੰਨ੍ਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰ; ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਪਾਪੀ ਹੈ।’”

(ਯੂਹੰਨਾ 9:13-16, 24)।

ਕੀ ਯਿਸੂ ਪਾਪੀ ਸੀ? ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ।

ਹਾਂ, ਫਰੀਸੀਆਂ ਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਯਿਸੂ ਬਾਰੇ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕਹੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਥਨ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਯੂਬ ਨੇ ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਆਪਣੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਕਹੇ, ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਿਕਲੇ ਹੋਏ ਸ਼ਬਦ ਸਨ, ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਥਨ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਯਿਸੂ ਵੱਲੋਂ ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਗਟਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਸੋਚ ਸਕਦੇ ਹੋ: ਜੇ ਅਯੂਬ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਗਲਤ ਸਨ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਬਾਈਬਲ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ—

“ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਯੂਬ ਨੇ ਨਾ ਪਾਪ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਨਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉੱਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ”

(ਅਯੂਬ 1:22), ਅਤੇ “ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਯੂਬ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੋਠਾਂ ਨਾਲ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ”

(ਅਯੂਬ 2:10)?

ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾ ਦਾ ਇਹ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਯੂਬ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਸਭ ਠੀਕ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਉਸ ਉੱਤੇ ਵਿਪਤੀ ਆਈ, ਤਦ ਅਯੂਬ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਕੋਸ ਕੇ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

“ਯਹੋਵਾਹ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਯਹੋਵਾਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ”—ਇਹ ਪਾਪ ਭਰਿਆ ਕਥਨ ਨਹੀਂ; ਇਹ ਅਗਿਆਨਤਾ ’ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹੋ: ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਪੁਸਤਕ ਕਿਉਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ “ਗਲਤ ਜਾਣਕਾਰੀ” ਹੈ?

“ਗਲਤ ਜਾਣਕਾਰੀ” ਦੀ ਥਾਂ “ਘੱਟ ਜਾਣਕਾਰੀ” ਜਾਂ “ਘੱਟ ਪ੍ਰਕਾਸ਼” ਕਹਿਣਾ ਹੋਰ ਠੀਕ ਹੈ।

ਅਯੂਬ ਕੁਲਪਤੀਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਜੀਉਂਦਾ ਸੀ—ਅਰਥਾਤ ਅਬਰਾਹਾਮ, ਇਸਹਾਕ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਾਰੇ ਉਸ ਦੀ ਸਮਝ ਅਧੂਰੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਪਰਦੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਯੂਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਭਲੀ ਵਸਤੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਚੋਰੀ ਕਰਨ, ਘਾਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਾਸ ਕਰਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

(ਯਾਕੂਬ 1:17; ਯੂਹੰਨਾ 10:10)।

ਅਯੂਬ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਗਈ ਪਹਿਲੀ ਪੁਸਤਕ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਪੰਨਿਆਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ—ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਪਰ ਉਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਜੋ ਅੱਜ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਹੈ।

ਅਯੂਬ ਦੀ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਲਈ ਇਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਬਿੰਦੂ ’ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ:

ਭਾਵੇਂ ਅਯੂਬ ਦੀ “ਘੱਟ ਜਾਣਕਾਰੀ” ਸਾਡੇ ਲਈ “ਘੱਟ ਪ੍ਰਕਾਸ਼” ਹੈ, ਪਰ ਇਸਰਾਏਲ ਲਈ—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ—ਉਹ “ਵੱਧ ਪ੍ਰਕਾਸ਼” ਸੀ। ਇਬਰਾਨੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਅਯੂਬ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਅਤੇ ਪਾਪ ਨਾਲ ਸ਼ਾਪਿਤ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸੁਭਾਵ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੰਦੀ ਸੀ।

ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਤਦ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਯਿਸੂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ—ਆਪਣੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਅਯੂਬ ਦੇ ਘੱਟ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਅਯੂਬ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਲੱਭੀਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੱਲ ਉਹ ਪੁਸਤਕ ਦਿੰਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਅਸੀਂ ਅਯੂਬ ਨੂੰ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ:

“ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੀ ਅਰਥ ਰੱਖਦਾ ਹੈ?

ਮੇਰੀ ਖਾਸ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ?

ਮੇਰੀ ਨੈਕਰੀ ਕਿਉਂ ਚਲੀ ਗਈ?

ਮੇਰੇ ਘਰ ਨੂੰ ਤੂਫ਼ਾਨ ਨੇ ਕਿਉਂ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ?

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਿਯ ਮਨੁੱਖ ਕਿਉਂ ਮਰ ਗਿਆ?”

ਕਿਉਂਕਿ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਗਲਤ ਨਤੀਜੇ ਕੱਢ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੀ ਆਸ ਦੇਣ ਲਈ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਬਣੇ ਰਹਿਣ। ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪਾਠਕ—ਇਸਰਾਏਲੀ ਲੋਕ—ਕਦੇ ਵੀ ਉਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਇਕੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਦੇ ਹਾਂ।

ਅਯੂਬ ਨਾਲ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਇਆ, ਉਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਗਲਤ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਪੜ੍ਹਨ ਕਾਰਨ ਵੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਅਯੂਬ 23:10 ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਇੱਕ ਆਇਤ ਹੈ:

“ਉਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸ ਰਾਹ ਤੁਰਦਾ ਹਾਂ; ਜਦ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਰਖੇਗਾ, ਤਦ ਮੈਂ ਸੋਨੇ ਵਾਂਗ ਨਿਕਲ ਆਵਾਂਗਾ।”

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਯੂਬ ਨੂੰ ਦੁੱਖਾਂ ਰਾਹੀਂ ਸ਼ੁੱਧ ਅਤੇ ਪਰਿਸ਼ੁੱਧ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਆਇਤ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪੂਰੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਯੂਬ ਇੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੀ ਬੇਗੁਨਾਹੀ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਜਦ ਅਯੂਬ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਪਤੀਆਂ ਆਈਆਂ ਹੋਣ। ਅਯੂਬ

ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਐਲਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪ ਵੇਖ ਲਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ।

ਅਧਿਆਇ 23 ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਅਯੂਬ ਫਿਰ ਇਹ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਪੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖ ਸਕੇ:

“ਕਾਸ਼, ਮੈਂ ਜਾਣ ਪਾਂਦਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿੱਥੇ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ! ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਕੋਲ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦਾ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਪੱਖ ਰੱਖਦਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਤਰਕ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ... (ਪਰ)... ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਲੱਭਦਾ... ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਜਦ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਸੇਨੇ ਵਾਂਗ ਪਰਖੇਗਾ, ਤਦ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬੇਦੋਸ਼ ਠਹਿਰਾਏਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਹਾਂ ‘ਤੇ ਤੁਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ; ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਮਾਰਗਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਭਟਕਿਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹਟਿਆ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ।”

ਇਹ ਕਿਸੇ ਅਜੇਹੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜੇਹੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਮਝਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਉਸ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

“ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜਦ ਉਹ ਮੇਰੀ ਜਾਂਚ ਕਰੇਗਾ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਦੋਸ਼ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰੇਗਾ—ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੇਨੇ ਵਾਂਗ ਸ਼ੁੱਧ!”

(ਆਇਤ10)

“ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੇਰੀ ਜਿੰਨੀ ਮਰਜ਼ੀ ਜਿਰਹ ਕਰ ਲਏ—ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਸਨਮਾਨ ਨਾਲ ਪਰਖ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ।”

(ਆਇਤ 10)

ਅਯੂਬ 13:15 ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਨ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲੈ ਕੇ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ:

“ਚਾਹੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਹੀ ਦੇਵੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਉਸ ‘ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਾਂਗਾ।”

ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਕੱਢ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਸੇ ਸਰਬਭੈਮ ਕਾਰਣ ਕਰਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪਰ ਇਹ ਆਇਤ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ।

ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਯੂਬ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇਸ ਗੱਲ ‘ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕੇ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਮਝ ਲਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਅਨਿਆਇਕ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਦੁੱਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਦ ਅਸੀਂ ਇਸ ਆਇਤ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਯੂਬ ਕੋਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਚਿੰਤਿਤ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਨਿਡਰ ਹੋ ਕੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਕਿਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰ ਨਾ ਦੇਵੇ। ਫਿਰ ਵੀ, ਅਯੂਬ ਆਪਣੇ ਪੱਖ ਬਾਰੇ ਇੰਨਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਜੋਖਮ ਉਠਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ।

“ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਬੋਲਣ ਦੇਓ, ਫਿਰ ਜੇ ਹੋਣਾ ਹੋਵੇ, ਹੋ ਜਾਵੇ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ? ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਚਾਹੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਵੀ ਦੇਵੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਆਸ ਰੱਖਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਆਪਣੀ ਬੇਗੁਨਾਹੀ ਦਾ ਬਚਾਵ ਕਰਾਂਗਾ।”

(ਅਯੂਬ 13:13-15)

“ਹਾਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਹਥੇਲੀ ‘ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ ਉਹੀ ਕਹਾਂਗਾ ਜੋ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵੇ—ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਣ ਦੀ ਆਸ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣਾ ਪੱਖ ਰੱਖਾਂਗਾ।”

(ਅਯੂਬ 13:14-15)

ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਣ ਨਾਲ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਯੂਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਕਰਨ ਲਈ ਦੁੱਖ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੀ ਸੀਮਿਤ ਸਮਝ ਕਰਕੇ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਆਪਣੀ ਬੇਗੁਨਾਹੀ ਬਾਰੇ ਇੰਨਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣਾ ਪੱਖ ਰੱਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਵਾਦ

ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਤਾ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦੇ ਇਲਾਵਾ, ਅਸੀਂ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਗਲਤ ਵਿਆਖਿਆ ਇਸ ਲਈ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਈਆਂ ਦੋ ਗੱਲਬਾਤਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਗੱਲਬਾਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ‘ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਕੱਢ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਯੂਬ ‘ਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਹਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਪਰ ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਯਿਸੂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਗਟਤਾ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ।

ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਕਿ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਕਦੇ ਇਕੱਠੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ, ਜਿੱਥੇ-ਜਿੱਥੇ ਯਿਸੂ ਗਿਆ, ਉਸ ਨੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕੀਤਾ।

ਬਾਈਬਲ ਕਦੇ ਵੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸਹਿਕਰਮੀ ਜਾਂ ਸਾਜ਼ੇ-ਸਾਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਸਦਾ ਵੈਰੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। “ਸ਼ੈਤਾਨ” ਨਾਮ ਦਾ ਅਰਥ ਹੀ ਹੈ—ਵਿਰੋਧੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਟ੍ਰੈਂਗਜ਼ ਕੈਨਕੈਰਡੈਂਸ ਸ਼ੈਤਾਨ ਬਾਰੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਹਰ ਭਲਾਈ ਦਾ ਮੁੱਖ ਵੈਰੀ” ਹੈ। ਫਿਰ ਅਜਿਹਾ ਵੈਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿਧ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਦਦ ਕਿਉਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇਗਾ?

ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਅਧਿਆਇ 3 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਯਾਕੂਬ 4:7 ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣ, ਸਿਖਾਉਣ, ਸੁੱਧ ਕਰਨ ਜਾਂ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜਦਾ ਜਾਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਆਇਤ ਦੀ ਆਗਿਆ ਕਿਵੇਂ ਮੰਨ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?

ਅਸੀਂ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਵੀ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ, ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਸੁੱਧੀਕਰਨ” ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਵੀ ਕਰੀਏ—ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਸੰਭਵ ਹੈ?

ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ: “ਤਾਂ ਫਿਰ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:1-13 ਦਾ ਕੀ?”

ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਨੁੱਖ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਵਿਭਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ। ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ:

“ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੋਗ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ? ਜਿਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਸੰਗਤ ਤੋਂ ਕੱਢ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ... ਅਜੇਹੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸੈਤਾਨ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿਓ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਦਾ ਸਰੀਰ ਪਾਪ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭੋਗੇ, ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਿਨ ਉਸ ਦੀ ਆਤਮਾ ਬਚਾਈ ਜਾਵੇ”

(ਆਇਤ 2, 5)

ਕੁਝ ਲੋਕ ਤਰਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਯੂਬ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੈਤਾਨ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ, ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਥੇ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸੈਤਾਨ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਅਯੂਬ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੀ ਗਲਤ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਉਦਾਹਰਨ ਹੈ।

ਜਦ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸੈਤਾਨ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿਓ,” ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਸੀ—“ਉਸ ਨੂੰ ਕਲੀਸਿਆ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿਓ।”

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕੱਢ ਦੇਣ ਦੇ ਕਈ ਕਾਰਣ ਦੱਸੇ:

ਪਹਿਲਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਕਲੀਸਿਆ ਖੁਦ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਾ ਹੋਵੇ (ਆਇਤ 7)।

ਦੂਜਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਪੌਲੁਸ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ “ਅਜੇਹੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਪ ਨਾ ਰੱਖਣ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਰਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਯੈਨ ਪਾਪ ਵਿੱਚ ਲਿਪਤ ਹੋਵੇ।”

ਤੀਜਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਪ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਸੜਨ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। (ਰੋਮੀਆਂ 6:23; ਗਲਾਤੀਆਂ 6:7-8)।

ਪੌਲੁਸ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਾ ਰਿਹਾ ਸੀ:

“ਉਸ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ-ਰਹਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ, ਸੰਗਤ ਅਤੇ ਆਸ਼ੀਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿਓ। ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਦੇ ਸਰੀਰੀ ਨਤੀਜੇ ਭੋਗਣ ਦਿਓ। ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਇਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਵੱਲ ਲੈ ਆਵੇ।”

ਇਹ ਕਲੀਸਿਆਈ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਯੂਬ ਨੇ ਕੋਈ ਭਿਆਨਕ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਸੰਗਤ ਤੋਂ ਕੱਢਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਿਪਤੀਆਂ ਕਿਉਂ ਆਈਆਂ।

ਇਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦਾ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕੀ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਲੀਸਿਆ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਨਤੀਜੇ ਕਿਉਂ ਭੋਗ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ, ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਈਆਂ ਗੱਲਬਾਤਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਣਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਲਈ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਦਾ ਹੈ—ਨਾ ਤਾਂ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਪੂਰੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਯਿਸੂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੁਭਾਉ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ।

ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ਸੰਵਾਦ ‘ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰੀਏ, ਆਓ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਸੰਵਾਦ ਪੜ੍ਹ ਲਈਏ।

ਪਹਿਲਾ ਸੰਵਾਦ ਅਯੂਬ ਅਧਿਆਇ 1 ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ:

“ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ (ਸਵਰਗਦੂਤ) ਯਹੋਵਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਆਏ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਵੀ ਆਇਆ” (ਆਇਤ 6)।

“ਯਹੋਵਾ ਨੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਤੂੰ ਕਿੱਥੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ?’

ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਯਹੋਵਾ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ‘ਧਰਤੀ ‘ਤੇ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਫਿਰਣ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਘੁੰਮਣ ਤੋਂ।’” (ਆਇਤ 7)

“ਯਹੋਵਾ ਨੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਕੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਦਾਸ ਅਯੂਬ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ? ਧਰਤੀ ‘ਤੇ ਉਸ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ—ਉਹ ਖਰਾ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਮਨੁੱਖ ਹੈ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬੁਰਾਈ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।’”

(ਆਇਤ 8)

ਤਦ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਯਹੋਵਾ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ,

“ਕੀ ਅਯੂਬ ਬਿਨਾ ਕਾਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹੈ?

ਕੀ ਤੂੰ ਉਸ ਦੇ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ, ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਬਾੜ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਹੋਈ?

ਤੂੰ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਆਸ਼ੀਸ਼ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੰਪਤੀ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵਧ ਗਈ ਹੈ।

ਪਰ ਹੁਣ ਜੇ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਛੂਹ ਲਏ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੇਰੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਤੈਨੂੰ ਸ਼ਾਪ ਦੇਵੇਗਾ।”

(ਆਇਤ 9-11)

ਦੂਜਾ ਸੰਵਾਦ ਅਯੂਬ ਅਧਿਆਇ 2 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੈ:

“ਫਿਰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ (ਸਵਰਗਦੂਤ) ਯਹੋਵਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਆਏ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਵੀ ਯਹੋਵਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇਆ।” (ਆਇਤ 1)

“ਯਹੋਵਾ ਨੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਤੂੰ ਕਿੱਥੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈਂ?’

ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਯਹੋਵਾ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ‘ਧਰਤੀ ‘ਤੇ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਫਿਰਣ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਘੁੰਮਣ ਤੋਂ।’” (ਆਇਤ 2)

“ਯਹੋਵਾ ਨੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਕੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਦਾਸ ਅਯੂਬ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ? ਧਰਤੀ ‘ਤੇ ਉਸ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ—ਉਹ ਖਰਾ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਮਨੁੱਖ ਹੈ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬੁਰਾਈ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਹੁਣ ਵੀ ਉਹ ਆਪਣੀ ਖਰਾਈ ‘ਤੇ ਅਡੋਲ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਕਸਾਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬਿਨਾ ਕਾਰਨ ਨਾਸ ਕਰਾਂ।’” (ਆਇਤ 3)

ਤਦ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਯਹੋਵਾ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇ ਦੇਵੇਗਾ। ਪਰ ਹੁਣ ਜੇ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾ ਕੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਾਸ ਨੂੰ ਛੂਹ ਲਏ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੇਰੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਤੈਨੂੰ ਸ਼ਾਪ ਦੇਵੇਗਾ।”

(ਆਇਤ 4-5)

ਤਦ ਯਹੋਵਾ ਨੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਵੇਖ, ਉਹ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ; ਕੇਵਲ ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰਾਣ ਬਚਾ ਰੱਖਣਾ।”

(ਆਇਤ 6)

ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸੰਵਾਦ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ।

ਪਰ ਇਹ ਸੰਵਾਦ ਜੋ ਵੀ ਅਰਥ ਰੱਖਣ, ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਅਯੂਬ ਨਾਲ ਭਿਆਨਕ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ। ਅਜਿਹਾ ਅਰਥ ਕੱਢਣਾ ਪੂਰੀ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਨੂੰ ਦਿਖਾਏ ਗਏ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੁਭਾਉ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸੰਵਾਦ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਅਤੇ ਗਹਿਰਾਈ ਨਾਲ ਵੇਖੀਏ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੇਖਾਂਗੇ ਕਿ ਅਯੂਬ ਨਾਲ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਇਆ, ਉਸ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਪਹਿਲਾ ਸੰਵਾਦ

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਖੁਦ ਅਯੂਬ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਹਮਲੇ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ।

“ਕੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਦਾਸ ਅਯੂਬ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਕਿ ਧਰਤੀ ‘ਤੇ ਉਸ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ—ਉਹ ਖਰਾ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਮਨੁੱਖ ਹੈ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬੁਰਾਈ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ?”

(ਅਯੂਬ 1:8)

ਧਿਆਨ ਕਰੋ, ਇੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਯੂਬ ਦੇ ਆਤਮਿਕ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਭੌਤਿਕ ਸਮੱਥੀ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਯੂਬ ਧਨਵਾਨ ਹੈ (ਅਯੂਬ 1:9-10)। ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਸੀ?

ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹੁਣੇ ਹੀ ਧਰਤੀ ‘ਤੇ ਘੁੰਮ-ਫਿਰ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਅਯੂਬ ਨਾਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ‘ਤੇ ਹਮਲੇ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਬਰਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ “ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ” ਜਾਂ “ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ—ਦਿਲ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਉਣਾ।

ਯੰਗਜ਼ ਲਿਟਰਲ ਟ੍ਰਾਂਸਲੇਸ਼ਨ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ:

“ਅਤੇ ਯਹੋਵਾ ਨੇ ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਦਾਸ ਅਯੂਬ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣਾ ਦਿਲ ਲਾਇਆ ਹੈ?”

(ਅਯੂਬ 1:8)

ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਵਾਂ ਨਿਯਮ ਸ਼ੈਤਾਨ ਬਾਰੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:

“ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ, ਜਾਗਦੇ ਰਹੋ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਵਿਰੋਧੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਗੱਜਦੇ ਹੋਏ ਸਿੰਘ ਵਾਂਗ ਘੁੰਮਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲੱਭਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸ ਨੂੰ ਨਿਗਲ ਜਾਵੇ।”

(1 ਪਤਰਸ 5:8)

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਅਯੂਬ ਦੇ ਧਰਮੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਤਾਨਾ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ,

“ਜਦ ਤੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਚੰਗੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਉਂ ਨਾ ਚੰਗਾ ਜੀਵਨ ਜਿਉਵੇ?”

(ਅਯੂਬ 1:9)

ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਅਯੂਬ ਤੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਖੋ ਲਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਸ਼ਾਪ ਦੇਵੇਗਾ।

ਇਸ ‘ਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ:

“ਠੀਕ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸੰਪਤੀ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ; ਪਰ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ‘ਤੇ ਹੱਥ ਨਾ ਵਧਾਉਣਾ।”

(ਅਯੂਬ 1:12)

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਅਯੂਬ ‘ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਹੱਦ ਵੀ ਤੈਅ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਇਹ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਯਿਸੂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਗਟਤਾ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ।

ਯਹੋਵਾ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਾ ਐਲਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਤੱਥ ਬਿਆਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ: ਅਯੂਬ, ਸਾਡੀ ਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ-ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖਤਾ ਵਿੱਚ ਜੰਮਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਾਪ ਨਾਲ ਸ਼ਾਪਿਤ ਧਰਤੀ ‘ਤੇ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ।

ਅਦਨ ਦੀ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਆਦਮ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਨਾਲ ਉਹ ਅਧਿਕਾਰ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ‘ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ। ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ “ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਸਰਦਾਰ” ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਰੀਤ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ “ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਈਸ਼ਵਰ” ਅਤੇ “ਹਵਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਸਰਦਾਰ” ਕਿਹਾ ਹੈ

(ਲੂਕਾ 4:6; ਯੂਹੰਨਾ 12:31; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 4:4; ਇਫ਼ਸੀਆਂ 2:2)।

ਦੂਜਾ ਸੰਵਾਦ

ਪਹਿਲੇ ਸੰਵਾਦ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਯੂਬ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੰਪਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ

(ਅਯੂਬ 1:13-19)। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਫਿਰ ਗੱਲਬਾਤ ਹੋਈ।

ਅਯੂਬ 2:3 ਮੁੱਢ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਅਯੂਬ 1:8 ਦੀ ਦੁਹਰਾਈ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਵਾਕ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ:

“ਅਤੇ ਹੁਣ ਵੀ ਉਹ ਆਪਣੀ ਖਰਾਬੀ ਉੱਤੇ ਕਾਇਮ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਕਸਾਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬਿਨਾ ਕਾਰਨ ਨਾਸ ਕਰਾਂ।”

ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਕੋਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੈਪਟੂਅਜਿੰਟ (ਯੂਨਾਨੀ) ਅਨੁਵਾਦ ਇਸ ਪਦ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ:

“ਤਾਂ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬੇਦਾਗੀ ਕਾਇਮ ਰੱਖੀ, ਜਦਕਿ ਤੂੰ ਉਸ ਦੀ ਧਨ-ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਨਾਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ।”

ਜਿੰਨੀ ਵੀ ਬਿਪਤੀਆਂ ਅਯੂਬ ਉੱਤੇ ਆਈਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:

“ਤਦ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਯਹੋਵਾ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ! ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇ ਦੇਗਾ। ਪਰ ਹੁਣ ਜੇ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾ ਕੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਾਸ ਨੂੰ ਛੂਹ ਲਏਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੇਰੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਤੈਨੂੰ ਸ਼ਾਪ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਤੈਥੋਂ ਮੁਕਰ ਜਾਵੇਗਾ।”

ਤਦ ਯਹੋਵਾ ਨੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਵੇਖ, ਉਹ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ; ਕੇਵਲ ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰਾਣ ਬਚਾ ਰੱਖਣਾ।”

(ਅਯੂਬ 2:4-6)

ਕੁਝ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਆਇਤ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ “ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਰੱਖਿਆ ਹੈ” ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਤੈਅ ਕਰਦਾ ਹੈ—ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਜਿੰਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਨਾ ਹੀ ਕਰੇਗਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਚਾਲ ਤੋਂ ਮਨਚਾਹਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦਾ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਧੇਰੇ ਨਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਯੂਬ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਬਸ ਇਹ ਹੱਦ ਰੱਖੀ:

“ਬਸ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਣਾ ਨਹੀਂ!”

ਪਰ ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ—ਜੋ ਆਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ—ਉਸ ਨੇ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਵਰਤਾਅ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਇਸ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਰੀਰਕ ਮੌਤ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਇਬਰਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ “ਪ੍ਰਾਣ” ਜਾਂ “ਜੀਵਨ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ—ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਸਤਿਤਵ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ‘ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ—ਪੂਰਾ ਵਿਅਕਤਿਤਵ।

ਇਸ ਪਦ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਅਯੂਬ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਪਤਿਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜੰਮਿਆ ਸੀ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ-ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸੀ।

ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੁੱਢਲੇ ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ ਇਹ ਗੱਲ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਕਾਰਨ ਮਨੁੱਖ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ—

“ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਬਣੇ ਰਹੋਗੇ, ਤਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਖੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਮੇਰੀ ਅੰਤਿਮ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਅਸਫਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।”

ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦਾ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਅਯੂਬ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਵੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਅਯੂਬ ਨਾਲ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਨਹੀਂ।

ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਜੋੜਨ—ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਇਹ ਸਮਝ ਸਕਣ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਸਰਾਏਲ ਅਜਿਹੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਇਸਰਾਏਲੀ ਆਪ ਹੀ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ। ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਵਿਰੋਧੀ (ਸ਼ੈਤਾਨ) ਦੇ ਬਾਰੇ ਨਵੀਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਇਸਰਾਈਲੀ ਲੋਕ ਇਹ ਸੋਚਣ ਲੱਗਦੇ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਵੀ ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਦੇਵਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਉਹ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਇਸੇ ਕਾਰਨ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੰਵਾਦਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗੱਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇ:

“ਮੈਂ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਾਂ—ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ। ਸਭ ਕੁਝ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਵੀ, ਮੇਰੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਅੰਤਿਮ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਸੱਤਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।”

ਇਸ ਦਾ ਇਹ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਬੁਰਾਈ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਕੇਵਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਘਟਨਾ ਉਸ ਨੂੰ

ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ—ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣਾ ਪਰਿਵਾਰ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ—ਵਰਤ ਨਾ ਸਕੇ।

ਇਸਰਾਏਲ ਲਈ ਇਹ ਵੱਧ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸੀ... ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼।

ਅਯੂਬ ਦਾ ਅੰਤ

ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਅਯੂਬ ਦਾ ਜੋ ਇਕੋ ਇਕ ਜ਼ਿਕਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵੱਲ ਦਿਸਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕਿਸੇ ਗੁਪਤ ਜਾਂ ਸਰਬਵਿਆਪੀ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਅਯੂਬ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਦੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਦਿੱਤੀ—ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਅੰਤ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ।

ਅਯੂਬ ਦੀ ਪਰਖ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਂਧੀ ਵਿੱਚੋਂ ਅਯੂਬ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਅਤੇ ਅਸਮਰਥਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ

(ਅਯੂਬ 38:1–40:2; 40:7–41:34)।

ਪਰ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੀੜਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਅਯੂਬ ਉੱਤੇ ਬੁਰਾਈ ਕਿਉਂ ਆਈ।

ਜੇ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਆਮ ਵਿਆਖਿਆ ਸਹੀ ਹੁੰਦੀ—ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕਿਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਅਯੂਬ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਦਿੱਤਾ—ਤਾਂ ਫਿਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਅਯੂਬ ਦੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ?

ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ, ਅਯੂਬ ਦੇ ਦੁੱਖ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਸੰਦਰਭਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਯੂਬ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ, ਉਸ ਦੇ ਧੀਰਜ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮਯੋਗੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਬਾਰੇ ਹੈ

(ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 14:14, 20; ਯਾਕੂਬ 5:11)।

ਆਓ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੁਆਰਾ ਅਯੂਬ ਨੂੰ ਕਹੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਮੁੱਖ ਅੰਸ਼ਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਕਰੀਏ।

ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਕਿਹਾ:

“ਤੂੰ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਉਲਝਾਂਦਾ ਹੈਂ?

ਤੂੰ ਬਿਨਾ ਸਮਝੇ ਕਿਉਂ ਬੇਲਦਾ ਹੈਂ?

ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ, ਅਯੂਬ!

ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾ!

ਸਿੱਧਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ!”

(ਅਯੂਬ 38:2-3)

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਅਯੂਬ ਤੋਂ ਭੌਤਿਕ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਅਦਭੁਤ ਕੰਮਾਂ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ:

“ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਧਰਤੀ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰੱਖੀ ਸੀ, ਤੂੰ ਕਿੱਥੇ ਸੀ?

ਕੀ ਤੂੰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਸਕਦਾ ਹੈਂ ਜਾਂ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈਂ?”

“ਜੇ ਤੂੰ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਦੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਦਾ ਹੈਂ, ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਵਡਿਆਈ ਨਾਲ ਸਜਾ, ਸਰਵੋਚ ਸ਼ਾਸਕ ਵਾਂਗ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰ, ਅਤੇ ਜੇ ਤੂੰ ਇੰਨਾ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਹੈਂ, ਤਾਂ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਰਾਜ ਖੁਦ ਸੰਭਾਲ ਲੈ।”

(ਅਯੂਬ 40:10)

“ਮੈਂ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਇਕ ਪਾਸੇ ਹੋ ਜਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਤੈਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿਆਂ—

ਤੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਬਿਨਾ ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾ ਲਏਗਾ!”

(ਅਯੂਬ 40:14)

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਯੂਬ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਲਈ ਠਹਿਰਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਉੱਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ “ਗੱਲਾਂ” ਬਾਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਨਾਲ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਅਯੂਬ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਖਾਸ ਵੇਰਵੇ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਯੂਬ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਅਦਭੁਤ ਵਿਭਵ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ—ਜੇ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਕਿਉਂ?

ਕਿਉਂਕਿ ਅਯੂਬ, ਸਾਡੀ ਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪਾਪ ਨਾਲ ਸ਼ਾਪਿਤ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਅਤੇ ਅਨਿਆਇ ਨਾਲ ਜੂਝ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਯਦਪਿ ਅਯੂਬ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਭੈ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ—ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੰਪੱਤੀ ਬਿਜਲੀ ਡਿੱਗਣ ਅਤੇ ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ, ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਅੰਧੀ ਵਿੱਚ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਿਹਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਘੋਰ ਬਿਮਾਰੀ ਕਾਰਨ ਗੁਆ ਬੈਠਾ।

ਆਪਣੀਆਂ ਨਿੱਜੀ ਹਾਲਤਾਂ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਯੂਬ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਦੁੱਖ ਵੀ ਵੇਖਿਆ।

ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ:

“ਭਲੇ ਲੋਕ ਕਿਉਂ ਵਿਅਰਥ ਉਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ?

ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਲਹਿਰ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਫੈਲ ਗਈ ਹੈ...

ਗਰੀਬਾਂ ਅਤੇ ਅਨਾਥਾਂ ਦੇ ਗਧੇ ਖੋ ਲਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ...

ਦਰੀਦ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ...

ਦੁਸ਼ਟ ਮਾਂ ਦੀ ਛਾਤੀ ਤੋਂ ਅਨਾਥ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੋਹ ਲੈਂਦੇ ਹਨ...

ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਮਰਦੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਕਰਾਹਦੀਆਂ ਹਨ;

ਘਾਇਲ ਮਦਦ ਲਈ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ;

ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਰਾਹ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦਾ।”

(ਅਯੂਬ 24:1-13)

ਅਯੂਬ ਨੂੰ ਐਸਾ ਲੱਗਣ ਲੱਗਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾ ਕੇਵਲ ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ, ਪਰ ਸਾਰੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਹੀ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸੰਭਾਲ ਰਿਹਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਅਯੂਬ ਨੂੰ ਡਾਂਟਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ—ਤਦ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅਯੂਬ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸਮੂਹ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਜੋਂ ਰਚਿਆ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਘਰ ਵਜੋਂ ਬਣਾਇਆ। ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੀ ਮੂਲ ਯੋਜਨਾ ਪਟੜੀ ਤੋਂ ਉਤਰ ਗਈ।

ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਉੱਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ—ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ।

ਇਹ ਐਸਾ ਦਿੱਸ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸੰਭਾਲ ਰਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੁੱਖ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਤੁਰੰਤ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਮੁੱਖ ਲਕਸ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਰੋਕ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਆਸਾਨ ਬਣਾ ਦੇਵੇ।

ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਧਾਰਕ ਗਿਆਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਏ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ ਅਯੂਬ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ:

“ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ਕਿ ਮਨੁੱਖਤਾ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਉਧਾਰ ਦੀ ਮੇਰੀ ਯੋਜਨਾ ਕਿਵੇਂ ਪੂਰੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ?”

ਮੈਂ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਵੀ ਬਚਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਬਚਾਵਾਂਗਾ।”

ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਆਪ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਠੀਕ-ਠੀਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ, ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜੇਹੇ ਆਇਤ ਜ਼ਰੂਰ ਹਨ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਉਸ ਵੱਡੇ ਚਾਨਣ ਵਿੱਚ—ਅਰਥਾਤ ਸਮੂਹ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਚਾਨਣ ਵਿੱਚ—ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜੋ ਯਿਸੂ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਾਰੇ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਵੀ, ਜਿਸ ਲਈ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਮੁੱਢਲੇ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ—ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਲਈ।

ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਅਦੇ ਕੀਤੇ ਦੇਸ਼ ਵੱਲ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਘਰਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਅਯੂਬ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਇਸਰਾਏਲ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਉੱਤੇ ਸੰਦੇਹ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ।

(ਨਿਰਗਮਣ 16:2, 7; ਗਿਣਤੀ 14:1-3)।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪਹਿਲੀ ਲਿਖਤੀ ਪ੍ਰਗਟਤਾ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਹ ਸੀ:

“ਐਸਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸੰਭਾਲਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗਾ!”

ਅਯੂਬ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਮਾਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਕੀਤਾ।

ਪਰ ਧਿਆਨ ਕਰੋ—ਅਯੂਬ ਵਿੱਚ ਬਦਲਾਵ ਉਸ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।

ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਗਲਤ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਤਦ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈਆਂ ਅਤੇ ਬਦਲੀਆਂ, ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।

ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਚਨ ਦੁਆਰਾ ਸੁਧਾਰਦਾ ਅਤੇ ਸੁੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਪੀੜਾਦਾਇਕ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ।

(ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਉੱਤੇ ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਹੋਰ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕਰਾਂਗੇ।)

ਕੁਦਰਤੀ ਗੱਲਾਂ—ਜਿਵੇਂ ਕਠਿਨ ਹਾਲਾਤ—ਆਤਮਿਕ ਨਤੀਜੇ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ।

ਤ੍ਰਾਸਦੀਆਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਵਲ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਣ ਨਾਲ ਲੋਕ ਨਵੇਂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦੇ। ਅਯੂਬ ਦੀ ਪਰਖ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਯੂਬ ਉੱਤੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਯੂਬ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਿੱਤੀ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਆਖਰੀ 140 ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦੀ ਰਹੀ।

“ਤੂੰ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਤੇਰੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਅਗਿਆਨਤਾ ਵਿੱਚ ਠੁਕਰਾਇਆ।

ਉਹ ਮੈਂ ਹੀ ਸੀ।

ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਰੇ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ—ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਅਦਭੁਤ ਸਨ... ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਬਾਰੇ ਕੇਵਲ ਸੁਣਿਆ ਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਵੇਖ ਲਿਆ ਹੈ... ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬਹੁਤ ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਕੇ ਮਰਿਆ, ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਅਤੇ ਭਲਾ ਜੀਵਨ ਜੀ ਕੇ।”

(ਅਯੂਬ 42:3, 5, 17)

ਇਹ ਸਮਝ ਲੈਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵੀ ਕਿ ਅਯੂਬ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਦੁਖਦਾਈ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਲੋਕ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ:

“ਜੇ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਬੁਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਅਯੂਬ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਅਤੇ ਸੀਧਾ ਕਿਹਾ ਗਿਆ—ਉਸ ਨਾਲ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਕੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵੀ ਭਿਆਨਕ ਗੱਲਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ?”

ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਜੀਵਨ ਮਿਲਣ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇ।

ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ: “ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਲੇਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ; ਪਰ ਹੌਸਲਾ ਰੱਖੋ, ਮੈਂ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਲਿਆ ਹੈ।”

(ਯੂਹੰਨਾ 16:33)

ਸਾਡੇ ਦੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਬਾਈਬਲ ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਅਸੀਂ ਹਰ ਉਸ ਗੱਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵੀ ਜਿੱਤ ਕੇ ਖੜੇ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਜੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਸਾਡੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਤਦ ਤੱਕ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖੇਗਾ, ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਨਾ ਕੱਢ ਲਵੇ।

ਕਈ ਵਾਰ ਲੋਕ ਇਹ ਜਾਣਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਯੂਬ ਨੇ “ਕੀ ਗਲਤ ਕੀਤਾ” ਜਾਂ ਉਸ ਨੇ “ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੱਕ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚਣ ਦਿੱਤਾ।”

ਪਰ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਲਿਖੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਗਈ ਸੀ।

ਜੇ ਗੱਲਾਂ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਹੋਏ ਉਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਨਾ ਰਹਿ ਜਾਓ ਜੋ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਨਿਸ਼ਕਰਸ਼

ਅੰਤ ਵਿੱਚ,

ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਆਖਰੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ।

ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉਹ ਮੁੱਢਲੇ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਚੰਭੇ ਨਾਲ ਭਰ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਆਸ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਪੁਸਤਕ ਸੀ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹੀਏ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਸਰਾਏਲ ਲਈ ਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਦੇ ਮਹਾਨ ਚਾਨਣ ਨਾਲ ਛਾਣ ਕੇ ਵੇਖੀਏ, ਤਾਂ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਸਾਡੇ ਲਈ ਵੀ ਆਸ ਨਾਲ ਭਰ ਦੇਣ ਵਾਲੀ, ਵਿਸਮਯਕਾਰੀ ਪੁਸਤਕ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪਾਪ ਨਾਲ ਸ਼ਾਪਿਤ ਇਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ, ਅਸੀਂ—ਅਯੂਬ ਵਾਂਗ—ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵੇਖਾਂਗੇ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਂਗੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਾਂਗੇ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਆਉਣਗੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਸਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ “ਕਿਉਂ” ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉਠਣਗੇ। ਪਰ ਅਯੂਬ ਨੂੰ ਕਰੋ ਗਏ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ:

“ਵੇਖ, ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਮਹਾਨ ਹਾਂ।

ਮੇਰੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਵੇਖ।

ਇਹ ਸਭ ਅਚਾਨਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।

ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ।

ਮੇਰੀ ਉਧਾਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਪੂਰੀ ਹੋ ਕੇ ਰਹੇਗੀ।

ਸ਼ੈਤਾਨ ਮੇਰੀ ਉਸ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਅਸਫਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ,

ਜਿਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ

ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਿੱਧ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ—

ਅਜਿਹੀ ਧਰਤੀ ਜੋ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੁਡਾਈ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ।”

ਅਯੂਬ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਇੱਕ “ਛੋਟਾ ਚਿੱਤਰ” ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਯੂਬ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਕੀਤਾ—
ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਵਾਅਦਾ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਵੀ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਕਰੇਗਾ।

ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਪੂਰਵਧਾਰਣਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਬਿਨਾਂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਔਖਾ ਹੈ।

ਪਰ ਜੇ ਅਸੀਂ ਉਹ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਸਕੀਏ, ਅਤੇ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਚਾਨਣ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹੀਏ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅਯੂਬ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਅਤੇ ਫਿਰ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚੰਗਾ ਹੈ...

ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਦਾ ਅਰਥ ਸੱਚਮੁੱਚ ਚੰਗਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹਾਂ, ਪਰ ਮਸੀਹੀ ਕਲੇਸ਼ਾ ਬਾਰੇ ਕੀ?

ਚੁਣ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੇ-ਪਹੁੰਚਦੇ ਸੰਭਵ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋਵੋਗੇ,

“ਠੀਕ ਹੈ, ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਯੂਬ ਦੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਨਹੀਂ ਭੇਜੀਆਂ। ਪਰ ਦੁੱਖ ਦੇ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਕੀ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣਾ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ? ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨਾਮ ਲਈ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ?”

ਹਾਂ, ਦੁੱਖ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ,

ਪਰ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋ।

ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਸਹਿੰਦਾ ਹੈ—ਚਾਹੇ ਉਹ ਮਸੀਹੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਦੁੱਖ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਵਾ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਉੱਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਅਸਰ ਪਿਆ।

ਇਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਜੀਵਨ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਨਹੀਂ।

ਪਾਪ ਨਾਲ ਸ਼ਾਪਿਤ ਇਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਦੁੱਖ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹੀ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ।

ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ—

ਕਿ ਅਸੀਂ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਤਾਏ ਜਾਈਏ,

ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਲਈ ਜੀਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਜੋ ਵੀ ਨਿੱਜੀ ਤਿਆਗ ਜਾਂ ਅਸੁਵਿਧਾ ਅਸੀਂ ਸਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਉਹੀ ਦੁੱਖ ਹੈ।

ਬਾਈਬਲ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਦੇ ਦੋ ਕਿਸਮਾਂ ਬਿਆਨ ਕਰਦੀ ਹੈ:

ਇੱਕ, ਉਹ ਜੋ ਕੁਝ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਹਿਆ;

ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਉਹ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਸ ਲਈ ਸਹਿੰਦੇ ਹਾਂ।

ਜਦੋਂ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ,

ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਬਿਮਾਰੀ ਸਹਿਣ ਨੂੰ,

ਖਰਾਬ ਵਿਆਹੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ,

ਕਾਰ ਹਾਦਸੇ ਨੂੰ,

ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਨਾਕਾਮੀ ਨੂੰ

“ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਦੁੱਖ” ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ।

ਸਾਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਬਾਈਬਲ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣ ਨੂੰ ਬਿਮਾਰੀ ਜਾਂ ਟੁੱਟੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਝੱਲਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ,

ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ “ਦੁੱਖ” ਸ਼ਬਦ ਉੱਤੇ ਇਹ ਅਰਥ ਲੱਧਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਦੁੱਖ ਸਹਿਆ।

ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੱਲਾਂ ਸਹੀਆਂ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣਾ ਨਾ ਪਵੇ। ਯਸ਼ਾਇਆ 53:4–6 ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: “ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਸਾਡੀਆਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਚੁੱਕ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਹੀ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਭਾਰ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਲੈ ਲਿਆ; ਤਾਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਕੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਦੁੱਖੀ ਸਮਝਿਆ। ਪਰ ਉਹ ਸਾਡੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਕਰਕੇ ਘਾਇਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਉਹ ਸਾਡੇ ਅਧਰਮ ਕਰਕੇ

ਕੁਚਲਿਆ ਗਿਆ; ਜੇ ਸਜਾ ਸਾਡੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਈ ਸੀ, ਉਹ ਉਸ ਉੱਤੇ ਪਈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕੋੜੇ ਖਾਣ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਚੰਗੇ ਹੋ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਭੇੜਾਂ ਵਾਂਗ ਭਟਕ ਗਏ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੇ ਆਪਣਾ-ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਚੁਣ ਲਿਆ; ਅਤੇ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਸਾਡੇ ਸਭ ਦਾ ਅਧਰਮ ਉਸ ਉੱਤੇ ਲਾਦ ਦਿੱਤਾ।”

ਇਹ ਆਇਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਸਾਡੇ ਅਧਰਮ ਯਿਸੂ ਉੱਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ। ਇਬਰਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ “ਅਧਰਮ” ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸ਼ਬਦ *ਆਵੇਨ* ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਕੇਵਲ ਪਾਪ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਉਹ ਬੁਰੇ ਨਤੀਜੇ ਵੀ ਹਨ ਜੋ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਡੇ ਪਾਪ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਸਾਡੇ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵੀ ਯਿਸੂ ਉੱਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ।

ਗਲਾਤੀਆਂ 3:13 ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: “ਮਸੀਹ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਸ਼ਾਪ ਤੋਂ ਮੋਲ ਲੈ ਕੇ ਛੁਡਾ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਆਪ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸ਼ਾਪ ਬਣ ਗਿਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ‘ਜੇ ਕੋਈ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਟੰਗਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸ਼ਾਪਿਤ ਹੈ।’” ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਸ਼ਾਪ ਉਹ ਸਾਰੇ ਨਤੀਜੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਵਸਥਾ ਵਰਣਨ 28 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ—ਅਪਮਾਨ, ਬਾਂਝਪਨ, ਬੇਫਲਤਾ, ਮਾਨਸਿਕ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਬਿਮਾਰੀ, ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਟੁੱਟ ਜਾਣਾ, ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਗਰੀਬੀ, ਵਿਰੋਧ, ਅਸਫਲਤਾ ਅਤੇ ਹਾਰ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਪ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਯਿਸੂ ਉੱਤੇ ਆ ਪਏ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਸਕੀਏ।

ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਅਦਭੁੱਤ ਬਦਲਾਵ ਹੋਇਆ। ਸਾਡੇ ਪਾਪ ਅਤੇ ਅਵਿਗਿਆ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜੋ ਸਾਰੀ ਬੁਰਾਈ ਸਾਡੇ ਹਿੱਸੇ ਆਉਣੀ ਸੀ, ਉਹ ਯਿਸੂ ਉੱਤੇ ਚਲੀ ਗਈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜੋ ਸਾਰੀ ਆਸ਼ੀਸ਼ ਉਸ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਉਹ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆ ਸਕੇ। “ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੇ। ਉਸ ਨੂੰ ਕੋੜੇ ਮਾਰੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਚੰਗੇ ਹੋ ਗਏ!” (ਯਸ਼ਾਇਆ 53:5)

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਸੀਹੀ ਬਿਮਾਰੀ, ਰੋਗ, ਪੀੜਾ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਟੁੱਟਣ ਅਤੇ ਹਾਰ ਨੂੰ ਸਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਦੁੱਖ ਸਹਿ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਪ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਸਹਿ ਲਏ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਝੱਲਣਾ ਨਾ ਪਵੇ।

ਅਸੀਂ ਉਸ ਲਈ ਦੁੱਖ ਸਹਿੰਦੇ ਹਾਂ।

ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਤਾਵ ਅਤੇ ਉਹ ਨਿੱਜੀ ਤਿਆਗ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਸੀਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਲਈ ਜੀਵਨ ਜੀਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਸਤਾਵ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਜੇ ਗੱਲ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹੀ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ— ਦਾਸ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਤਾਇਆ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਸਤਾਉਣਗੇ” (ਯੂਹੰਨਾ 15:20)।

ਪ੍ਰੇਰੀਤ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਭ ਸਤਾਏ ਜਾਣਗੇ” (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:12)।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 1:29 ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਲਿਖੇ:

“ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਕੇਵਲ ਉਸ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ, ਪਰ ਉਸ ਲਈ ਦੁੱਖ ਵੀ ਸਹੋ।”

ਮੈਂ ਇਸ ਆਇਤ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਬਿਮਾਰੀ, ਪੀੜਾ ਅਤੇ ਤ੍ਰਾਸਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸਹਿਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਅਗਲੀ ਆਯਤ ਦੇ ਆਧਾਰ ‘ਤੇ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਇੱਥੇ ਬਿਮਾਰੀ ਜਾਂ ਦੁਖਦ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸਤਾਵ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹੀ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਨਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਹਾ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ।”

ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 1:30 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫਿਲਿੱਪੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਉਹੀ ਜੰਗ ਲੜ ਰਹੇ ਸਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲੜਦੇ ਵੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਹੁਣ ਉਹ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਲੜ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖੇ, ਉਹ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪੁਨਰੁਥਾਨ ਦਾ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਛੁੱਟੇਗਾ ਜਾਂ ਮਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਧਿਆਨ ਕਰੋ, ਪੌਲੁਸ ਕੇਵਲ ਉਸ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੀ ਵੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਖੁਦ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕੀ ਵੇਖਿਆ ਸੀ? ਕਈ ਸਾਲ

ਪਹਿਲਾਂ ਪੌਲੁਸ ਫਿਲਿੱਪੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਾਸੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬੁਰੀ ਆਤਮਾ ਕੱਢਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਪ੍ਰੇਰੀਤਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 16:12–34)।

ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਕੇ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਵੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਉਸੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਕੇ ਰੋਮ ਦੀ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹੀ ਅਰਥ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੌਲੁਸ “ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣਾ” ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਰੋਮੀਆਂ 8:17 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ: “ਅਤੇ ਜੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਵਾਰਿਸ ਵੀ ਹਾਂ— ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਾਰਿਸ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਵਾਰਿਸ; ਜੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਦੁੱਖ ਸਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਪਾਵਾਂਗੇ।”

ਇਕੋ ਇਕ ਦੁੱਖ ਜੇ ਅਸੀਂ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਹੈ—ਸਤਾਵ।

ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਦਮਿਸ਼ਕ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਊਲ ਨੂੰ ਦਿੱਸਿਆ (ਜੋ ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਕੇ ਪੌਲੁਸ ਕਿਹਾ ਗਿਆ), ਤਾਂ ਸ਼ਾਊਲ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਫੜਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਸ਼ਾਊਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਸਤਾਉਣਾ, ਉਸੇ ਨੂੰ ਸਤਾਉਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। “ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਦਮਿਸ਼ਕ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਅਚਾਨਕ ਆਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਇੱਕ ਜੇਤ ਉਸ ਦੇ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਚਮਕੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਧਰਤੀ ‘ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ,

‘ਸ਼ਾਊਲ, ਸ਼ਾਊਲ, ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਸਤਾਉਂਦਾ ਹੈ?’

ਉਸ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, ‘ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ?’

ਉੱਤਰ ਮਿਲਿਆ, ‘ਮੈਂ ਯਿਸੂ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੂੰ ਸਤਾਉਂਦਾ ਹੈ’”

(ਪ੍ਰੇਰੀਤਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 9:4–5)।

ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਿਰ—ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ—ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਦੇਹ ਸਤਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਿਰ ਵੀ ਸਤਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਰੀਤਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਦੋ ਕਿਸਮ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਾਰ ਖਾਈ, ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ, ਨਿੰਦਿਆ ਸਹੀ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮੌਤ ਵੀ ਝੇਲੀ।

ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਰੀਰਕ ਅਸੁਵਿਧਾਵਾਂ ਵੀ ਸਹੀਆਂ—ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਕਰਕੇ, ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਕਰਕੇ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਰਕੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਯਿਸੂ ਦੀ ਮੌਤ, ਦਫ਼ਨ ਹੋਣ ਅਤੇ ਪੁਨਰੁਥਾਨ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੰਸਾਰ ਭਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਲੱਗੇ।

ਅਸੀਂ ਇਹ ਪ੍ਰੇਰੀਤਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 5 ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਯਰੂਸ਼ਲੇਮ ਦੇ ਯਹੂਦੀ ਅਗੂਆਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਅਚਰਜ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰੇਰੀਤਾਂ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ। ਉਸ ਰਾਤ ਇੱਕ ਦੂਤ ਨੇ ਪ੍ਰੇਰੀਤਾਂ ਨੂੰ ਛੁਡਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਿ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਯਿਸੂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣਾਉਣ।

ਜਦੋਂ ਧਾਰਮਿਕ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰੇਰੀਤ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਮਹਾਸਭਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਏ।

“ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰੇਰੀਤਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਿਟਵਾਇਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਨਾ ਬੋਲਣ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਤਦ ਉਹ ਮਹਾਸਭਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੋਂ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਚਲੇ ਗਏ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਨਾਮ ਲਈ ਅਪਮਾਨ ਸਹਿਣ ਦੇ ਯੋਗ ਗਿਣੇ ਗਏ” (ਪ੍ਰੇਰੀਤਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 5:40–41)।

ਇਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣਾ ਕੀ ਹੈ—ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਤਾਵ ਸਹਿਣਾ।

ਪ੍ਰੇਰੀਤਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਐਸਾ ਕੋਈ ਵੀ ਉਦਾਹਰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੇ ਬਿਮਾਰੀ, ਸਰੀਰਕ ਕਮਜ਼ੋਰੀ, ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ, ਜਾਂ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹਾਲਤਾਂ ਨੂੰ “ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣਾ” ਕਿਹਾ ਹੋਵੇ।

ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੇਰੀਤਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰੇਰੀਤਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਪੱਤਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸੰਦਰਭ ਸਦਾ ਸਤਾਵ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸਨ—ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਦੁੱਖ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਖੁਦ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਇੱਕ ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਤਰ।

ਕਦੇ-ਕਦੇ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪ੍ਰੇਰੀਤ ਪੌਲੁਸ ਇੱਕ ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਤਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਖਾਸ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣ ਲਈ ਚੁਣ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਵੀ ਐਸੇ ਹੀ ਦੁੱਖ ਲਈ ਚੁਣੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਇੱਕ ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਤਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

“ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੂੰ ਚਲਾ ਜਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਤਰ ਹੈ, ਜੋ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੋਰ ਕੋਮਾਂ ਅਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਖਾਵਾਂਗਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣੇ ਪੈਣਗੇ”

(ਪ੍ਰੇਰੀਤਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 9:15–16)।

ਪ੍ਰੇਰੀਤਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 9 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਫਿਰਾਉ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਪ੍ਰੇਰੀਤਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ, ਸਾਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਵੇਰਵਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸਹਿਆ।

ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਦੁੱਖ ਆਏ, ਉਹ ਸਤਾਵ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਸਨ ਜੋ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਫੈਲਾਉਣ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।

ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਇਸ ਲਈ ਸਹਿਣੀਆਂ ਪਈਆਂ—ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਜਾਂ ਤਾੜਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ—ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ ਉੱਧਾਰ, ਚੰਗਿਆਈ ਅਤੇ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕੇ।

ਪੋਲੁਸ ਨੇ ਖੁਦ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਵੱਧ ਦੁੱਖ ਕਿਉਂ ਆਇਆ।

ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਜੇ ਅਸੀਂ ਕਲੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਉੱਧਾਰ ਲਈ ਹੈ”

(2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 1:6)।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਏਸ਼ੀਆ ਵਿੱਚ (ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਅਫ਼ਸੁਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ—ਪ੍ਰੇਰੀਤਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 19:21–41) ਉਸ ‘ਤੇ ਆਏ ਸਤਾਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ:

“ਕਿਉਂਕਿ ਹੇ ਭਰਾਵੇ, ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਕਲੇਸ਼ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਰਹੋ ਜੋ ਏਸ਼ੀਆ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਪਿਆ, ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਾਰੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦਬਾਏ ਗਏ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਵੀ ਹੱਥ ਧੋ ਬੈਠਣ ਦੀ ਆਸ ਰਹੀ”

(2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 1:8)।

ਆਪਣੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਪੋਲੁਸ ਨੇ ਕੈਦਖਾਨੇ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਪੁੱਤਰ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ:

“ਇਹੀ ਮੇਰਾ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਦੁੱਖ ਸਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪਰਾਧੀ ਵਾਂਗ ਜੰਜੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਹਾਂ;

ਪਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਚੁਣੇ ਹੋਇਆਂ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਸਹਿ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਵੀ ਉਹ ਉੱਧਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਜੋ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਅਨੰਤ ਮਹਿਮਾ ਵੀ”

(2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:8–10)।

ਪੋਲੁਸ ਦੁੱਖ ਸਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਲੋਕ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਉੱਧਾਰ ਬਾਰੇ ਸੁਣ ਸਕਣ।

ਪੋਲੁਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਦੁੱਖ ਆਏ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅੰਤਿਮ ਉਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਸਨ। ਪੋਲੁਸ ਨੇ ਐਸਾ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਸਹਿਆ ਜੋ ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਹੀ ਜਾਣੇ ਕਿਸੇ ਰਹੱਸਮਈ ਜਾਂ ਸਰਬਵਿਆਪੀ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਨੇ ਦੁੱਖ ਇਸ ਲਈ ਸਹਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੋਰ ਤੋਂ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ ਉੱਧਾਰ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਉੱਤੇ ਐਸੀ ਬੁਲਾਹਟ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੋਲੁਸ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਸਧਾਰਣ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਪਵੇ। ਪਰ ਉਹ ਦੁੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਰਚਿਆ ਜਾਂ ਯੋਜਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਪੋਲੁਸ ਨੇ ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲਿਖਿਆ:

“ਹੁਣ ਵੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਕਲੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਮੇਰੀ ਵੱਲੋਂ ਅਜੇ ਬਾਕੀ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਦੇਹ ਅਰਥਾਤ ਕਲੀਸਿਆ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ”

(ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 1:24)।

ਪੋਲੁਸ ਦੇ ਇਸ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮੁੱਖ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ। ਪੋਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ ਲਈ ਦੁੱਖ ਸਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਉਸ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਕੀ ਦੁੱਖ ਸਹੇ?

ਸਤਾਵ ਅਤੇ ਉਹ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਝੇਲਣੀਆਂ ਪਈਆਂ।

ਪੋਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮਸੀਹ ਦੇ ਉਹ ਕਲੇਸ਼ ਸਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਅਜੇ ਬਾਕੀ ਸਨ।

ਮਸੀਹ ਦੇ ਉਹ ਦੁੱਖ, ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਸਾਡੇ ਪਾਪਾਂ, ਸਾਡੀਆਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਦੰਡ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਲੈ ਕੇ ਸਹੇ—ਉਹ ਕੇਵਲ ਉਸ ਲਈ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਵੇਲੇ ਪੂਰੇ ਹੋ ਗਏ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠਿਆ।

ਮਸੀਹ ਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਪੋਲੁਸ ਜਾਂ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਭਾਗੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਿਰਫ ਸਤਾਵ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਹਨ ਜੋ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਸੀਹੀਆਂ ਉੱਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਤਾਵ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸਤਾਵ ਮੰਨਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਦੇਹ ਹਾਂ।

ਪੋਲੁਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਕਾਂਟਾ

ਪੋਲੁਸ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਉੱਤੇ ਸਾਡੀ ਚਰਚਾ ਸਾਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਵਾਦਿਤ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ— ਪੋਲੁਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਕਾਂਟਾ:

“ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟੀਆਂ ਦੀ ਬਹੁਤਾ ਕਰਕੇ ਅਤਿ ਘਮੰਡ ਨਾ ਕਰਾਂ, ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਂਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਅਰਥਾਤ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਦੂਤ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਮੁੱਕੇ ਮਾਰੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਅਤਿ ਘਮੰਡ ਨਾ ਕਰਾਂ”

(2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:7)।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੋਲੁਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਾਂਟਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਭੇਜੀ ਗਈ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪੋਲੁਸ ਨੂੰ ਦੀਨ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਆਇਤ ਆਪ ਹੀ ਸਾਫ਼ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੋਲੁਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਕਾਂਟਾ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਦੂਤ ਸੀ। ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਦੀ ਮੂਲ ਭਾਸ਼ਾ ਯੂਨਾਨੀ ਵਿੱਚ “ਦੂਤ” ਲਈ ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ *ਅਂਗੇਲੋਸ*। ਅਂਗੇਲੋਸ ਸ਼ਬਦ ਪਵਿੱਤਰਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ 188 ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰ ਵਾਰ ਕਿਸੇ “ਜੀਵ” ਜਾਂ “ਵਿਅਕਤੀ” ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਕਦੇ ਵੀ “ਬਿਮਾਰੀ” ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

“ਕਾਂਟਾ” ਸ਼ਬਦ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਤੇ ਰੂਪਕ ਦੋਹਾਂ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੁਝ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਇਹ ਅਸਲੀ ਕਾਂਟੇ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ (ਗਿਣਤੀ 33:55; ਯਹੇਸੂ 23:13; ਨਿਆਈਆਂ 2:3)। ਪੋਲੁਸ ਨੇ ਸਾਫ਼ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ “ਦੂਤ” ਜਾਂ “ਸਵਰਗਦੂਤ” ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਵੱਲੋਂ ਸੀ। ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਂਟਾ ਸ਼ੈਤਾਨ ਵੱਲੋਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਤੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜੀਵ ਸੀ, ਜੋ ਪੋਲੁਸ ਨੂੰ ਸਤਾਉਣ ਆਇਆ ਸੀ।

ਪੋਲੁਸ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋਲ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਕਾਂਟੇ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਵੇ।

ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸੀ:

“ਮੇਰਾ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਤੇਰੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਸਮਰੱਥ ਨਿਰਬਲਤਾ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।”

ਇਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਨਿਰਬਲਤਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਘਮੰਡ ਕਰਾਂਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸਮਰੱਥ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਟਿਕੀ ਰਹੇ”।

(2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:9)।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਦੂਤ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਨੂੰ “ਨਿਰਬਲਤਾ” ਕਿਹਾ।

ਹੁਣ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਇਹ ਹੈ— ਨਿਰਬਲਤਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ?

ਕੁਝ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁੱਢਲਾ ਸਿਧਾਂਤ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ— ਪਵਿੱਤਰਸ਼ਾਸਤਰ ਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰਸ਼ਾਸਤਰ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦਿਓ।

“ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਕਾਂਟਾ” ਵਾਲੇ ਆਇਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹੀ ਆਇਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਪੌਲੁਸ ਆਪ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਨਿਰਬਲਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਸਹਿਆ ਸੀ:

“ਕੀ ਉਹ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸੇਵਕ ਹਨ?

(ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਵਾਂਗ ਬੋਲਦਾ ਹਾਂ) ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਹਾਂ— ਵੱਧ ਮਿਹਨਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਕੋੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬੇਹੱਦ, ਵਾਰੰਵਾਰ ਕੈਦ ਵਿੱਚ, ਵਾਰੰਵਾਰ ਮੌਤ ਦੇ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ। ਯਹੂਦੀਆਂ ਤੋਂ ਪੰਜ ਵਾਰ ਉਨਤਾਲੀ-ਉਨਤਾਲੀ ਕੋੜੇ ਖਾਧੇ।

ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਬੇਤਾਂ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਪੱਥਰ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ, ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਜਹਾਜ਼ ਟੁੱਟੇ, ਇੱਕ ਰਾਤ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ।

ਵਾਰੰਵਾਰ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੇ ਖਤਰਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਡਾਕੂਆਂ ਦੇ ਖਤਰਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੀ ਹੀ ਕੈਮ ਤੋਂ ਖਤਰਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਪਰਾਈਆਂ ਕੈਮਾਂ ਤੋਂ ਖਤਰਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਦੇ ਖਤਰਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜੰਗਲਾਂ ਦੇ ਖਤਰਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਖਤਰਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਝੂਠੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਖਤਰਿਆਂ ਵਿੱਚ; ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਕਲੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਵਾਰੰਵਾਰ ਜਾਗਦੇ ਰਹਿਣ ਵਿੱਚ, ਭੁੱਖ ਅਤੇ ਤਿਹ ਵਿੱਚ, ਵਾਰੰਵਾਰ ਉਪਵਾਸ ਵਿੱਚ, ਠੰਢ ਅਤੇ ਨੰਗੇਪਣ ਵਿੱਚ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸਭ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਕੌਣ ਨਿਰਬਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਿਰਬਲ ਨਹੀਂ?

ਕੌਣ ਠੇਕਰ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੜਦਾ ਨਹੀਂ?

ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਘਮੰਡ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਨਿਰਬਲਤਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਘਮੰਡ ਕਰਾਂਗਾ”

(2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:23–30)।

ਧਿਆਨ ਕਰੋ—

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਨਿਰਬਲਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਬਿਮਾਰੀ ਜਾਂ ਰੋਗ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਜੇ ਲੋਕ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਕਾਂਟਾ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਸੀ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਗਲਾਤੀਆਂ 4:15 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ:

“ਤਾਂ ਉਹ ਧੰਨਤਾ ਕਿੱਥੇ ਰਹੀ ਜਿਸ ਦੀ ਤੁਸੀਂ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸੀ?”

ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਕੱਢ ਕੇ

ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦਿੰਦੇ।”

ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿਉਂਕਿ ਗਲਾਤੀਆ ਦੇ ਲੋਕ ਉਸ ਦੀ ਗੰਭੀਰ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਇੰਨਾ ਦੂਰ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ। ਗਲਾਤੀਆ ਏਸ਼ੀਆ ਮਾਈਨਰ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਂਤ ਸੀ। ਗਲਾਤੀਆ ਦੇ ਲੁਸਤਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਕਰਕੇ ਪਥਰਾਵ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਰਾ ਹੋਇਆ ਸਮਝ ਕੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਪੱਥਰਮਾਰੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਪੌਲੁਸ ਉੱਠ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ, ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਬਰਨਾਬਾਸ ਨਾਲ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਲਗਭਗ 15 ਮੀਲ ਪੈਦਲ ਤੁਰ ਕੇ ਦਰਬੇ ਸ਼ਹਿਰ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਮੁੜ ਲੁਸਤਰਾ ਅਤੇ ਦੋ ਹੋਰ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ।

(ਪ੍ਰੀਤਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 14:19–21)।

ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਣੇ-ਹੁਣੇ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਪੱਥਰਮਾਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜੀਉਂਦਾ ਬਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਉੱਤੇ ਨੀਲ, ਘਾਵ ਅਤੇ ਕਟਾਅ ਦੇ ਸਪਸ਼ਟ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮੌਜੂਦ ਸਨ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪ ਕਿਹਾ:

“ਹੁਣ ਤੋਂ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਕਲੇਸ਼ ਨਾ ਦੇਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ—ਉਹ ਘਾਵ, ਉਹ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਅਤੇ ਸਤਾਵ ਦੇ ਬਾਹਰੀ ਸਬੂਤ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਦਾ ਹਾਂ”

(ਗਲਾਤੀਆਂ 6:17)।

ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਜੋ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੋਈ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਬਿਮਾਰੀ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਹਾਲ ਹੀ ਦੀ ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਪੱਥਰਮਾਰੀ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸੀ।

ਹੁਣ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋਵੋਗੇ: “ਠੀਕ ਹੈ, ਕਾਂਟਾ ਜੋ ਵੀ ਸੀ, ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਹੀ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਨਮਰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਉਹ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।” ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਹਨ।

ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ— ਬਾਈਬਲ ਸਾਫ਼ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਾਂਟਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ।

ਦੂਜੀ ਗੱਲ— 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:7 ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਾਂਟਾ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਅਤਿਅਧਿਕ ਉੱਚਾ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਘਮੰਡ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ।

ਹੁਣ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਹੋਰ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਸਮਝੀਏ। ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਅਦਭੁੱਤ ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਮਿਲੇ ਸਨ।

(2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:1–4)।

ਸ਼ੈਤਾਨ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਰਾਹੀਂ ਮਿਲੇ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਟ ਦੂਤ—ਇੱਕ ਡਿੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਦੂਤ, ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾ—ਨੂੰ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਸਤਾਉਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ। ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਵੇਰਵੇ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਕਿਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ, ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਾ, ਫਿਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਤਾਕਤ ਭੀੜ ਨੂੰ ਭੜਕਾਉਂਦੀ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪੌਲੁਸ ਉੱਤੇ ਹਮਲਾ ਹੁੰਦਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਜਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ।

(ਪ੍ਰੇਰਿਤਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 13:45; 14:2–6; 19:21–41)।

ਸ਼ੈਤਾਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਚੁਰਾਉਣ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

(ਅਸੀਂ ਅਧਿਆਇ 3 ਵਿੱਚ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ।)

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਕਾਂਟਾ ਸ਼ੈਤਾਨ ਵੱਲੋਂ ਸੀ “ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਅਤਿਅਧਿਕ ਉੱਚਾ ਨਾ ਠਹਿਰਾਂ।”

ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ “ਉੱਚਾ ਠਹਿਰਨਾ” ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ— *ਹੂਪਰ*, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਉੱਪਰ,” ਅਤੇ *ਆਇਰੋ*, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਉਠਾਉਣਾ।”

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਤੋਂ ਮਿਲਣ ਵਾਲਾ ਗਿਆਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ—ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਵੀ—ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਅਤੇ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਉਠਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਉਠਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ, ਉਸ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ, ਸਰੀਰ ਦੇ ਕਾਂਟੇ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਚੁਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।

ਪਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਇਹ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾਕਾਮ ਰਹੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਜਿੰਨੀਆਂ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ “ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹਲਕਾ ਕਲੇਸ਼” ਕਿਹਾ। ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਦਬਾ ਨਾ ਸਕੀਆਂ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਦਿੱਖਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਅਦਿੱਖ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾਈ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

(2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 4:17–18)।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਕਰਕੇ—ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ—ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਅਨੇਕਾਂ ਪਰਖਾਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਉਠ ਗਿਆ।

ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਇਹ ਸੀ:

“ਮੇਰੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ।

ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਮੇਰੀ ਨਿਰਬਲਤਾ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ”

(2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:9)।

ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਹੈ:

“ਜੇ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਕਾਂਟਾ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਦੂਤ ਸੀ, ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ,

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹਟਾਇਆ?”

ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋਲੋਂ ਕਾਂਟਾ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋਲੋਂ ਉਹ ਗੱਲ ਮੰਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕਦੇ ਵਾਅਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਬਾਈਬਲ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਦੁਬਾਰਾ ਆਉਣ ਤੱਕ ਉਹ ਆਪਣੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਕਰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਬਚਾਅ ਕੀ ਹੈ—ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ।

“ਇਸ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਜਾਓ; ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰੋ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਭੱਜ ਜਾਵੇਗਾ”

(ਯਾਕੂਬ 4:7)।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਵੱਲੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਸ਼ੈਤਾਨ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਸਾਡੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਲਿਆਏ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਦਾ ਡਟ ਕੇ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕੀਏ।

ਕੀ ਦੁੱਖ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਿੱਧ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ?

ਮਸੀਹੀ ਦੁੱਖ ਦੀ ਧਾਰਣਾ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਗਲਤ ਸਮਝ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ, ਸਿੱਧ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨ ਲਈ ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਸਹਿਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਦੇ ਜੰਗਲ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਉਦਾਹਰਨ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਦੁੱਖ ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲੋਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਵਧੇ ਅਤੇ ਪਰਿਪੱਕ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੇ ਵਾਅਦੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਦੇਹ ਅਤੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਭਟਕਣਾ ਪਿਆ (ਗਿਣਤੀ 14:22–35)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੰਗਲ ਦਾ ਸਫਰ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਉੱਥੇ ਲੈ ਜਾਣ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਬਾਈਬਲ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਉਸ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਸਗੋਂ

ਸਾਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਦਾਹਰਨ ਦਾ ਅਨੁਸਰਣ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਈਏ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 3:17–19; 4:1–2, 11)।

ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਦੁਆਰਾ, ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਰਾਹੀਂ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਸਿੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਦੁੱਖ ਜਾਂ ਕਲੇਸ਼ ਭੇਜ ਕੇ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਦੇ ਕੇ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਕਲੀਸਿਆ ਦਾ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ (ਯੂਹੰਨਾ 14:26) ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਸਾਧਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 6:17)। “ਸਾਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪਦੇਸ਼, ਸਮਝਾਉਣ, ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਲਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ਸਿੱਧ ਬਣੇ ਅਤੇ ਹਰ ਇਕ ਭਲੇ ਕੰਮ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਵੇ” (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:16–17)। ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਸੇਵਕਾਈ ਦੇ ਵਰਦਾਨ ਦਿੱਤੇ ਹਨ—ਪ੍ਰੇਰਿਤ, ਭਵਿੱਖਵਾਣੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਪ੍ਰਚਾਰਕ, ਪਾਸਟਰ ਅਤੇ ਅਧਿਆਪਕ—“ਤਾਂ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕ ਸਿੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣ” (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4:11–12)। ਜਦੋਂ ਇਹ ਸੇਵਕਾਈ ਦੇ ਵਰਦਾਨ ਬਚਨ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਉਸੇ ਬਚਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧ ਜਾਂ ਪਰਿਪੱਕ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ। “ਹੇ ਪਤਿਓ, ਆਪਣੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖੋ, ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਵੀ ਕਲੀਸਿਆ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਲਈ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਚਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਜਲ ਦੇ ਸਨਾਨ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਕੇ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਮਈ ਕਲੀਸਿਆ ਬਣਾਏ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਦਾਗ ਹੋਵੇ, ਨਾ ਸਿੱਕੜ, ਨਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ, ਪਰ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਹੋਵੇ” (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5:25–27)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਬਚਨ ਕਰਕੇ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੈ” (ਯੂਹੰਨਾ 15:3)। ਧਿਆਨ ਕਰੋ ਕਿ ਆਯਤ 2 ਕੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ: “ਜੇ ਡਾਲ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋ ਕੇ ਫਲ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦੀ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕੱਟ ਦਿੰਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜੇ ਫਲ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਛਾਟਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਫਲ ਲਿਆਵੇ।” ਕੁਝ ਮਸੀਹੀ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਛਾਟਦਾ ਜਾਂ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਸ ਲਈ ਹੋਰ ਫਲਵੰਤ ਹੋਈਏ। ਪਰ ਯਿਸੂ ਆਯਤ 3 ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਅਨੁਯਾਈ ਉਸਦੇ ਬਚਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। “ਛਾਟਣਾ” ਅਤੇ “ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨਾ”—ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਬਦ ਯੂਨਾਨੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਹੀ ਸ਼ਬਦ ਹਨ। ਯਿਸੂ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਬਰਾਨੀਆਂ 5:8 ਦਾ ਵੀ ਕਈ ਵਾਰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਦੁੱਖ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਹੋਣਾ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਦੁੱਖ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, “ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪੁੱਤਰ ਸੀ, ਤਦ ਵੀ ਉਸਨੇ ਦੁੱਖ ਸਹਿ ਕੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਹੋਣਾ ਸਿੱਖਿਆ।” ਇਸ ਆਯਤ ਦਾ ਇਹ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਯਿਸੂ ਪਿਤਾ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਹੋਣਾ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣਾ ਪਿਆ। ਬਾਈਬਲ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਸੀ (ਯੂਹੰਨਾ 8:29)। ਫਿਰ ਇਸ ਆਯਤ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀ ਹੈ? ਇਬਰਾਨੀਆਂ 5:7

ਸਾਨੂੰ ਇਸਦਾ ਸੰਦਰਭ ਦਿੰਦਾ ਹੈ: “ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦੇਹਧਾਰੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਅੰਸੂਆਂ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਚਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਉਸਦੀ ਸੁਣੀ ਗਈ।” ਇਹ ਆਯਤ ਗਥਸਮਨੀ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਗਹਿਰੇ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ, “ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ, ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਪਿਆਲਾ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਹਟ ਜਾਵੇ; ਤੇਭੀ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਤਿਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਤੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਹੋਵੇ” (ਮੱਤੀ 26:39)।

ਬਾਈਬਲ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਵਿੱਚ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਪਰਖ ਝੱਲੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਨਿਰਪਾਪ ਰਿਹਾ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੀ ਸਲੀਬ ਦੀ ਘੜੀ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਹ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਭਿਆਨਕ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਪਰਖ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਕੇ ਉਸ ਪਰਖ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਇਸੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਬਾਈਬਲ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਜੇ ਦੁੱਖ ਝੱਲੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਉਸਨੇ ਆਗਿਆਕਾਰਤਾ ਸਿੱਖੀ। ਅਰਥਾਤ, ਯਿਸੂ ਨੇ—ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਵਜੋਂ—ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਕਿ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾ ਕੇ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਹਾਨ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਪਾ ਕੇ ਵੀ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਨਣਾ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਬਰਾਨੀਆਂ 5:8 ਦੇ ਹੋਰ ਅਨੁਵਾਦ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ: “ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪੁੱਤਰ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਸਹਿਆ, ਉਸ ਰਾਹੀਂ ਆਗਿਆਕਾਰਤਾ ਦਾ ਅਰਥ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ।” ਬੇਸਿਕ ਇੰਗਲਿਸ਼ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਜਿਸ ਪੀੜਾ ਵਿੱਚੋਂ ਉਹ ਲੰਘਿਆ, ਉਸਦੇ ਰਾਹੀਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੋਇਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।”

ਯਿਸੂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਨ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਵੱਡੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾ ਕੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਨੀ, ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਸਵਰਗੀ ਪਿਤਾ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਨਣੀ ਹੈ—ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰਨਾ ਪਏ। ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਆਪਣੇ ਸਤਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਦੁੱਖ ਸਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ, ਉਸਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਿਤਾ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। “ਇਸੇ ਲਈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੁਲਾਏ ਗਏ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹ ਨੇ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਨਮੂਨਾ ਛੱਡ ਗਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਉੱਤੇ ਚੱਲੋ। ਉਸਨੇ ਨਾ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨਾ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਛਲ ਦੀ ਗੱਲ ਨਿਕਲੀ। ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਉਸਨੂੰ ਗਾਲਾਂ ਕੱਢਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਗਾਲ ਨਹੀਂ ਕੱਢਦਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਸਹਿੰਦੇ ਸਮੇਂ ਉਹ ਧਮਕੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਧਰਮੀ ਨਿਆਂ ਕਰਦਾ ਹੈ” (1 ਪਤਰਸ 2:21–23)। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਤਾਵ ਸਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਯਿਸੂ ਵਾਂਗ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਰਹਿ ਕੇ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਸੰਭਵ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬਿਮਾਰੀ, ਪੀੜਾ, ਖਰਾਬ ਵਿਆਹਸ਼ੁਦਾ ਜੀਵਨ, ਘਾਟ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਸਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹੀ ਸਾਡੇ “ਉਠਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਲੀਬ”

ਹਨ। ਪਰ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਬਿਮਾਰੀ, ਪੀੜਾ ਅਤੇ ਪਾਪ ਨਾਲ ਖਰਾਬ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦੀ ਸਲੀਬ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਬਿਮਾਰੀ, ਪੀੜਾ ਅਤੇ ਪਾਪ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਪ ਆਪਣੀ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਝੱਲ ਲਏ, ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਨਾ ਝੱਲਣੇ ਪੈਣ।

ਬਾਈਬਲ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਲੀਬ ਚੁੱਕਣੀ ਹੈ: “ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਆਉਣਾ ਚਾਹੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰੇ ਅਤੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਆਪਣੀ ਸਲੀਬ ਚੁੱਕ ਕੇ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋ ਲਏ” (ਲੂਕਾ 9:23)। ਪਰ ਉਹ ਸਲੀਬ ਕੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ? ਯਿਸੂ ਲਈ ਉਸਦੀ ਸਲੀਬ—ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ—ਪਿਤਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਤੀ ਪੂਰਨ ਸਮਰਪਣ ਦਾ ਸਥਾਨ ਸੀ। ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਤੁਹਾਡੀ ਸਲੀਬ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਤੀ ਪੂਰਨ ਸਮਰਪਣ ਅਤੇ ਆਗਿਆਕਾਰਤਾ ਦਾ ਸਥਾਨ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹਰ ਰੋਜ਼ ਆਪਣੀ ਸਲੀਬ ਚੁੱਕੋ,” ਉਹ ਬਿਮਾਰੀ, ਪੀੜਾ ਅਤੇ ਕਲੇਸ਼ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, “ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰਾਹ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਹਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਪਿਤਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਤੀ ਪੂਰਨ ਸਮਰਪਣ ਨੂੰ ਚੁਣੋ।”

ਅਸੀਂ ਦੁੱਖ ਝੱਲਾਂਗੇ

ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਿਉਂ ਸੱਚੇ, ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਅਤੇ ਸਮਰਪਿਤ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਕਈ ਉੱਤਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ। ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਾਪ ਨਾਲ ਸ਼ਾਪਿਤ ਇਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਕਠਿਨ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਕੋਈ ਆਸਾਨ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਭਦਾ—ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁੱਖ ਭੇਜ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਹੋਣ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਗਹਿਰਾਈ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਰਸਤਾ ਕਠਿਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਣੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਰਸਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਅਚਾਨਕ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸਰਾਏਲ ਲਈ ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਵਾਅਦੇ ਕੀਤੇ ਦੇਸ਼ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦਾ ਇਕੱਲਾ ਰਸਤਾ ਸੀਨਾਈ ਪ੍ਰਾਇਦੀਪ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਸੀ—ਇੱਕ ਸੁੱਕਾ ਅਤੇ ਪਹਾੜੀ ਖੇਤਰ। ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਉਸ ਭੂਭਾਗ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ।

ਰਸਤਾ ਸਤਾਵ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵੀ ਕਠਿਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਦਰਕ, ਮੇਸ਼ਕ ਅਤੇ ਅਬੇਦਨਗੋ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੁਰਾਚਾਰੀ ਰਾਜੇ ਨੇ ਅੱਗ ਦੀ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੁੱਟਵਾਇਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅੱਗ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਝੂਠੇ ਦੇਵਤੇ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਰਸਤਾ ਇਸ ਲਈ ਵੀ ਕਠਿਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ

ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਕਈ ਅਜਿਹੇ ਸਥਾਨਾਂ ਤੇ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣਾ ਪਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਮਸੀਹ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਸਕੇ।

ਰਸਤਾ ਸਾਡੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਗਲਤ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵੀ ਕਠਿਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸਰਾਏਲ ਆਪਣੇ ਮੰਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ, ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਜੰਗਲੀ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੈਬਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣਾ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲ ਬਣਾਓ। ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਮੰਦੇ ਫੈਸਲੇ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਰਾਤੋ-ਰਾਤ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਹਾਲਾਤ ਬਦਲਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਲੱਗੇਗਾ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਇਹ ਯਤਨ ਕਾਬਿਲ-ਏ-ਕਦਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜੰਗਲੀ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ: ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਗਲਤ ਫੈਸਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਏ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਭਲਾਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ। ਉਸਨੇ ਪਿਤਾ ਵਾਂਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ। “ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ...ਤੂੰ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਯਹੋਵਾਹ ਤੇਰਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੈਨੂੰ ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁੱਕ ਕੇ ਫਿਰਦਾ ਰਿਹਾ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਸਾਰੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਜਦ ਤੱਕ ਤੂੰ ਇਸ ਥਾਂ ਤੱਕ ਨਾ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਯਹੋਵਾਹ ਤੇਰਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਤੈਨੂੰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ; ਇਸ ਵੱਡੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਤੇਰੀ ਯਾਤਰਾ ਉੱਤੇ ਉਹ ਨਿਗਾਹ ਰੱਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਯਹੋਵਾਹ ਤੇਰਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਘਾਟ ਨਹੀਂ ਹੋਈ”

(ਵਿਵਸਥਾ ਵਰਣਨ 1:31; 2:7)।

ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਮਸੀਹ ਲਈ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦੇ ਹਾਂ—ਨਵਾਂ ਨਿਯਮ ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦੁੱਖ ਉਹ ਸਤਾਵ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਤਿਆਗ ਹਨ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਜੀਵਨ ਜੀਣ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ—ਜਿਵੇਂ ਬੀਮਾਰੀ, ਕਠਿਨ ਸੰਬੰਧ, ਪੀੜਾ, ਹਾਨੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ—ਪਾਪ ਨਾਲ ਭਰੀ ਇਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਅਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਪਾਪ ਨਾਲ ਸ਼ਾਪਿਤ ਧਰਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ, ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਦੁੱਖ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮਸੀਹ ਲਈ ਜੀਵਨ ਜੀਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦੁੱਖ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਬਾਈਬਲ ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤਾਕਤ, ਬਲ ਅਤੇ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ। ਪ੍ਰੇਰੀਤ ਪੌਲੁਸ ਨੇ—ਹਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ—ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਇਸ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਰੋਮ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ: “ਕੌਣ ਸਾਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰੇਗਾ? ਕੀ ਕਲੇਸ਼, ਜਾਂ ਸੰਕਟ, ਜਾਂ ਸਤਾਵ, ਜਾਂ ਅਕਾਲ, ਜਾਂ ਨੰਗਾਈ, ਜਾਂ ਖਤਰਾ, ਜਾਂ ਤਲਵਾਰ? ਜਿਵੇਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਤੇਰੇ

ਲਈ ਅਸੀਂ ਦਿਨ ਭਰ ਮਾਰੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ; ਅਸੀਂ ਵਧ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਭੇੜਾਂ ਵਾਂਗ ਗਿਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ” (ਰੋਮੀਆਂ 8:35–37)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਿਆ,

“ਪਰ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਸਿੱਖਿਆ, ਚਾਲ-ਚਲਣ, ਉਦੇਸ਼, ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਧੀਰਜ, ਪ੍ਰੇਮ, ਸਹਿਨਸ਼ੀਲਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਤਾਵ ਅਤੇ ਕਲੇਸ਼ ਭਲੀ-ਭਾਂਤੀ ਜਾਣੇ ਹਨ ਜੋ ਅੰਤਾਕੀਆ, ਇਕੁਨਿਯੁਮ ਅਤੇ ਲੁਸਤਰਾ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਸਹਿਣੇ ਪਏ; ਮੈਂ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਸਤਾਵ ਸਹੇ; ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਛੁਡਾ ਲਿਆ” (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:10–11)।

ਹਾਂ, ਪਰ ਤਾਡਨਾ, ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਜਾਂ ਸੁਧਾਰ ਬਾਰੇ ਕੀ?

“ਠੀਕ ਹੈ, ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਸਿੱਧ ਕਰਨ ਲਈ ਨਾ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਮੇਢਿਆਂ ‘ਤੇ ਸਲੀਬ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਦਾ ਕੀ? ਕੀ ਉਹ ਕਦੇ ਸਾਡੇ ਗਲਤ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਾਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਨਹੀਂ ਭੇਜਦਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਉਹੀ ਗਲਤੀਆਂ ਨਾ ਕਰੀਏ?” ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਦੇਈਏ?

ਹਾਂ, ਬਾਈਬਲ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ “ਤਾਡਨਾ”— ਇੱਕ ਐਸਾ ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਧਾਰਣਾ ਜਿਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਗਲਤ ਸਮਝ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਤਾਡਨਾ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਹਾਦਸੇ, ਕੈਂਸਰ ਵਰਗੀਆਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਦੁਖਦਾਈ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਭੇਜਦਾ ਹੈ। ਲੋਕ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਅਤੇ ਮੰਨਦੇ ਹਨ: “ਮੇਰਾ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਹੋ ਗਿਆ, ਜ਼ਰੂਰ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਨੂੰ ਤਾਡਨਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ,” ਜਾਂ “ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਕੈਂਸਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਪ੍ਰਭੂ ਉਸਨੂੰ ਤਾਡਨਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ।” ਪਰ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਤਾਡਨਾ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ “ਤਾਡਨਾ” ਲਈ ਜੋ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ *ਪਾਇਦੇਇਆ*। ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਪਦਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ-ਜਿੱਥੇ ਮੂਲ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ *ਪਾਇਦੇਇਆ* ਸ਼ਬਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਇਸਦਾ ਅਸਲੀ ਅਰਥ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਰਿਤਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 7:22 ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ “ਮੂਸਾ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੀ ਸਾਰੀ ਵਿਦਿਆ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਗਿਆ।” ਇਫ਼ੀਸੀਆਂ 6:4 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ “ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਵਿੱਚ” ਪਾਲਣ। 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:16 ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਉਪਦੇਸ਼, ਸਮਝਾਉਣ, ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਲਈ ਲਾਭਕਾਰੀ ਹੈ। ਤੀਤੁਸ 2:12 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹਿ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਧਰਮ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰੀ ਇੱਛਾਵਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਕੇ ਸੰਯਮ, ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਭਰਿਆ ਜੀਵਨ ਜੀਵੀਆਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤਾਡਨਾ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ—ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣਾ, ਸਿਖਾਉਣਾ, ਪਾਲਣਾ ਅਤੇ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ—ਨਾ ਕਿ ਹਾਦਸੇ, ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਤ੍ਰਾਸਦੀਆਂ ਭੇਜਣਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਠਿਨ

ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਭੇਜ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ; ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਰਾਹੀਂ ਸਾਨੂੰ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਅਤੇ ਤਾਡਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਯਿਸੂ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹੀ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦਾ ਜੀਵੰਤ ਅਤੇ ਕਾਰਗਰ ਰੂਪ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਉਸਦਾ ਜੀਵਨ ਵੇਖ ਕੇ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਵੇਂ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਯਿਸੂ ਦੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਵੀ ਉਦਾਹਰਨ ਐਸੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਿਮਾਰ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਫ਼ਤਾਂ ਆਉਣ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹੋਣ। ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਨਾਲ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਰਾਹੀਂ ਦੱਸ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਰਾਹੀਂ ਤਾਡਨਾ ਦਿੱਤੀ, ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰਿਆ। ਜੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਕੀਤਾ—ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਕੰਮ ਸਾਡੇ ਸਵਰਗੀ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ—ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨਾਲ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਿਤਾ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਅਤੇ ਤਾਡਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਖੁਦ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਦਾ ਹੈ।

ਯਿਸੂ ਦੇ ਇਸ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਸੱਠ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਚੇਲੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ—ਜੋ ਪਾਤਮਸ ਦੇ ਟਾਪੂ ‘ਤੇ ਜ਼ਿਲਾਵਤਨ ਸੀ—ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਜੋ ਕੁਝ ਕਿਹਾ, ਉਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਬਣਿਆ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਏਸ਼ੀਆ ਮਾਈਨਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸੱਤ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੁਕਮਾਂ—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ “ਪੱਤਰ” ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ—ਇਸ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਵੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰ ਵੀ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਆਪਣੇ ਬਚਨਾਂ ਰਾਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਸੱਤੋਂ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਆਪਣੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਨਿਸ਼ਕਰਸ਼ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ: “ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਡਾਂਟਦਾ ਅਤੇ ਤਾਡਨਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ; ਇਸ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਹੋ ਅਤੇ ਮਨ ਫੇਰੋ”

(ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਵਾਕ 3:19)।

ਡਾਂਟਣਾ ਅਤੇ ਤਾਡਨਾ ਦੇਣਾ—ਦੋਵੇਂ ਮੌਖਿਕ ਹਦਾਇਤਾਂ ਹਨ। ਡਾਂਟਣ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ, ਤਾਡਨਾ ਦੇਣਾ ਜਾਂ ਅਸਵੀਕਾਰਤਾ ਦਿਖਾਉਣਾ; ਅਤੇ ਤਾਡਨਾ ਦੇਣ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇਣਾ, ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣਾ ਜਾਂ ਹਦਾਇਤ ਰਾਹੀਂ ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਕਰਨਾ। ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਕਿਹਾ, ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਚਨਾਂ ਰਾਹੀਂ ਡਾਂਟ ਅਤੇ ਤਾਡਨਾ ਦੇ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ। ਪਿਤਾ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਰਾਹੀਂ ਡਾਂਟਦਾ ਅਤੇ ਤਾਡਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦਾਉਦ ਨੇ ਭਜਨ 39:11 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, “ਜਦ ਤੂੰ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਅਧਰਮ ਕਰਕੇ ਡਾਂਟ

ਕੇ ਸੁਧਾਰਦਾ ਹੈ।” ਭਜਨ 94:12 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੂੰ, ਹੇ ਯਹੋਵਾਹ, ਤਾਡਨਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਵਿਵਸਥਾ ਤੋਂ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ।”

ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਡਾਂਟਦਾ ਅਤੇ ਤਾਡਨਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ,” ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਡਾਂਟ ਅਤੇ ਤਾਡਨਾ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਰੱਖਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਸਿੱਕੇ ਦੇ ਦੋ ਪਾਸੇ ਹਨ। ਡਾਂਟ ਅਤੇ ਤਾਡਨਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਵਿਹਾਰਾਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸੁਧਾਰੇ ਜਾ ਸਕਣ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਤਾਡਨਾ ਦਾ ਮਾੜੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ। ਤਾਡਨਾ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦਾਂ ਰਾਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਸਿੱਖਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸੋਚੋ। ਜੇ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਗਲਤ ਵਰਤਾਅ ਕਰੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਥੱਪੜ ਮਾਰ ਦਿਓ, ਪਰ ਇਹ ਨਾ ਦੱਸੋ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਿਆ, ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ ਕੁਝ ਸਿੱਖੇਗਾ? ਕੀ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ? ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਉੱਤੇ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇਹੇ ਮਾਪਿਆਂ ਵਾਂਗ ਵਰਤਾਅ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮੁਸੀਬਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਡਨਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਇਹ ਵੀ ਸਪਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਕੀ ਬਦਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਇਹ ਨਿਸਚਿਤ ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਸੇ ਅਜੇਹੇ ਸਰਬਭੋਮ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ—ਜੇ ਕੇਵਲ ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਪਤਾ ਹੈ—ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਚੰਗੇ ਸੰਸਾਰੀ ਮਾਪੇ ਜਦ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਡਨਾ ਜਾਂ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰੀ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਠੀਕ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਸਾਡਾ ਪਿਤਾ, ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਵਰਤਾਅ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਕੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਨੂੰ ਦੰਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ?

ਕੁਝ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, “ਹਾਂ, ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਦੰਡ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਅਵਿਗਿਆਕਾਰੀ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਾਰਦਾ ਹੈ।” ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 12:5–7 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ: “ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹੋ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਾਂਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ—ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਤਾਡਨਾ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਨਾ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਤੈਨੂੰ ਡਾਂਟੇ ਤਾਂ ਹੌਸਲਾ ਨਾ ਛੱਡ; ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਤਾਡਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਉਹ ਕਬੂਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਕੇੜੇ ਵੀ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਤਾਡਨਾ ਸਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਾਂਗ ਸਮਝਦਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਿਹੜਾ ਪੁੱਤਰ

ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਤਾੜਨਾ ਪਿਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ?” ਪਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪਿੱਛੋਂ ਥੱਪੜ ਮਾਰਨਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੈਸਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਉਸਦਾ ਘਰ ਸੜ ਜਾਣਾ—ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਝਦਾਰ ਸੰਸਾਰੀ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸਬਕ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ “ਕੈਸਰ” ਜਾਂ “ਕਾਰ ਹਾਦਸੇ” ਨਾਲ ਦੰਡ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਕਿ ਸਾਡਾ ਸਵਰਗੀ ਪਿਤਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸੰਸਾਰੀ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਤਮ ਹੈ।

ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਹਰ ਆਇਤ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਤਾੜਨਾ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਇਸ ਆਇਤ ਨੂੰ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤਰੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ—ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਪੱਤਰ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਤਾਵੇਂ ਸਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਦਬਾਅ ਹੇਠ ਥੱਕ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਯਹੂਦੀ ਧਰਮ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਮੁੜ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਲੀਦਾਨ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਲੋਕ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਪੱਤਰ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਲੇਖਕ ਕਈ ਵਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਸੁਣੋ। ਪਿੱਛੇ ਨਾ ਹਟੋ।” ਪੱਤਰ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਲੇਖਕ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, “ਹੇ ਭਰਾਵੇ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਇਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਸਹ ਲਵੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਥੋੜੇ ਹੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ” (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 13:22)। “ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ” ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣਾ, ਦੇਸ਼ ਦਿਖਾਉਣਾ ਜਾਂ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨਾ—ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਕੰਮ ਸ਼ਬਦਾਂ ਰਾਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਹਾਦਸਿਆਂ ਅਤੇ ਤ੍ਰਾਸਦੀਆਂ ਰਾਹੀਂ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਲੇਖਕ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ, ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ—ਅਰਥਾਤ ਤਾੜਨਾ—ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ।

ਹੁਣ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 12:5–7 ਦੇ ਕੁਝ ਮੁੱਖ ਬਿੰਦੂਆਂ ‘ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ। ਆਇਤ 5 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਠਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਤਾੜਨਾ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਨਾ ਜਾਣਨ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, “ਤਾੜਨਾ” ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸ਼ਬਦ *ਪਾਇਦੇਇਆ* ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ ‘ਤੇ “ਸਿੱਖਿਆ” ਜਾਂ “ਪ੍ਰਸ਼ਿਕਸ਼ਣ” ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਪੂਰਾ ਆਇਤ ਪੜ੍ਹੀਏ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹੀ ਆਇਤ ਤਾੜਨਾ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ: “ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਤਾੜਨਾ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਨਾ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਤੈਨੂੰ ਡਾਂਟੇ ਤਾਂ ਹੌਸਲਾ ਨਾ ਛੱਡ।” ਡਾਂਟਣਾ ਸ਼ਬਦਾਂ ਰਾਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੂਲ ਯੂਨਾਨੀ ਵਿੱਚ “ਤੁੱਛ ਜਾਣਨਾ” ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਹਲਕੇ ਵਿੱਚ ਲੈਣਾ”—ਅਰਥਾਤ, “ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਹਲਕੇ ਵਿੱਚ ਨਾ ਲੈ।” ਤੁਸੀਂ ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਹਲਕੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਅਣਡਿੱਠਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਪਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਕਾਰ ਹਾਦਸੇ ਜਾਂ ਕੈਸਰ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ “ਅਣਡਿੱਠਾ” ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਆਇਤ 6 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੀ ਤਾੜਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋੜੇ ਵੀ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। “ਕੋੜੇ ਲਗਾਉਣਾ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਮਾਰਨਾ” ਜਾਂ “ਕੋੜੇ ਨਾਲ ਪੀਟਣਾ,” ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਵਰਤੋਂ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਤੇ ਰੂਪਕ—ਦੋਹਾਂ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਰੂਪਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਰਾਹੀਂ “ਕੋੜੇ ਲਗਾਉਂਦਾ,” “ਮਾਰਦਾ,” ਜਾਂ “ਝੰਡੋੜਦਾ” ਹੈ। ਯਿਰਮਿਯਾਹ 23:29

ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, “ਯਹੋਵਾਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਮੇਰਾ ਬਚਨ ਅੱਗ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਅਤੇ ਕੀ ਉਹ ਹਥੌੜੇ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਚਟਾਨ ਨੂੰ ਚੂਰ-ਚੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ?” ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਦੇ-ਨਾ-ਕਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਨਾਲ “ਚੋਟ” ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਆਇਤ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ ਜਿਸਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ? ਉਸ ਵੇਲੇ ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਅਜਿਹੇ ਲੱਗ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡੀ ਸਾਹ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇ। ਇਹੀ ਹੈ—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਰਾਹੀਂ ਤਾੜਨਾ ਜਾਂ “ਕੋੜੇ ਲੱਗਣਾ।”

ਆਇਤ 7 ਵਿੱਚ ਲੇਖਕ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਤਾੜਨਾ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। “ਸਹਿਣਾ” ਦਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ ਹੈ “ਹੇਠਾਂ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣਾ” ਜਾਂ “ਡਟੇ ਰਹਿਣਾ।” ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਇਹ ਪੱਤਰ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਿਸ ਸਤਾਵ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਸਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਬਣੇ ਰਹਿਣ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਕੋਲ ਇਹ ਵਿਕਲਪ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਤਾੜਨਾ ਉਸਦੇ ਬਚਨ ਰਾਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਜਾਂ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਕਾਰ ਹਾਦਸੇ ਜਾਂ ਕੈਂਸਰ ਨੂੰ “ਅਸਵੀਕਾਰ” ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਇਬਰਾਨੀਆਂ 12:8–9 ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ “ਤਾੜਨਾ” ਦੀ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ: “ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਸੁਧਾਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਜੋ ਸਭ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਪੁੱਤਰ ਹੋਣਾ ਹੀ ਸੰਦੇਹਯੋਗ ਠਹਿਰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਸੰਸਾਰੀ ਪਿਤਾ ਸਾਨੂੰ ਸੁਧਾਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਤਾਂ ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਕੇ ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ?” ਇਹ ਅੰਸ਼ ਤਾੜਨਾ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰ ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ—ਉਹ ਸੁਧਾਰ ਜੋ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਇਤ 9 ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟ ਸੀਮਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਦੀ ਤੁਲਨਾ ਮਨੁੱਖੀ ਪਿਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਹੜਾ ਸੰਸਾਰੀ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਬੀਮਾਰੀ ਜਾਂ ਤ੍ਰਾਸਦੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਕਰੇਗਾ? ਕਿਹੜਾ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇਗਾ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਾ ਦੱਸੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕਿਉਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਜੇ ਸੰਸਾਰੀ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਸਹੀ ਵਰਤਾਅ ਕਰਨਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਸਵਰਗੀ ਪਿਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਅਤੇ ਤ੍ਰਾਸਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦੇ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਅਵਿਗਿਆ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਕਿ ਪਾਪ ਅਤੇ ਅਵਿਗਿਆ ਦੇ ਕੋਈ ਸਰੀਰਕ ਨਤੀਜੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਰੋਮੀਆਂ 6:23 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਪ ਦੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਮੌਤ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਪਾਪ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੌਤ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਅਸੀਂ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬੀਜ ਬੀਜਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਕਟਾਂਗੇ (ਗਲਾਤੀਆਂ 6:8)। ਜੇ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਤਾੜਨਾ—ਅਰਥਾਤ ਉਸਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰ—ਦਾ ਉੱਤਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਆਪਣੇ ਵਰਤਾਅ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਚਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਵਿਗਿਆ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਭੁਗਤਣੇ ਪੈਣਗੇ।

ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਨ ਸਾਨੂੰ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:30–32 ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਬੀਮਾਰੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਤਾੜਨਾ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: “ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਿਰਬਲ ਅਤੇ ਰੋਗੀ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੋ ਵੀ ਗਏ ਹਨ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਂਚਦੇ, ਤਾਂ ਦੰਡ ਨਾ ਪਾਂਦੇ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਨੂੰ ਦੰਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਤਾੜਨਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇਸ਼ੀ ਨਾ ਠਹਿਰਾਈਏ।” ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਪੂਰੇ ਅੰਸ਼ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰੀਏ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਲਈ ਡਾਂਟ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜਨ ਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਕੁਰਿੰਥੀ ਲੋਕ ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜਨ ਦੇ ਅਸਲ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਰਹੇ ਸਨ। ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ “ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਤਦ ਤੱਕ ਪ੍ਰਗਟ ਅਤੇ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਰਹੇ ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ ਫਿਰ ਨਾ ਆਵੇ” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:26)। ਪਰ ਕੁਰਿੰਥੀ ਇਸ ਪਵਿੱਤਰ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਝਗੜਾ, ਮਦਿਰਾਪਾਨ ਅਤੇ ਪੇਟੂਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਸ ਅਵਮਾਨਨਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜਨ ਦੀ ਰੀਤ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਟਕਾਰਿਆ। ਆਇਤ 27 ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ: “ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਕੋਈ ਇਸ ਰੋਟੀ ਨੂੰ ਅਣਉਚਿਤ ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਖਾਏ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਇਸ ਕਟੌਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਪੀਏ, ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਦੇਹ ਅਤੇ ਲਹੂ ਦਾ ਅਪਰਾਧੀ ਠਹਿਰੇਗਾ।” ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ “ਅਣਉਚਿਤ ਰੀਤੀ ਨਾਲ” ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਅਸ਼ਰਫ਼ਾਪੂਰਵਕ।” ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਹ ਅਸ਼ਰਫ਼ਾ ਅਤੇ ਸਲੀਬ ‘ਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਬਲੀਦਾਨ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਨਾ ਪਛਾਣਨਾ—ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਬੀਮਾਰੀ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਆਇਆ:

“ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਖਾਂਦਾ ਅਤੇ ਪੀਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਦੇਹ ਨੂੰ ਨਾ ਪਛਾਣ ਕੇ ਖਾਂਦਾ-ਪੀਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਦੰਡ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:29)।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾੜਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੀਮਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਨਹੀਂ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੀਮਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਯਿਸੂ ਆਪ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਸ਼ਰਫ਼ਾ ਰਾਹੀਂ ਚੰਗਿਆਈ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਰੋਤ—ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਲੀਬ—ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਜਾਣਿਆ। ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਬਲੀਦਾਨ ਦੇ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਨਾ ਪਛਾਣਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਮੰਨਿਆ ਦੁਸ਼ਪਰਿਨਾਮ ਭੁਗਤੇ। ਇਹ ਬੀਮਾਰੀ ਅਤੇ ਮੌਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੋਕੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕੁਰਿੰਥੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਬੀਮਾਰੀ ਅਤੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ: “ਜੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਂਚਦੇ, ਤਾਂ ਦੰਡ ਨਾ ਪਾਂਦੇ” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:31)।

ਮਨੁੱਖ ਕੋਲ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਰ ਚੋਣ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਜੁੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਚੋਣ ਤੋਂ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਨਤੀਜੇ ਉਤਪੰਨ ਹੋਏ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹਸਤਖੇਪ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਦਾ ਫਲ ਕੱਟਣ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇਸ਼ੀ ਨਾ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮੌਤ—ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਧਾਰ ਦਾ ਇਕੱਲਾ ਸਰੋਤ ਸੀ—ਉਸਨੂੰ ਤੁੱਛ ਠਹਿਰਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦਿੱਤੇ, ਇਸ ਆਸ ਵਿੱਚ ਕਿ ਉਹ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਵੱਲ ਮੁੜਣ। ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਉਸ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਸੇ ਐਸੇ ਸਰਬਵਿਆਪੀ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ—ਜੋ ਕੇਵਲ ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਪਤਾ ਹੋਵੇ—ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬੀਮਾਰੀ ਅਤੇ ਬੁਰੀ ਹਾਲਤਾਂ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਕੇ ਸਾਨੂੰ ਤਾੜਨਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਅਤੇ ਤਾੜਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣ ਲਓਗੇ ਕਿ ਸਮੱਸਿਆ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਹੈ—ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਉਸਦੇ ਬਚਨ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਸਹੀ ਸਮਝ ਹੋਵੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤਾੜਨਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਇਸ ਪੱਕੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਕਰ ਸਕੀਏ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚੰਗਾ ਹੈ...ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਮਤਲਬ ਚੰਗਾ ਹੈ।

“ਹਾਂ, ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ?”

ਲੋਕ ਕਈ ਵਾਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਪਰਖਾਂ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਲਈ ਭੇਜੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪਰਖਿਆ ਜਾਵੇ, ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਧੀਰਜ ਸਿੱਖਣ। ਪਰ ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਰਖਾਂ ਅਤੇ ਕਲੇਸ਼ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਧਿਆਇ 3 ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਗੱਲਬਾਤ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣ ਦਿਓ। ਪਰਖਾਂ ਅਤੇ ਕਲੇਸ਼ ਇਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ ਜੋ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਗਹਿਰਾਈ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਰੋਤ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹੈ—ਜੋ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਬਾਗੀ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਪਰਖਾਂ, ਕਲੇਸ਼ਾਂ, ਦੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਸਤਾਵਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਚੁਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਸਪਸ਼ਟ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਧਿਆਇ 3 ਨੂੰ ਮੁੜ ਪੜ੍ਹਨਾ ਲਾਭਕਾਰੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਾਂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਪਰਖਦਾ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਤਾਕਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਧੀਰਜ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਸਭ ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਵੱਸਦੇ ਆਪਣੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਕੀ ਪਰਖਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਮਰਥ ਮਿਲਦੀ ਹੈ?

ਕੁਝ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੀਵਨ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਸਾਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਸਮਰਥ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਭੇਜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੱਤੀ 7:24–27 ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਦੋ ਘਰਾਂ ਦਾ ਉਦਾਹਰਨ ਦਿੱਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਅੰਧੀ ਨੇ ਘੇਰ ਲਿਆ। ਇੱਕ ਘਰ ਉਸ ਅੰਧੀ ਵਿੱਚ ਨਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਘਰ ਕਾਇਮ ਰਿਹਾ। ਇੱਕੋ ਅੰਧੀ ਦੋਹਾਂ ਘਰਾਂ ਉੱਤੇ ਆਈ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਅਸਰ ਦੋਹਾਂ ਉੱਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਜੇ ਅੰਧੀਆਂ ਸਾਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਇੱਕ ਘਰ ਕਿਉਂ ਡਿੱਗ ਗਿਆ? ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਲਈ ਭਲਾਈ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦੀਆਂ। ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਬਹੁਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ—ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ—ਨਾਸ ਕਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਯਿਸੂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੇ ਘਰ ਆਂਧੀ ਵਿੱਚ ਕਾਇਮ ਰਿਹਾ ਉਹ ਚੱਟਾਨ ਉੱਤੇ ਬਣਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਡਿੱਗ ਗਿਆ ਉਹ ਰੇਤ ਉੱਤੇ ਬਣਿਆ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਰੇਤ ਉੱਤੇ ਬਣੇ ਘਰ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਸੁਣਦਾ ਤਾਂ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਉੱਤੇ ਅਮਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਐਸਾ ਮਨੁੱਖ ਜੀਵਨ ਦੇ ਤੂਫਾਨਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਸੁਣਦਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਘਰ ਵਾਂਗ ਹੈ ਜੋ ਚੱਟਾਨ ਉੱਤੇ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਆਂਧੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰਥ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਤੂਫਾਨ—ਅਰਥਾਤ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹਾਲਾਤ—ਨਹੀਂ ਭੇਜਦਾ। ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਅਤੇ ਕਲੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਦੀ ਸਮਰਥਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਨੀਤਿਵਚਨ 24:3 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਘਰ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਮਝ ਨਾਲ ਉਹ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।” ਜੀਵਨ ਦੇ ਤੂਫਾਨਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਸਮਝ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਤੋਂ ਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਕਠਿਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰਥਾ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। “ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ, ਹੇ ਜਵਾਨੇ, ਇਸ ਲਈ ਲਿਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਲਵਾਨ ਹੋ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੱਸਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੁਸ਼ਟ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਹਾਸਲ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹੋ” (1 ਯੂਹੰਨਾ 2:14)।

ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ ਪੌਲੁਸ ਥਿਸਲੁਨੀਕੀ ਸ਼ਹਿਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਹੋਏ। ਪਰ ਕੁਝ ਹੀ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ ਉੱਥੇ ਭਿਆਨਕ ਸਤਾਵ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਛੱਡਣਾ ਪਿਆ। ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਹਿਕਰਮੀ ਤੀਮੁਥਿਉਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸ਼ਹਿਰ ਭੇਜਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਨਵੇਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਲੈ ਸਕੇ। “ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਤੀਮੁਥਿਉਸ ਨੂੰ, ਜੋ ਸਾਡਾ ਭਰਾ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸੇਵਕ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇਸ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਅਡੋਲ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਹੌਸਲਾ ਦੇਵੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਲੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਕਰਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਡਰਾਮਗਾ ਨਾ ਜਾਵੇ” (1 ਥਿਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 3:2–3)।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਤੀਮੁਥਿਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਕਿ ਉਹ ਥਿਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਸਾਂਝਾ ਕਰੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਅਤੇ ਪਰਖਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇਕੱਲੀ ਚੀਜ਼ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਹੀ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਥਿਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਉੱਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸਤਾਵ, ਜੋ ਉਹ ਠੀਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਨਾ ਦਿੰਦੇ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, “ਹਿੰਮਤ ਰੱਖੋ, ਇਹ ਪਰਖਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਬਣਾ ਦੇਣਗੀਆਂ।” ਪੌਲੁਸ ਭਲੀ-ਭਾਂਤੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਲੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਚੁਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਕਾਰਣ ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਇਸ ਕਾਰਣ, ਜਦ ਮੈਂ ਹੋਰ ਸਹਿ ਨਾ ਸਕਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਹਾਲ ਜਾਣਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ,

ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਕਿਤੇ ਪਰਖਣ ਵਾਲੇ (ਸ਼ੈਤਾਨ) ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਭਟਕਾ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਮਿਹਨਤ ਵਿਅਰਥ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ” (1 ਥਿਮੋਥੀ 3:5)।

ਪੌਲੁਸ ਇਹ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸਮਰਥ ਬਾਹਰੀ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ, ਪਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਕੰਮ ਤੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ—ਉਸ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬਚਨ ਰਾਹੀਂ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੌਕੇ ਤੇ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਫ਼ਿਸੁਸ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਲਈ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ “ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਧਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਅੰਦਰਲੇ ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਮਰਥ ਨਾਲ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰੇ” (ਇਫ਼ਿਸੀਆਂ 3:16)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਲਈ ਵੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ, “ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾਮਈ ਸਮਰਥ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਸਹਿਨਸ਼ੀਲਤਾ ਲਈ ਸਮਰਥ ਪਾਵੇ” (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 1:11)। ਜੇ ਪਰਖਾਂ ਹੀ ਸਮਰਥ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਤਾਂ ਪੌਲੁਸ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਨ ਲਈ ਕਲੇਸ਼ ਭੇਜੇ। ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ; ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਵੱਸਦੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥ ਦੇਵੇ।

ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪਰਖਾਂ ਨਹੀਂ ਭੇਜਦਾ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਬਚਨ, ਉਸ ਦੇ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸਮਰਥ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਅੰਦਰੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਈਏ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਤੋਂ ਜਿੱਤ ਕੇ ਨਿਕਲ ਸਕੀਏ।

ਸਾਡੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਪਰਖ

ਕੁਝ ਲੋਕ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹਨ, “ਫਿਰ ਸਾਡੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਪਰਖ ਦਾ ਕੀ? ਜੇ ਪਰਖਾਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਡੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸੇ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਰਖਦਾ ਹੈ?” ਇਹ ਗੱਲ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਪਰਖ ਉਸ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ। ਯਿਸੂ—ਜੋ ਆਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ—ਸਾਨੂੰ ਇਹੀ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਯਿਸੂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਪਰਖ ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਲਈ।

ਯੂਹੰਨਾ 6:5–14 ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਯਿਸੂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਖਾਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਭੀੜ ਨੂੰ ਰੋਟੀਆਂ ਅਤੇ ਮੱਛੀਆਂ ਵਧਾ ਕੇ ਖਿਲਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲੇ ਫਿਲਿੱਪਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, “ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਖਾਣ ਲਈ ਰੋਟੀ ਕਿੱਥੋਂ ਖਰੀਦੀਏ?”—ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਕੇਵਲ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ (ਆਇਤ 5–6)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਫਿਲਿੱਪਸ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ

ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਪੂਰੀ ਕਰੇਗਾ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਫਿਲਿੱਪਸ ਦੀ ਪਰਖ ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਲਈ।

ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇਸ ਪੜਾਅ ਤੱਕ ਯਿਸੂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿਖਾ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ—ਇੱਕ ਐਸੇ ਸਵਰਗੀ ਪਿਤਾ ਬਾਰੇ ਜੋ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦੀ ਭੌਤਿਕ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਧਰਮਿਕਤਾ ਨੂੰ ਖੋਜਦੇ ਹਨ (ਮੱਤੀ 6:25–33)। ਯਿਸੂ ਦੀ ਪਰਖ ਹਾਲਾਤ ਆਪ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਸੀ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖੀਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਨਾਲ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਗਿਆ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਗੇ। ਅੱਜ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪਰਖ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹੀ ਹੈ: ਕੀ ਅਸੀਂ ਜੋ ਵੇਖਦੇ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਸ ਦੇ ਬਚਨ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਾਂਗੇ?

ਆਓ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪਰਖ ਦੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਉਦਾਹਰਨ ਵੇਖੀਏ। ਬਾਈਬਲ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਬਰਾਹੀਮ ਦੀ ਪਰਖ ਲਈ। “ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਬਰਾਹੀਮ ਨੂੰ ਪਰਖਿਆ” (ਉਤਪੱਤੀ 22:1)। ਅੱਗੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਬਰਾਹੀਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਇਸਹਾਕ ਨੂੰ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਾਏ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਬਰਾਹੀਮ ਤੋਂ ਇਸਹਾਕ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਮੰਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਵੇਖੇ ਕਿ ਇਬਰਾਹੀਮ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਕਰੇਗਾ—ਜਿਵੇਂ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪਰਖ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਿਆਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖੋ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਵੇਖੇ। ਪਰ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤ ਸਾਫ਼ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਬਰਾਹੀਮ ਦੀ ਪਰਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਸੀ—“ਕੀ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਆਗਿਆ ਮੰਨੇਗਾ?” “ਕੀ ਤੂੰ ਉਹੀ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ?”

ਤੁਸੀਂ ਸੋਚ ਸਕਦੇ ਹੋ, “ਜਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਬਰਾਹੀਮ ਕੀ ਕਰੇਗਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਖਣ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਸੀ?” ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਇਬਰਾਹੀਮ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੁਭਾਉ ਬਾਰੇ ਜੋ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ—ਕਿ ਉਹ ਚੰਗਾ ਹੈ... ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਮਤਲਬ ਚੰਗਾ ਹੈ—ਉਸ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਅਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਲਾਭ ਇਬਰਾਹੀਮ ਨੂੰ ਹੀ ਹੋਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਨ ਕੇ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ। ਇਬਰਾਹੀਮ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਇਸਹਾਕ ਉਹੀ ਪੁੱਤਰ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਗਿਆ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਕਿ “ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਕਿ ਜੇ ਇਸਹਾਕ ਮਰ ਵੀ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਨੂੰ ਫਿਰ ਜਿੰਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ” (ਇਬਰਾਹੀਮੀਆਂ 11:19)।

ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਛਾਂ ਹਨ। ਇਬਰਾਹੀਮ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਇਕਲੋਤੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਬਲੀ ਵੀ ਐਸੀ ਹੀ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਸੀ। ਇਬਰਾਹੀਮ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ

ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ—ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਬਲੀ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਇਆ। “ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮਰੇ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਿੰਦਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਮਰਥ ਹੈ; ਅਤੇ ਉਸੇ ਤੋਂ ਉਸ ਨੇ ਇਸਹਾਕ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ” (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 11:19)। ਇਸਹਾਕ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਬਲੀ ਕਲਵਰੀ ਉੱਤੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਬਲੀ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਸੀ। ਜਦ ਇਬਰਾਹੀਮ ਨੇ ਇਸਹਾਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਬਲੀ ਲਈ ਮੇਮਣਾ ਕਿੱਥੋਂ ਆਵੇਗਾ। ਇਬਰਾਹੀਮ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੋਮਬਲੀ ਲਈ ਆਪ ਹੀ ਮੇਮਣਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰੇਗਾ” (ਉਤਪੱਤੀ 22:8)। ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਦਿਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਇਬਰਾਹੀਮ ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਲਈ ਇੱਕ ਮੇਢਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇਬਰਾਹੀਮ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਇਕਲੋਤੇ ਪੁੱਤਰ—ਯਿਸੂ—ਬਾਰੇ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਿਤਾ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਲਈ ਬਲੀਦਾਨੀ ਮੇਮਣੇ ਵਜੋਂ ਦੇਵੇਗਾ।

ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪਰਖਿਆ। “ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਭੇਜਿਆ, ਅਰਥਾਤ ਯੂਸੁਫ਼, ਜੋ ਗੁਲਾਮ ਵਜੋਂ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ। ਉਸ ਦੇ ਪੈਰ ਬੇੜੀਆਂ ਨਾਲ ਦੁਖਾਏ ਗਏ, ਉਹ ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ ਜੰਜੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬੱਝਿਆ ਗਿਆ—ਜਦ ਤੱਕ ਉਸ ਦਾ ਕਿਹਾ ਹੋਇਆ ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਨਾ ਹੋਇਆ, ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਬਚਨ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਖਿਆ” (ਜ਼ਬੂਰ 105:17–19)। ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਨਾਲ ਮਹਾਨਤਾ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਪ੍ਰਤੀਗਿਆ ਉਸ ਵੇਲੇ ਨਾਕਾਮ ਹੁੰਦੀ ਹੋਈ ਦਿਸੀ ਜਦ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਕਾਰਨ ਉਹ ਕੈਦਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਿਆ ਗਿਆ (ਉਤਪੱਤੀ 37–50)। ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਪਰਖ ਉਹ ਦਰਦਨਾਕ ਹਾਲਾਤ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਯੂਸੁਫ਼ ਲੰਘਿਆ। ਪਰਖ ਇਹ ਸੀ: ਕੀ ਯੂਸੁਫ਼ ਉਹਨਾਂ ਅਸੰਭਵ ਜਿਹੇ ਦਿਸਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ—ਗੁਲਾਮੀ ਅਤੇ ਕੈਦ—ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਗਿਆ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਾਇਮ ਰੱਖੇਗਾ? ਠੀਕ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਪਰਖ ਸਾਡੇ ਲਈ ਵੀ ਹਾਲਾਤ ਨਹੀਂ ਹਨ; ਉਸ ਦੀ ਪਰਖ ਸਾਡੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਸ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਸੀਂ ਜੋ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜੋ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਾਂ—ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ—ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਕਹੇ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਾਂਗੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਨਾਂਗੇ?

ਕੀ ਕੀ ਪਰਖਾਂ ਸਾਨੂੰ ਧੀਰਜਵਾਨ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ?

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਸੀਹੀ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਨੂੰ ਧੀਰਜ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਪਰਖਾਂ ਭੇਜਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਨੇਕ ਨੀਅਤ ਨਾਲ ਕਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, “ਜੇ ਵੀ ਕਰੋ, ਧੀਰਜ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਾ ਕਰਨਾ; ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਰੋਗੇ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹਾਲਾਤ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੋਕ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਭੇਜੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਧੀਰਜਵਾਨ ਬਣਾਏ।” ਜ਼ਰਾ ਸੋਚੋ—ਅਸੀਂ ਸਭ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਅਤੇ ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਪਰਖਾਂ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਧੀਰਜਵਾਨ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ, ਤਾਂ ਕੀ ਅਸੀਂ ਸਭ ਧੀਰਜਵਾਨ ਨਾ ਹੁੰਦੇ?

ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਰਖਾਂ ਧੀਰਜ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ; ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਧੀਰਜ ਨੂੰ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਧੀਰਜ ਆਤਮਾ ਦਾ ਫਲ ਹੈ, ਜੋ ਹਰ ਨਵੇਂ ਜਨਮ ਲਏ ਮਸੀਹੀ ਦੀ ਪੁਨਰਜੀਵਿਤ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਗਲਾਤੀਆਂ 5:22–23)। ਇਹ ਇੱਕ ਆਤਮਿਕ ਸਮਰਥ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਹਿਣ ਅਤੇ ਅਡੋਲ ਰਹਿਣ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਕਠਿਨਾਈਆਂ, ਪਰਖਾਂ ਅਤੇ ਕਲੇਸ਼ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਧੀਰਜ ਨੂੰ ਵਰਤਣ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਡਟੇ ਰਹੀਏ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਿੱਤ ਵੇਖਣ ਤੱਕ ਕਾਇਮ ਰਹੀਏ। ਯਾਕੂਬ 1:2–3 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਰਾਵੇ, ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਵਿੱਚ ਪਵੇ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਆਨੰਦ ਦੀ ਗੱਲ ਸਮਝੋ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜਾਣ ਲਵੇ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਪਰਖ ਤੋਂ ਧੀਰਜ ਉਤਪੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।”

ਧੀਰਜ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਸਰੀਰਕ ਕਸਰਤ ਨਾਲ ਕਰੋ। ਕਸਰਤ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਠੀਕ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਖਾਂ ਧੀਰਜ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ; ਉਹ ਉਸ ਧੀਰਜ ਨੂੰ ਵਰਤਣ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਨਵੇਂ ਜਨਮ ਕਾਰਨ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਧਰਮੀਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋਵੋਗੇ, “ਭਜਨ 11:5 ਦਾ ਕੀ, ਜਿੱਥੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਧਰਮੀਆਂ ਨੂੰ ਪਰਖਦਾ ਹੈ?” ਇਹ ਆਇਤ ਉਸ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜੋ ਦਾਉਦ ਨੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਦ ਰਾਜਾ ਸ਼ਾਉਲ ਉਸ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨਾ ਕੇਵਲ ਦਾਉਦ ਦਾ ਜੀਵਨ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਉੱਤੇ ਇਹ ਝੂਠਾ ਦੋਸ਼ ਵੀ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਉਲ ਦਾ ਸਿੰਘਾਸਨ ਹੜਪਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਦਾਉਦ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਇਸ ਐਲਾਨ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਹਾਲਾਤ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਬੁਰੇ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲੱਗਣ, “ਮੈਂ ਯਹੋਵਾਹ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ...ਯਹੋਵਾਹ ਆਪਣੇ ਪਵਿੱਤਰ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਸਿੰਘਾਸਨ ਅਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੈ” (ਭਜਨ 11:1, 4)। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾਉਦ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਰ ਗੱਲ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੈ: “ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵੇਖਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਪਲਕਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂਚਦੀਆਂ ਹਨ; ਯਹੋਵਾਹ ਧਰਮੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਂਚਦਾ ਹੈ” (ਭਜਨ 11:4–5)। ਮੂਲ ਇਬਰਾਨੀ ਵਿੱਚ “ਜਾਂਚਣਾ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਧਾਤੂ ਨੂੰ ਪਰਖਣਾ”; ਰੂਪਕ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ “ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ” ਜਾਂ “ਪਰੀਖਿਆ ਕਰਨਾ।” ਅਰਥਾਤ, “ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹਰ ਇਕ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਯਹੋਵਾਹ ਧਰਮੀ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟ—ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦਾ ਹੈ” (ਭਜਨ 11:4–5)। ਇੱਥੇ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਾਲਾਤ ਰਚ ਕੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ ਲੈ ਰਿਹਾ

ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਦਾਉਦ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਾਉਲ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਕੋਈ ਅਧਰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇਗਾ। ਦਾਉਦ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਖਦਾ ਹੈ—ਉਸ ਦੇ ਅਤੇ ਸ਼ਾਉਲ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵੀ—ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ (ਭਜਨ 11:6–7)।

ਦਾਉਦ ਦੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤ ਦੀ ਇੱਕ ਸਧਾਰਣ ਥੀਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ: ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਮਨਸੂਬਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਵਤੀਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ (1 ਸਮੂਏਲ 16:7; 1 ਇਤਿਹਾਸ 28:9; ਯਿਰਮਿਯਾਹ 17:10)। ਇਹ ਆਇਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ ਲਈ ਹਾਲਾਤ ਰਚਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀਆਂ।

ਪਰਖਾਂ ਸੋਨੇ ਵਰਗੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ

ਮਸੀਹੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਰਖਾਂ ਅਤੇ ਕਲੇਸ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਕਈ ਗੈਰ-ਬਾਈਬਲੀ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹਨ—ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਜੇਹੇ ਗੀਤ ਵੀ ਹਨ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਸੋਨੇ ਵਰਗੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ—ਪਰ ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਰਖਾਂ ਸੋਨੇ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਪਰਖਾਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪਾਪ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਫਲ ਹਨ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਚੁਰਾਉਣ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਉਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ—ਪਰਖਾਂ ਨਹੀਂ—ਸੋਨੇ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਕੀਮਤੀ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਪਰਖਣ, ਸਾਨੂੰ ਸਮਰਥੀ ਬਣਾਉਣ ਜਾਂ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਧੀਰਜਵਾਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪਰਖਾਂ ਨਹੀਂ ਭੇਜਦਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪਰਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸੇ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਾਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਨਵੇਂ ਜਨਮ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸਾਨੂੰ ਧੀਰਜ ਬਖਸ਼ਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਆਪਣੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ—ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ—ਸਾਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਸਮਰਥ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਸ ਧੀਰਜ ਦੀ ਸਮਰਥਾ ਨੂੰ ਵਰਤ ਸਕੀਏ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਡੋਲ ਬਣੇ ਰਹੀਏ।

ਕਲੇਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਨ

ਆਓ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਦੀ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਵੇਖੀਏ ਅਤੇ ਸਮਝੀਏ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਅਸੀਂ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਇੱਕ ਕਠਿਨ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲੇ ਗਲੀਲ ਦੀ ਝੀਲ ਪਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸਤੀ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹੇ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਆਂਧੀ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਕਿਸਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਯਿਸੂ ਕਿਸਤੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜਗਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਂਧੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਦਖਲ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਮਰ ਜਾਂਦੇ (ਮਰਕੁਸ 4:35-41)।

ਕਿਉਂ?

ਇਹ ਘਟਨਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਕਠਿਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਜੂਝਦੇ ਹਾਂ: “ਇਹ ਤੂਫਾਨ ਕਿਉਂ ਆਇਆ?” ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਹ ਆਂਧੀ ਨਹੀਂ ਭੇਜੀ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਧਰਤੀ ਦਾ ਪਿਤਾ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਾਣਘਾਤਕ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੁੱਟੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਂਧੀ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ। ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਂਧੀ ਭੇਜੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਯਿਸੂ ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਕ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਹੀ ਉਲਟ ਦੇਂਦਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਘਰ ਹੁੰਦਾ—ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਕੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਹਨੇਰੀ ਨੂੰ ਚੱਲਣ ਦਿੱਤਾ?

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਹਨੇਰੀ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੱਲਣ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਾਪ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਰਕ ਵੱਲ ਜਾਣ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸੀ। ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਆਂਧੀਆਂ ਪਾਪ ਨਾਲ ਨੁਕਸਾਨੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ। ਉਹ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਵਾ ਵੱਲੋਂ

ਅਦਨ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਚੋਣਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹਨ। ਪਾਪ ਦੇ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਧੁੰਦ ਨਾਲ ਸੀਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ (ਉਤਪੱਤੀ 2:6)। ਉਸ ਵੇਲੇ ਘਾਤਕ ਆਂਧੀਆਂ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਨੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸ਼ਾਪ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ—ਅਤੇ ਉਸ ਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਤੂਫ਼ਾਨ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ।

ਕੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਹਨੇਰੀ ਭੇਜੀ?

ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਪੂਰੀ ਯਕੀਨੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਪਰ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਬਾਗੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਹ ਅਪਰੇਕਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਵੇਖਾਂਗੇ, ਉਹ ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਇਕੱਠੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ “ਹਿੱਟਮੈਨ” ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਸਜ਼ਾ-ਏਜੰਟ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਸੇਵਕਾਂ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ “ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਰੱਸੇ ਨਾਲ ਬੱਝ ਕੇ” ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ। ਗਲੀਲ ਦੀ ਝੀਲ ਉੱਤੇ ਇਹ ਘਾਤਕ ਆਂਧੀ ਇਸ ਲਈ ਆਈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਪ ਨਾਲ ਸ਼ਾਪਿਤ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਇਹ ਜੀਵਨ ਦੀ ਹਕੀਕਤ ਹੈ।

ਇਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸਾਫ਼ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਰਾਹੀਂ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਚੁਰਾ ਲਏ। ਜਦ ਚੇਲੇ ਇਸ ਪ੍ਰਾਣਘਾਤਕ ਆਂਧੀ ਵਿੱਚ ਫਸੇ, ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯਿਸੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇੱਕ ਐਸਾ ਪਿਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਰਗੀ ਪਿਤਾ ਪੰਛੀਆਂ ਅਤੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਪੰਛੀਆਂ ਅਤੇ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਕੀਮਤੀ ਹਨ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਟੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਪਿਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਜੇ ਮੱਛੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਸੱਪ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਕਈ ਚੰਗਿਆਈਆਂ ਅਤੇ ਛੁਟਕਾਰਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਯਿਸੂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਮਰਥ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਦਿਖਾ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ।

ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਪ੍ਰਾਣਘਾਤਕ ਹਾਲਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਿਕਲੇ ਉਹ ਸਭ ਅਦਭੁੱਤ ਬਚਨ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਮਨੋਂ ਜਿਵੇਂ ਚੁਰਾ ਲਏ ਗਏ। ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਵਾਕ ਸੀ, “ਹੇ ਗੁਰੂ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਡੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ? ਅਸੀਂ ਮਰ ਰਹੇ ਹਾਂ!” ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਵਰਗੀ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਸੰਭਾਲ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸਮਰਥ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਕਿਉਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਚੁਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਵਚਨ ਕਿਵੇਂ ਚੁਰਾਇਆ ਗਿਆ?

ਚੇਲੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਸੀ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ। ਵਧਦੀ ਹੋਈ ਭਿਆਨਕ ਆਂਧੀ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚੰਗੇ ਸਵਰਗੀ ਪਿਤਾ ਬਾਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਤੋਂ ਫਿਸਲ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਹੀ ਹੋਈ ਗੱਲ ਦੀ ਥਾਂ ਹਾਲਾਤ ਦੀ ਕਹੀ ਹੋਈ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਕਰ ਲਈ।

ਝੂਠਾਂ ਤੋਂ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ

ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਆਂਧੀ ਸਿੱਧੀ ਤੌਰ ਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਵੱਲੋਂ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਕਾਰਨ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਏ ਸ਼ਾਪ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ, ਆਂਧੀ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਕਾਰਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮ ਸੀ। ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦ—ਜਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਿਆ—ਸਾਨੂੰ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਝੂਠਾਂ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਕੱਚੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ; ਉਹ ਝੂਠਾਂ ਰਾਹੀਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਉਸ ਦਾ ਇਕੱਲਾ ਅਧਿਕਾਰ ਇਹੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਝੂਠਾਂ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਰਤਾਉ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਏ। ਇਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਹ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਚੁਰਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਲੇਸ਼, ਸਤਾਵ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਹ ਸਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਤੇਰੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਡੁੱਬਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ।”

ਬਾਈਬਲ ਕਿਤੇ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਤੋਂ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ, ਪਰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਚਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹਥਿਆਰ ਬੰਨ੍ਹ ਲਵੋ...ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀਆਂ ਸਭ ਯੁਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਛਲਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਖੜੇ ਰਹਿ ਸਕੋ” (ਇਫ਼ੀਸੀਆਂ 6:11)। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਉਸ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ। “ਉਸ ਦੀਆਂ ਸੱਚੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਗਿਆਵਾਂ ਤੇਰਾ ਹਥਿਆਰ ਹਨ” (ਭਜਨ 91:4)। ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਇਸ ਹਥਿਆਰ—ਉਸ ਦੇ ਬਚਨ—ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਝੂਠਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਕਾਬ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਤਾਕਤਵਰ ਝੂਠ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੁਭਾਉ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ—ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਹੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਰਣਨੀਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਚਰਿਤਰ ਉੱਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹੀ ਚਾਲ ਉਸ ਨੇ ਅਦਨ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਹਵਵਾ ਨਾਲ ਚਲੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਵਾ ਨੂੰ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਬੁਰੇ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਫਲ ਖਾਣ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਐਸਾ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਮਰ ਜਾਣਗੇ। ਜਦ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹਵਵਾ ਕੋਲ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਗੱਲ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕੀਤਾ: “‘ਤੁਸੀਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਮਰੋਗੇ,’ ਸੱਪ ਨੇ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ”

(ਉਤਪੱਤੀ 3:4)।

ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਸਿੱਧਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਚਰਿਤਰ ਉੱਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ: “ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਫਲ ਖਾਵੋਗੇ, ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਰਗੇ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ”

(ਉਤਪੱਤੀ 3:5)।

ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਹਵਵਾ ਨੂੰ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇਰੇ ਲਈ ਕੁਝ ਰੋਕ ਕੇ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਤੈਨੂੰ ਵੰਚਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਫਲ ਤੇਰੇ ਲਈ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਤੈਨੂੰ ਖਾਣ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਤੇਰੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ।” ਅੱਜ ਵੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਇਹੀ ਰਣਨੀਤੀ ਵਰਤਦਾ ਹੈ।

ਸਾਡਾ ਪਿਤਾ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ

ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਮੁੜ ਗਲੀਲ ਦੀ ਝੀਲ ਉੱਤੇ ਕਿਸਤੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਚੇਲਿਆਂ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਜਦ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਂਧੀ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਝਿੜਕਿਆ: “ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਡਰਪੇਕ ਕਿਉਂ ਹੋ? ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ?” (ਮਰਕੁਸ 4:40)।

ਧਿਆਨ ਕਰੋ—ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਨੂੰ “ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਘਾਟ” ਕਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਸੀ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਂਧੀ ਉੱਤੇ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ? ਮੈਂ ਕੁਝ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਇਸ ਲਈ ਨਾਰਾਜ਼ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਚੇਲੇ ਆਪ ਆਂਧੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸੱਚਾਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਬੁਨਿਆਦੀ ਕਾਰਣ ਕਰਕੇ ਖਿੰਨ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਜੇ ਕੁਝ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਵਰਗੀ ਪਿਤਾ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾਇਆ ਅਤੇ ਦਿਖਾਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਹ ਆਂਧੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਉੱਤੇ ਸੰਦੇਹ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਯਿਸੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਦੇਣ: “ਇਹ ਹਾਲਤ ਬਹੁਤ ਮਾੜੇ ਲੱਗ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਇੱਕ ਭਲਾ ਪਿਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਤੂਫਾਨ ਤੋਂ ਪਾਰ ਲੰਘਾ ਦੇਵੇਗਾ।”

ਇੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਸਹੀ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਵੇਖੋ। ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਉੱਤੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਹੀ ਕਾਰਣ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਇੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਧਿਆਨ ਕਰੋ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਚੇਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਜਦ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੇ ਐਸਾ ਦਿਖਾਇਆ ਜਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨ ਲਈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਦਇਆ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਸਹੀ ਸਮਝ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰਨਾ ਕਿੰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਨਿਸ਼ਕਰਸ਼

ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕਿਉਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ? ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲਈਏ ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ: ਨਿਸ਼ਕ੍ਰਿਆਤਾ ਜਾਂ ਕੜਵਾਹਟ। ਨਿਸ਼ਕ੍ਰਿਆਤਾ ਤਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਦ ਅਸੀਂ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਹਨ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲਈਏ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਡੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰਤੀ ਕੜਵਾਹਟ ਅਤੇ ਗੁੱਸਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਵੇਲੇ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਬੁਰਾਈ ਕਿਉਂ ਹੈ ਜਾਂ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਪੀੜਾ ਮਨੁੱਖੀ ਅਸਤਿਤਵ ਦਾ ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਕਿਉਂ ਹਨ। ਪਰ ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸੰਦੇਹ ਦੇ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਮਾਨਸਿਕ ਪੀੜਾ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਹ ਪਰਖ ਕਿਉਂ ਹੋਣ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ?” ਜਾਂ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਭੇਜ ਕੇ ਕੀ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ?” ਅਜੇਹੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉੱਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਭਰੋਸੇ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਦਕਿ ਉਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੰਕਟ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਦਾ ਸਰੋਤ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਸਹੀ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ “ਕਿਉਂ” ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਭਲਾ ਹੈ—ਅਤੇ ਭਲੇ ਦਾ ਅਰਥ ਸੱਚਮੁੱਚ ਭਲਾ ਹੀ ਹੈ—ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ: “ਜਿਸ ਹਾਲਤ ਦਾ ਮੈਂ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਭਿਆਨਕ ਹਾਲਾਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ ਆਏ। ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਭਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕਦੇ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਾਪ ਨਾਲ ਸ਼ਾਪਿਤ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਹਕੀਕਤ ਹੈ। ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਲੰਘਾ ਲਏਗਾ ਅਤੇ ਆਖਰਕਾਰ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵੀ ਕੱਢੇਗਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਵਰਤੇਗਾ—ਆਪਣੇ ਲਈ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਭਲਾਈ—ਅਤੇ ਉਹ ਅਸਲੀ ਬੁਰਾਈ ਵਿੱਚੋਂ ਸੱਚੀ ਭਲਾਈ ਪੈਦਾ ਕਰੇਗਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚੰਗਾ ਹੈ...ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਮਤਲਬ ਚੰਗਾ ਹੈ।”

ਨੋਟਸ

ਯਿਸੂ ਦੇ ਕੰਮ

1. ਇਹ ਕੁਝ ਆਇਤਾਂ ਹਨ ਜੋ ਦੱਸਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਬਚਨ ਬੋਲੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕੰਮ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸਮਰਥਨ ਨਾਲ ਕੀਤੇ: ਯੂਹੰਨਾ 4:34; 5:36; 7:16; 8:28–29; 9:4; 10:32; 14:10; 17:4।

ਸ਼ੈਤਾਨ

2. ਸ਼ੈਤਾਨ ਇੱਕ ਦੂਤ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਨਣ, ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਰਚਿਆ (ਅਯੂਬ 38:7; ਭਜਨ 103:20–21)। ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ, ਸਮਰਥਨ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ (2 ਸਮੂਏਲ 14:20; ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 28:12; ਭਜਨ 103:20)। ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਰਜੇ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਸਨ। ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਰਚਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇੱਕ ਅਦਿਸ਼ ਆਤਮਿਕ ਰਾਜ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਦੂਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 28:12–19 ਇੱਕ ਅਜੇਹੇ ਦੂਤ (ਕਰੂਬ) ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਲੂਸੀਫ਼ਰ ਸੀ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਸੀ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਲੂਸੀਫ਼ਰ ਅਹੰਕਾਰੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਯਸਾਯਾਹ 14:12–14 ਉਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨ ਇਸ ਸੁੰਦਰ ਦੂਤ ਦਾ ਪਤਨ ਹੋਇਆ। ਭਵਿੱਖਵਾਣੀ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਬਲ ਦੇ ਰਾਜੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਅਦਿਸ਼ ਤਾਕਤ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ—ਲੂਸੀਫ਼ਰ। ਲੂਸੀਫ਼ਰ ਨਾਮ ਦਾ ਇਬਰਾਨੀ ਅਰਥ “ਜੋਤ” ਜਾਂ “ਚਮਕ” ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਕਾਇਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਖੁਦ ਰਾਜਾ ਬਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਵਿਰੋਧੀ ਬਣ ਗਿਆ—ਅਤੇ “ਸ਼ੈਤਾਨ” ਦਾ ਅਰਥ ਹੀ “ਵਿਰੋਧੀ” ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਕਲਪਕ ਰਾਜੇ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਈ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਦਰੋਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਲਿਆ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੇ ਅਦਿਸ਼ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਨਕਲੀ ਰਾਜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰ ਲਿਆ। ਜੋ ਦੂਤ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਦਰੋਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ, ਉਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਗਏ।

ਜਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ, ਉਸ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ (ਉਤਪੱਤੀ 1:26–28)। ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਮਨੁੱਖ ਆਦਮ ਨੂੰ ਇਹ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਬੁਰੇ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਫਲ ਨਾ ਖਾਏ, ਤਾਂ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਇਹ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇ ਕਿ ਉਹ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਸੱਚੇ ਰਾਜੇ—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ—ਦੀ ਸਰਬਭੋਮਤਾ ਨੂੰ ਮੰਨੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹੇ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਸੱਚ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਵਾ ਨੂੰ

ਉਸ ਮਨੁੱਖਾਂ ਕੀਤੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਫਲ ਖਾਣ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ (ਉਤਪੱਤੀ 2:16–17; 3:1–6)। ਰਾਜੇ ਦੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਕੇ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਰਾਜ ਅਧੀਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਰਾਜ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਕੇਵਲ ਆਕਾਸ਼ੀ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਹੁਣ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਗਿਆ (ਲੂਕਾ 4:6; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 4:4)। ਉਸ ਦਾ ਰਾਜ ਅਵਿਵਸਥਾ, ਅਧਰਮ, ਹਨੇਰੇ ਅਤੇ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਉਸ ਹਰ ਗੱਲ ਨਾਲ ਘ੍ਰਿਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੈਤਾਨ, ਇੱਕ ਰਚਿਆ ਹੋਇਆ ਜੀਵ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਸਰਬਵਿਆਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਦਾ ਕੰਮ ਹੋਰ ਡਿੱਗੇ ਹੋਏ ਦੂਤਾਂ—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਾਂ ਦੈਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ—ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੰਗਠਨ ਅਤੇ ਦਰਜੇ ਹਨ (ਇਫ਼ੀਸੀਆਂ 2:2; 6:12)। “ਪ੍ਰਧਾਨਤਾਵਾਂ” ਅਜੇਹੇ ਜੀਵ ਹਨ ਜੋ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਰਾਸ਼ਟਰਾਂ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਖੇਤਰਾਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਂਦੇ ਹਨ। “ਅਧਿਕਾਰ” ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕੁਝ ਹੇਠਲੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਸਨ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਣ। “ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਦੇ ਹਾਕਮ” ਅਜੇਹੇ ਜੀਵ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਧੋਖਾ ਹੈ—ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨਾ ਜੋ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਸੋਚ ਨੂੰ ਦਿਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। “ਆਕਾਸ਼ੀ ਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ” ਅਣਗਿਣਤ ਦੈਤ ਹਨ ਜੋ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਘੋਰ ਪਾਪਾਂ, ਧੋਖਿਆਂ, ਪਸ਼ੂ-ਸਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਾਸਨਾਵਾਂ, ਕਾਮੁਕ ਇੱਛਾਵਾਂ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਛਲ ਨੂੰ ਭੜਕਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ ਅਨੁਯਾਈ ਧੋਖੇ, ਉਤਪੀੜਨ, ਆਸਕਤੀ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ—ਅਤੇ ਇਹੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਪੀੜਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦਾ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਨਿਆਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਅਜੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਮਸੀਹ ਦੀ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਟੁੱਟ ਗਿਆ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਲੱਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਆਉਣ ਤੇ ਹਰ ਘੁੱਟਣਾ ਝੁਕੇਗਾ ਅਤੇ ਹਰ ਜੀਭ ਮੰਨੇਗੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ੈਤਾਨ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ—ਅਤੇ ਤਦ ਉਸ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਤੋਂ ਸਦਾ ਲਈ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ (ਯੂਹੰਨਾ 12:31; ਯਸਾਯਾਹ 14:15–17; ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਵਾਕਯ 20:10)। ਇਸ ਵੇਲੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਕੋਲ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਬਚਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਿਗਲਣ ਦੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ (1 ਪਤਰਸ 5:8)। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ “ਸ਼ੈਤਾਨ” ਜਾਂ “ਦੁਸ਼ਟ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖੁਦ ਸ਼ੈਤਾਨ ਅਤੇ ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਜੀਵਨ ਦੀ ਹਰ ਕਠਿਨਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਪਰ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਰਗਰਮੀ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਅਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਰਾਜ ਦੀ ਹਕੀਕਤ ਪ੍ਰਤੀ ਅੰਨ੍ਹੇ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਅਜੇਹੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਣ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਪਾਪ ਕਾਰਨ ਹਨ—ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਨਾਲ ਹੋਈ—ਅਤੇ ਆਖਿਰਕਾਰ ਉਹ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਬਾਗੀ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਤੱਕ ਹੀ ਜਾ ਮਿਲਦੇ ਹਨ।

ਰੋਮੀਆਂ 9

ਰੋਮੀਆਂ 9, 10 ਅਤੇ 11 ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਵਿਸ਼ੇ ਉੱਤੇ ਚਰਚਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਇਸਰਾਏਲ ਰਾਸ਼ਟਰ ਨਾਲ ਵਤੀਰਾ। ਇਹ ਅਧਿਆਇ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਤੀਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਸਰਬਭੋਮਤਾ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਅਧਿਆਇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਰੋਮੀਆਂ 9 ਦਾ ਇਹ ਸੰਖੇਪ ਸਾਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵੇਖੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਅਜੇਹੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਰਬਭੋਮਤਾ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਅਕਸਰ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਗਲਤ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਰੋਮੀਆਂ 9:1–5 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ—ਯਹੂਦੀਆਂ—ਲਈ ਆਪਣਾ ਦਿਲ ਉਡੇਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਦੁੱਖ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਨੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਸਾਰੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨੇ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਕਬੂਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਅਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਾਹੀਂ ਇਬਰਾਹੀਮ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹਨ (ਰੋਮੀਆਂ 9:6–8)। ਫਿਰ ਪੌਲੁਸ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲਈ ਅਨਿਆਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ—ਜੋ ਇਬਰਾਹੀਮ ਦੀ ਸ਼ਾਰੀਰੀਕ ਸੰਤਾਨ ਨਹੀਂ—ਆਪਣਾ ਬਣਾ ਲਵੇ। ਪੌਲੁਸ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਜਾਣ-ਬੁੱਝ ਕੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਵੰਸ਼-ਰੇਖਾ ਚੁਣੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਖ਼ਿਰਕਾਰ ਉੱਧਾਰਕ ਆਵੇਗਾ—ਅਤੇ ਇਹ ਇਬਰਾਹੀਮ ਦੀ ਬੁਲਾਹਟ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ (ਰੋਮੀਆਂ 9:9–12)।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਬਰਾਹੀਮ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਦੇਣ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਗਿਆ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਰ ਸਾਰਾ ਬਾਂਝ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਪ੍ਰਤੀਗਿਆ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਅਤੇ ਇਬਰਾਹੀਮ ਨੇ ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਗਿਆ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕਰਨ। ਇਬਰਾਹੀਮ ਸਾਰਾ ਦੀ ਦਾਸੀ ਹਾਜ਼ਿਰਾ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸਮਾਈਲ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ। ਪਰ ਆਪਣੀ ਰੀਤ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੀਗਿਆ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਾ ਸਕੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਸਹਾਕ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਸੀ, ਇਸਮਾਈਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ—ਉਸ “ਬੀਜ” ਵਜੋਂ ਜਿਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉੱਧਾਰਕ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਗਿਆ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗੀ (ਉਤਪੱਤੀ 26:1–5)। ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਇਸਹਾਕ ਨੇ ਰਿਬਕਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਰਿਬਕਾ ਦੇ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਜੁੜਵਾਂ ਬੱਚੇ ਹੋਏ—ਏਸਾਵ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ। ਜੁੜਵਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਉਸ ਵੰਸ਼-ਰੇਖਾ ਵਜੋਂ ਚੁਣ ਲਿਆ ਜਿਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਇਬਰਾਹੀਮ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਗਿਆਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ।

ਰੋਮੀਆਂ 9:13 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਮਲਾਕੀ 1:2–3 ਨੂੰ ਉਧਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਮੈਂ ਯਾਕੂਬ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਏਸਾਵ ਨਾਲ ਵੈਰ ਰੱਖਿਆ।” ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸੰਦਰਭ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਆਇਤ ਉਹਨਾਂ ਹੋਰ ਆਇਤਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਭ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਰੋਮੀਆਂ

9:11–13 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਰਾਸ਼ਟਰਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ: “ਕਿਉਂਕਿ ਬੱਚੇ ਅਜੇ ਜੰਮੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਚੰਗਾ ਜਾਂ ਮਾੜਾ ਕੀਤਾ ਸੀ—ਤਾਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਚੁਣਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਕਰਮਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਬੁਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਕਾਇਮ ਰਹੇ...ਰਿਬਕਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ, ਵੱਡਾ ਛੋਟੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਯਾਕੂਬ ਨਾਲ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਏਸਾਵ ਨਾਲ ਵੈਰ ਰੱਖਿਆ।” ਇੱਥੇ ਯਾਕੂਬ ਇਸਰਾਏਲ ਰਾਸ਼ਟਰ ਹੈ ਅਤੇ ਏਸਾਵ ਏਦੋਮ ਰਾਸ਼ਟਰ ਹੈ। “ਬੱਚੇ” ਸ਼ਬਦ ਮੂਲ ਪਾਠ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ “ਰਾਸ਼ਟਰ” ਵੱਧ ਅਰਥਪੂਰਨ ਹੈ। ਇਸਰਾਏਲ ਰਾਸ਼ਟਰ ਯਾਕੂਬ ਤੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਅਤੇ ਏਦੋਮ ਰਾਸ਼ਟਰ ਏਸਾਵ ਤੋਂ। ਜਦ ਰਿਬਕਾ ਯਾਕੂਬ ਅਤੇ ਏਸਾਵ ਨਾਲ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ, ਤਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਦੋ ਰਾਸ਼ਟਰ ਹਨ (ਉਤਪੱਤੀ 25:22–23)। ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੂਹ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲੋਕ ਬਣਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ। ਉੱਧਾਰਕ ਜਿਸ ਵੰਸ਼ ਰਾਹੀਂ ਆਉਣਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਚੁਣਨਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ—ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਯਾਕੂਬ (ਅਰਥਾਤ ਇਸਰਾਏਲ ਰਾਸ਼ਟਰ) ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ।

ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਏਦੋਮ (ਏਸਾਵ) ਨਾਲ “ਵੈਰ” ਰੱਖਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਏਦੋਮ ਰਾਸ਼ਟਰ ਲਗਾਤਾਰ ਇਸਰਾਏਲ (ਯਾਕੂਬ) ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਇੱਥੇ “ਵੈਰ” ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਘੱਟ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨਾ” ਜਾਂ “ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਤੌਰ ਤੇ ਘੱਟ ਮਾਣ ਦੇਣਾ।” ਐਮਪਲੀਫਾਇਡ ਅਨੁਵਾਦ ਇਸ ਅਰਥ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਾਫ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ: “ਜਿਵੇਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਯਾਕੂਬ ਨਾਲ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਏਸਾਵ ਨਾਲ ਮੈਂ ਵੈਰ ਰੱਖਿਆ [ਯਾਕੂਬ ਪ੍ਰਤੀ ਮੇਰੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਨੂੰ ਘੱਟ ਮਹੱਤਵ ਦਿੱਤਾ]” (ਰੋਮੀਆਂ 9:13)।

ਰੋਮੀਆਂ 9:14–16 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਖੜਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ: “ਕੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਨਿਆਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਆਸ਼ੀਸ਼ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸਮੂਹ—ਅਰਥਾਤ ਇਬਰਾਹੀਮ, ਇਸਹਾਕ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਵੰਸ਼ਜਾਂ—ਉੱਤੇ ਰੱਖੀ?” ਪੌਲੁਸ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, “ਨਹੀਂ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਚਾਹੇ ਦਇਆ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।” ਰੋਮੀਆਂ 9:15 ਨਿਰਗਮ 33:19 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਚਾਹੇ ਦਇਆ ਕਰੇਗਾ—ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਯਹੂਦੀਆਂ ਉੱਤੇ ਵੀ ਜੋ ਨਿਰਗਮ 32 ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਭਿਆਨਕ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਕਾਰਨ ਨਾਸ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਬਰਾਹੀਮ ਦੀਆਂ ਆਸ਼ੀਸ਼ਾਂ ਕਿਹੜੀ ਵੰਸ਼-ਰੇਖਾ ਰਾਹੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧਣਗੀਆਂ—ਇਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੀ। ਸਰਬਭੇਮ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਾਹੇ ਆਸ਼ੀਸ਼ ਦੇਵੇ।

ਹੁਣ ਰੋਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਦਿਆਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਇਤ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ ਤੇ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਗਲਤ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਰੋਮੀਆਂ 9:17 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਕਿਉਂਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ‘ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਤੇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸਮਰਥ ਦਿਖਾਵਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਵੇ।’” ਕੁਝ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਉਠਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਚਲ ਦੇਵੇ—ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੁੰਭਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਮਿੱਟੀ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਵੀ ਐਸਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਇਤ 17 ਨਿਰਗਮ

9:13–16 ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਸਰਬਭੋਮ ਦਇਆ ਨੇ ਹੀ ਫਿਰਉਨ ਅਤੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀਆਂ ਆਫ਼ਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਨਾਸ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਸੀ। ਨਿਰਗਮ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: “ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਤੱਕ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾ ਕੇ ਤੈਨੂੰ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਹਾਮਾਰੀ ਨਾਲ ਮਾਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਤੂੰ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਮਿਟ ਜਾਂਦਾ; ਪਰ ਇਸ ਕਾਰਣ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਮਰਥ ਦਿਖਾਵਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਵੇ” (ਨਿਰਗਮ 9:15–16)। ਮੂਲ ਇਬਰਾਨੀ ਵਿੱਚ ਅਰਥ ਹੈ, “ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਖੜਾ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤਾ” ਜਾਂ “ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਟਿਕਾਏ ਰੱਖਿਆ।” ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਵਿੱਚ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇ ਕਿ ਉਹ ਵੇਖ ਸਕਣ ਕਿ ਉਹੀ—ਯਹੋਵਾਹ—ਸੱਚਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਅਧਿਆਇ 5 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਕੁਝ ਮਿਸਰੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਸਮਰਥੀ ਕੰਮਾਂ ਕਾਰਨ—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਛੁਡਾਇਆ—ਉਹ ਬਚਾਏ ਵੀ ਗਏ (ਨਿਰਗਮ 8:19; 9:20; 12:37–38; ਯਹੋਸੂ 2:9–11)।

ਫਿਰ ਪੌਲੁਸ ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਕੱਢਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ—ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ (ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ) ਆਸ਼ੀਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਭੋਗਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾਇਆ)। ਰੋਮੀਆਂ 9:18 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦਇਆ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਠੋਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।” ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਸ ਆਇਤ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਕਠੋਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੁੰਭਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਚਾਹੇ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ—ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਖ਼ਿਰਕਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਹੀ ਫਿਰਉਨ ਦਾ ਦਿਲ ਕਠੋਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰ “ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਠੋਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ” ਇੱਕ ਇਬਰਾਨੀ ਅੰਦਾਜ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਸੀਂ ਅਧਿਆਇ 5 ਵਿੱਚ ਅਧਿਐਨ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ। ਇਬਰਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਹੋਣ ਦਿੱਤਾ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਫਿਰਉਨ ਬਾਰੇ ਲਿਖੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀਏ, ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫਿਰਉਨ ਨੇ ਆਪ ਆਪਣਾ ਦਿਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਠੋਰ ਕੀਤਾ,

(1 ਸਮੂਏਲ 6:6), ਠੀਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾਕੇ ਆਪ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਕਠੋਰ ਕੀਤੇ (ਮੱਤੀ 13:13–15; ਯੂਹੰਨਾ 12:37–38)।

ਰੋਮੀਆਂ 9:19–20 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਕੁਝ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਨਾਲ ਨਿਪਟਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ: “ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕਹੇਂਗਾ, ‘ਫਿਰ ਉਹ ਦੇਸ਼ ਕਿਉਂ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ? ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦਾ ਕੋਣ ਵਿਰੋਧ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?’ ਪਰ ਹੇ ਮਨੁੱਖ, ਤੂੰ ਕੋਣ ਹੈਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਹੇਂਗਾ, ‘ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਐਸਾ ਕਿਉਂ ਬਣਾਇਆ?’” ਪੌਲੁਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਲੈ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ “ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ” ਰਾਸ਼ਟਰ ਹਨ। ਫਿਰ ਪੌਲੁਸ ਯਿਰਮਿਯਾਹ 18:1–10 ਵਿੱਚ ਕੁੰਭਾਰ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਤੀਰੇ ਬਾਰੇ ਹੈ। ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਾ ਨਿਸ਼ਕਰਸ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਰਬਭੋਮ ਕੁੰਭਾਰ ਵਜੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ

ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਕਬੂਲ ਕਰੇ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰੇ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤ੍ਰਾਸਦੀਆਂ ਅਤੇ ਪਰਖਾਂ ਰਾਹੀਂ “ਘੜਨ” ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਕੇ ਪੜ੍ਹੋਗੇ, ਤਾਂ ਗਲਤ ਨਤੀਜੇ ਕੱਢਣਾ ਸੰਭਵ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰੋਮੀਆਂ 9 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ “ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਭਾਂਡੇ” ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਾਸ ਲਈ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ “ਦਇਆ ਦੇ ਭਾਂਡੇ” ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮਹਿਮਾ ਲਈ ਹਨ—ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੁੰਭਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਮਿੱਟੀ ਹਾਂ। ਪੌਲੁਸ ਰੋਮੀਆਂ 9:22 ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ: “ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕ੍ਰੋਧ ਦਿਖਾਉਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਮਰਥ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਿਆਂ ਵੀ ਨਾਸ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਭਾਂਡਿਆਂ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਸਹਿਆ...” ਇੱਥੇ “ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਭਾਂਡੇ” ਫਿਰਉਨ (ਅਤੇ ਮਿਸਰੀ) ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਹਨ। ਦੋਵੇਂ ਸਮੂਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਾਪੀ ਸਨ—ਮਿਸਰ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਆਪਣੇ ਮਸੀਹਾ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾਉਣ ਕਰਕੇ। ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ, ਸਮਰਥ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਦੇ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਗਟਾਵਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਕਠੇਰ ਕੀਤੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਾਸ ਲਈ “ਤਿਆਰ” ਕੀਤਾ।

ਰੋਮੀਆਂ 9:23–24 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ: “ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ—ਚਾਹੇ ਅਸੀਂ ਯਹੂਦੀ ਹੋਈਏ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ—ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਧਨ ਉਡੇਲੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਸਭ ਲੋਕ ਵੇਖਣ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿੰਨੀ ਮਹਾਨ ਹੈ।” ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੇ ਤਰਕ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਦੱਸ ਕੇ ਕੱਢਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੁੰਭਾਰ ਵਜੋਂ ਹੁਣ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਾਹੀਂ ਉੱਧਾਰ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਉੱਧਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਇਹ ਆਇਤਾਂ ਇਹ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀਆਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਾਸ ਲਈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਨੂੰ ਮਹਿਮਾ ਲਈ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਨਵਾਂ ਨਿਯਮ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ ਤੇ ਅਸੀਂ ਕਿਹੜੇ ਕਿਸਮ ਦੇ “ਭਾਂਡੇ” ਹੋਵਾਂਗੇ—ਇਹ ਸਾਡੇ ਜਵਾਬ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਮਨਮਾਨੇ ਫੈਸਲੇ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ।

2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:20–21 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ: “ਵੱਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਸੋਨੇ-ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਲੱਕੜ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਵੀ ਭਾਂਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਕੁਝ ਆਦਰ ਲਈ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਅਪਮਾਨ ਲਈ। ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰ ਲਏ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਦਰ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ, ਮਾਲਕ ਦੇ ਵਰਤੋਂ ਯੋਗ, ਅਤੇ ਹਰ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਲਈ ਤਿਆਰ।”

1 ਥਿਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 4:3–4 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ: “ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਇਹੀ ਹੈ—ਤੁਹਾਡੀ ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ—ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਵਿਭਚਾਰ ਤੋਂ ਬਚੇ ਰਹੋ; ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ਅਤੇ ਆਦਰ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਭਾਂਡੇ (ਅਰਥਾਤ ਆਪਣੇ

ਸਰੀਰ) ਨੂੰ ਰੱਖਣਾ ਜਾਣੇ।” ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ “ਕੋਧ ਦਾ ਭਾਂਡਾ” ਹੋਵੋਗੇ ਜਾਂ “ਆਦਰ ਦਾ ਭਾਂਡਾ”—ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ, ਤੁਹਾਡਾ ਜਵਾਬ ਹੈ।

ਕਾਰਨਵਾਚਕ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਜੋ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ

ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਈ. ਡਬਲਿਊ. ਬੁਲਿੰਜਰ ਦੀ ਪੁਸਤਕ *ਫਿਗਰ ਆਫ ਸਪੀਚ ਜੋ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ* ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬੁਲਿੰਜਰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਾਰਨਵਾਚਕ ਕਿਰਿਆ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਮੁਹਾਵਰਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਦਰਭ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਿਆ ਕਾਰਨਵਾਚਕ ਹੈ ਜਾਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿੱਚ (ਪੰਨਾ 823)। ਮੁਹਾਵਰਾ ਉਹ ਅਭਿਵਿਆਕਤੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਆਮ ਵਿਆਕਰਣਕ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲ ਜਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਆਮ ਅਰਥਾਂ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਨੁਮਾਨ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ (ਵੈਬਸਟਰ ਦੀ ਯੂਨੀਵਰਸਲ ਕਾਲਜ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ)। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੁਹਾਵਰੇ ਹਨ। ਉਦਾਹਰਨ ਵਜੋਂ, “ਇਟਸ ਰੇਨਿੰਗ ਕੈਟਸ ਐਂਡ ਡਾਗਸ” ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਮੀਂਹ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ।” ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ “ਬਿੱਲੀਆਂ” ਅਤੇ “ਕੁੱਤਿਆਂ” ਦਾ ਮੀਂਹ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਪਰ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਬਰਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਐਸਾ ਹੀ ਹੈ।

ਆਦਮ ਕਲਾਰਕ ਦੀ *ਕਲਾਰਕ ਕਾਮੈਂਟਰੀ, ਮੱਤੀ-ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ* ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਬਰਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕਾਰਨਵਾਚਕ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਕਲਾਰਕ ਪ੍ਰਭੂ-ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੀ ਪੰਕਤੀ “ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪਰਖ ਵਿੱਚ ਨਾ ਲਿਆ” ਬਾਰੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ “ਇੱਕ ਸਧਾਰਣ ਇਬਰਾਨੀ-ਸ਼ੈਲੀ ਹੈ; ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਹ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਹੋਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਹਿੰਦਾ ਹੈ” (ਪੰਨਾ 87)।

ਰਾਬਰਟ ਯੰਗ ਦੀ *ਯੰਗਜ਼ ਐਨਾਲਿਟਿਕਸ ਕਾਂਕੋਰਡੈਂਸ* ਦੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਰਣ ਵਿੱਚ ਪਰਿਸ਼ਿਸ਼ਟ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕਿਰਿਆ-ਪ੍ਰਯੋਗ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਹੈ। ਉਹ ਪੁਸਤਕ ਹੁਣ ਛਪਾਈ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਉਸੇ ਲੇਖਕ ਦੀ *ਹਿੰਟਸ ਟੂ ਬਾਈਬਲ ਇੰਟਰਪ੍ਰਿਟੇਸ਼ਨ* ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਿਰਿਆਵਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਛਪਾਈ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ।

ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਲਈ ਸਤਾਵ ਦਾ ਦੁੱਖ

ਪ੍ਰੇਰਿਤਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਾਰਨ ਸਤਾਵ ਸਹਿਣ ਦੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਉਦਾਹਰਨ ਹਨ:
ਪ੍ਰੇਰਿਤਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 4:3–21; 6:9–15; 7:54–60; 8:1–4; 9:1–2; 12:1–11।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚੰਗਾ ਹੈ।

... ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਮਤਲਬ ਚੰਗਾ ਹੈ।

